

A GRÁL-ÜZENET

UTÓREZGÉSEI
ABDRUSHINTÓL

I. kötet

*ISTEN BÖLCSESSÉGE
IRÁNYÍTJA A VILÁGOT!
TÖREKEDJETEK ARRÁ EMBEREK,
HOGY A MEGISMERÉSBEN
MEGSEJTSÉTEK AZ Ő NAGYSÁGÁT!*

1. A Szent Ige

Az Ige Szent! Oly szent, hogy legszívesebben ismét visszavonnám a földi emberiségtől, mert fogalma sincs róla, igen, és még csak nem is sejti ennek az Igének a nagyságát! Ez kényszerít engem védő fátylat borítani az Igére, hogy soha ne kerüljön kapcsolatba az emberi lelkek istenkáromló arcátlanságával, vagy közönyével, akik szellemi lustaságuk következtében oly hihetetlen mértékben korlátozódtak, és ezzel minden vezetéstől mentessé lettek.

Mit tudtok ti a szentségről! Isten és az Ő Igéjének szentségéről! Ez szánalmas! *Ez* a felismerés elkeserítené és kétségbe ejtené az embert. Engem ez arra kényszerít, hogy az összes ember közül csak néhányat válasszak ki, akiknek tovább hirdetném az Igét, ha csak tízet vagy húszat választanak ki, az a néhány sem értené meg az igazi szentség fogalmát, és ezért nem találna helyes hozzáállást az én Igém nagyságához és értékéhez!

Ezt a Szent Igét átadni az embereknek a *legnehezebb dolog*, amit teljesítenem kell.

Hogy ez mit jelent, hogy mi rejlik e szavakban, azt megint nem érthetitek meg! Így állok előttetek, tudva, hogy *itt a földön* közületek még a legjobbak sem lesznek soha képesek engem helyesen megérteni, és a tizedét sem értik meg annak, amit az Igém által kapnak. Bár ti ezt meghallgatjátok, a kezetekben van, de nem használjátok ki az értékét magatoknak! Látom, hogy ezek a magasztos értékek és a mérhetetlen erők észrevétlenül maradnak, s ti e helyett olyan dolgokhoz nyúltok, melyek a birtokokban lévő Igéhez képest a legkisebb porszemnél is elenyészőbbek.

Ezzel a tudással állok előttetek. Minden alkalommal, szellemi küzdelem után, megengedem nektek a magasztos Grál ünnepélyeken való részvételt, melyeknek jelentőségét, mély komolyságát és legtisztább erejét *ti úgysem* értitek meg soha. Közületek sokan még azt a fáradságot sem veszik, hogy legalább az értelmét egyszer alaposan *átgondolják!* Ehhez járul még az elpecsételés és az Úrvacsora magasztos aktusa! Az elpecsételés! Remegve a porba hullanátok, ha ismernétek, és képesek lennétek tudatosan látni ezekben az aktusokban e mérhetetlen életteliség legjelentéktelenebb részét is!

Közben bizonyára nem egy emberi lelket megragad egy számára ismeretlen boldogító érzés, ami sejteni engedi a Fény erejét Isten közelében. De mindezt megint gyorsan elmosás a mindennapi kis gondok, a mindennapi öröme és élvezetek.

Csak amikor belép az emberi lélek a finom anyagú birodalomba, csak *aztán* szerez lassanként újra tudomást mindarról, amit itt a földön átélhetett.

Bár ez csak árnyéka a tényleges történés óriási hatalmának, ám ahhoz elegendő, hogy minden emberi lelket mélyen megreszkettessen! Alig tartja hihetőnek, hogy mindezt *átélhette*, ebben annyi Isteni kegyelem mutatkozik. Ezzel a tudással eltelve szeretné megrázni és felrázni ezeket a földi embereket, hogy megtörjék felületességüket, és már most próbálják meg az eddiginél erősebben átérezni ezt a kegyelmet.

Ez azonban hiábavaló erőfeszítés! A földi ember ezzel szemben túlságosan eltompult, méghozzá a saját hibájából. Buzgó erőfeszítéssel hamis útjait járva erre képtelenné vált. Ezért vérző szívvel fordul el újra minden - a finom anyagú birodalomban felébredt - lélek, mivel mély sajnálattal felismerte, hogy itt a földön ő sem volt más, és így nem várhat többet azoktól, akik még itt a földön élnek.

Így bennem most is minden ellenkezik, ha arra gondolok, hogy ezt a szent üzenetet most a tanítványaimon keresztül kell hagynom elterjedni; mert tudom, hogy az emberek közül egy sem fogja igazán tudni, hogy ezzel *mit* fogad el, és ebben, hogy ezt *hallhatja*, milyen mérhetetlen Isten magasztos kegyelme! És ezzel a tudatlansággal, a mindent jobban tudni akaró emberek közönyével szemben kell elhoznom azt, ami a tisztaságból, Isten trónjának

lépcsőfokától származik! Belső harcot vívok magammal, ami kemény erőfeszítést igényel! És újra, minden órában!

Közben csak egy dolog vigasztal! Az elégtétel minden gúny, minden nevetség tárgyává tevés, minden rágalmozó megjegyzés, vagy az emberi közömbösség bármi jele esetében: Annak tudata, hogy minden egyes ilyen ember tetteivel és gondolkodásával önmagát *ítéli meg* ezen az Igén, melynek nagyságát nem akarja látni, és amely mellett elmegy anélkül, hogy észrevenné. Számára megnyugtató a tudat, hogy az ember minden szavával, amivel az én üzenetemet illeti, önmaga fölött mondja ki *saját ítéletét*, melyben számára a pusztulás vagy az élet rejlik!

Ez a tudat teszi lehetővé számomra, hogy mindent elviseljek és leküzdjek! Most ezt egyetlen lélek sem kerülheti el. Ítéző kardként vetem közéték az Igét a végső ítélet beteljesedésében! Ez szabadít meg a bánattól! Az emberek essenek neki, ahogy akarnak, ezzel csak önmaguknak ártanak, nevéssék ki, gúnyolják, vagy rázzák a fejüket... mindez a leggyorsabb visszahatásban csak őket fogja sújtani!

Tíz év telt el azóta, amikor először éreztem borzadályt az emberi szellemek megfigyelése során, látva a következményeket, hogy milyen sorsot tartogatnak számukra a teremtés őstörvényei.

Elfogott az iszonyat, mert láttam, hogy az embereken már nem lehet másképp segíteni, csak megmutatni nekik *azt az utat*, amelyen menniük kell, hogy elkerüljék a pusztulást.

Ez engem kimondhatatlanul elszomorított; mivel az emberiség mai állapota szerint csak egy vég jöhet: A bizonyosság, hogy az egész emberiség nagy részének szükségszerűen el kell vesznie, amennyiben bármiféle döntésnél meg lesz neki hagyva a szabad akarat!

Ezt a *szabad akaratú döntést* azonban a teremtés törvényei szerint soha nem lehet megvonni az emberi szellemtől! Ez a szellem fajtájában rejlik! És *ezen*, vagyis önmagukon omlanak össze most a nagy tömegek az időszerű ítéletben!

Az ember minden egyes döntése utat hoz számára, amin vándorolnia kell a teremtésben, és már itt a földön is. Közben hivatásának apró nehézségei, és a mindennapi élet szükségessége csak mellékes dolgok, és gyakran messzire visszanyúló önkéntes döntések következményei. Csakhogy az emberi szellem számára egyedül a *döntés* szabad! Minden döntéssel automatikusan bekapcsol egy kart, ami elszabadítja az Isteni törvények működését a teremtésben a döntés típusa szerint! *Ilyen* a szabad akarat, amivel az emberi szellem rendelkezik! Csak a döntés feltétlen szabadságában áll. A szellemi döntés azonban haladéktalanul kiváltja az eddig oly titokzatos, automatikus működést a teremtésben, ami az emberi szellem tudtán kívül mindent tovább fejleszt, egészen az érettségig és a végkifejletig, mely egyszer csak hirtelen előbukkan, mégpedig az eredeti döntés erejétől függően, valamint az erősítés mértéke szerint, amit ez a fajta teremtésbeli vándorlása során az azonos fajtától még megkapott.

A saját döntések következményeit aztán az embernek önmagán kell elviselnie. Ezt nem lehet és nem is szabad igazságtalannak érezni; mert ez végső soron mindig csak az, amit a döntés tartalmazott. A végső hatás mindig *csak* azt érinti, *akitől a döntés származik*, még ha ez a döntés másnak is volt szánva. A végső hatásnál az eredeti döntést a meghozója nagyon gyakran már rég elfelejtette, ebben az időben az ő akarata és az ő döntései gyakran teljesen mások, vagy éppenséggel az ellenkezői a korábbiaknak, ám a korábbi döntések következményei tovább futnak az ő tudta nélkül is, a maguk törvényszerű, önműködő lefolyása szerint a végkifejletig.

Az ember mindig *minden* saját döntésének következményei közepette áll, ám sokról már nem tud, nem is gondol rájuk, ezért gyakran igazságtalannak érzi, ha egyik vagy másik végső hatás váratlanul utoléri. De ilyen irányban nyugodt lehet. Nem találja el semmi, amire

valamikor nem maga adott volna okot, és amit valamikor valami döntéssel szó szerint életre hívott, vagyis amit nem ő „állított” a teremtésbe a törvények működése alá! Legyen az gondolatban, beszédben vagy tettben! Ő állította be hozzá a kart. Minden az ő akarásából származik, és minden akarás döntés!

Nem ismerve a teremtés őstörvényeit az emberek mindig igazságtalanságról harsognak, és azt kérdezik, hol maradt az ember nevezetes szabad akarata! Erről beszélnek és írnak a tudósok, miközben valójában ez az egész olyan egyszerű! A szabad akarat tulajdonképpen mindig a szabad döntés képességében rejlik, és nem valami másban. És ez a szabad döntés az emberi szellem teremtésbeli útja számára megőrződik, és mindig meg is marad. Ő azonban mindig megfélemez, illetve nem törődik közben egy fontos ténnyel: hogy mindennek ellenére ő csak egy teremtmény, és az is marad, hogy ő csak egy gyümölcse ennek az Utóteremtésnek, aki ennek örök érvényű és megváltoztathatatlan törvényeiből jött létre, és ezért soha nem kerülheti meg, illetve nem hagyhatja figyelmen kívül őket! Ezek megnyilvánulnak, akár akarja, akár nem, akár helyesnek tartja őket, akár nem. Ő ebben nem jelent *semmit*, úgy mint amikor egy gyerek, aki maga megy sétálni, saját akarata szerint *választhat* valami utat, ám később azonban ki van téve az út *fajtájának*, és nem számít, hogy jól vagy rosszul lehet rajta menni, és hogy a végén egy szép cél következik vagy egy szakadék.

Vagyis minden új emberi döntéssel egy új út jön létre, és ezzel egy új szál sorsának szőnyegében. A régi, eddig még kibogozatlan utak azonban ennek ellenére tovább futnak *előre* az újabbakkal, egészen addig, míg ki nem futják magukat. Vagyis az új út által nincsenek elvágva, hanem még át kell őket élni, végükre kell járni. Közben a régi utak is sokszor keresztezik az újat, és így új fordulatokhoz vezetnek.

Az embernek mindezt átéléssel kell kibogoznia, és itt gyakran csodálkozik, hogy jön ő ehhez vagy ahhoz, mivel korábbi döntéseit már nem tudatosítja, de közben alá van vetve a következményeknek, míg ezek nincsenek kiélve, ami által „elhalnak”! Másképp nem lehet őket eltüntetni a világból, csak az által, akitől származnak. Az pedig nem fordulhat el tőlük, mert szilárdan beléje vannak rögzítve, egészen a teljes feloldásig.

Vagyis minden egyes döntés következményének el kell jutnia a végső lerendezésig, hogy aztán lehulljon a szerzőjéről, és többé ne létezzék. Ha azonban az új, a jó döntések számai keresztezik a még futó régi rossz döntések nyomait, akkor ezeknek a régi rossz következményeknek a hatása az újakkal, a jókkal való kereszteződés következtében a kellő mértékben meg lesz gyengítve, és amennyiben ezek az új, jó döntések nagyon erősek, akár teljesen feloldódhat úgy, hogy a rossz következményeket a durvaanyagúságban már csak jelképesen kell elszenvedni. Ez is tisztára törvényszerű Isten akarata szerint a teremtésben.

Közben a teremtésben minden élőként működik, és az embernek lehetetlen ezen valamit is változtatnia; mert ez a működés körötte és fölötte van. Ez által áll ő a törvényben, és a teremtés törvényei alatt.

Az én üzenetemben meglelitek az utat, hogyan mehetnétek át biztonsággal döntéseitek következményeinek ezen a tévelygés-kertjén, és érnétek el a fényes magaslatokat!

De közben itt egy nehéz akadály áll az utatokba! Ez egy olyan akadály, ami bennem iszonyatot keltett: mert mindezt ti *magatoknak* kell megtenni, mindenkinek teljesen egyedül önmagáért.

Ez a feltétel a ti döntésbeli szabad akaratotok törvényszerűségében rejlik, és az ehhez kapcsolódó automatikus működésben a teremtésben és bennetek!

A döntésbeli akarás utat képez, ami az akarat típusa szerint felfelé vagy lefelé vezet. Az emberi akarat azonban manapság többnyire *csak* lefelé vezet benneteket, és ezzel a süllyedéssel, amit ti magatok egyáltalán nem láhattok, egyúttal csökken és korlátozódik a ti

felfogó képességetek is. Felfogásotok, vagyis a ti horizontotok határai ezáltal csökkennek, és ezen oknál fogva ti állandóan azt képzelitek, hogy még mindig ugyanazon a szinten álltok, mint korábban; mert ez a határ *számotokra* valóban a *mostani* végső szint! Szélesebb horizontot nem vagytok képesek belátni, és nem érthetitek, ami a ti saját határaitokon túl fekszik, és mindezt fejcsóválva vagy buzgón elutasítjátok, mint valami hamisat, vagy egyáltalán nem is létezőt.

Ezért nem szabadultok meg olyan könnyen a hibáitoktól! Másoknál azonban látjátok őket, de magatoknál nem. Magyarázhatom a napnál világosabban, ti ezt soha nem vonatkoztatjátok magatokra. Mindent elhisztek nekem, amit mondok, amennyiben ez másokra vonatkozik. De amit *nálatok* kell kifogásolnom, és ami gyakran kétségbe ejtő, azt nem vagytok képesek megérteni, mivel a ti kedves „énetek” körül a felfogás határai túlságosan leszűkültek! Ez az a pont, ahol oly sok minden megfeneklik, és ahol én nem tudok segíteni nektek; mert ezeket a határokat *ti magatoknak* kell széttörni belülről kifelé, mégpedig feltétlen hittel a küldetésben, amit nekem teljesíteni kell.

És ez nem olyan egyszerű, mint gondoltátok. Gyakran álltok gondterhelt arccal előttem, szívetekben szeretettel a nagy feladat iránt, és ezért sajnálkozva mindazokon, akik nem hajlandók vagy nem képesek felismerni a hibáikat, és ezzel fékezik, illetve gátolják a beteljesedést, és én, én tudom, hogy sok ilyen hiba, ami másoknál annyira bíraltok, kétségbe esve viselkedésükön, *önmagatoknál* sokkal nagyobb mértékben gyökeret eresztett. Mindebben éppen ez a legszörnyűbb! És ez is rögzítve van a döntéshez való szabad akaratban, amit meg kell nektek hagyni, mivel ez a szellemiséghez kötődik. Én ugyan a Fény erejével elismerhetlek, vagy elutasíthatlak titeket, a ti őszinte akarásotoktól függően, de soha nem *kényszeríthetek* valakit, hogy induljon el a fényes magasságokba vezető úton! Ez kizárólag minden ember saját kezében nyugszik.

Ezért figyelmeztetésképpen megmutatom még egyszer ezt a folyamatot: Minden lépéssel lefelé egyre szűkebbre zárulnak felfogó képességetek határai anélkül, hogy ezt ti magatok tudatosítanátok. Ezért ezt sohasem hinnétek el, ha nem mondanám nektek, mert ezt nem érthetitek meg, és ezért ott nem is segíthetek, ahol nem jön létre vágyból vagy hitből fakadó új, nagy, szabad döntés!

Csak *ott* kölcsönözhetek erőt a győzelemhez! Az önmagatok fölötti győzelemhez, hogy a magasba törő feléledt szellem működése által gyorsan leomoljanak és áttörjenek a falak, és a szűk határok. Utat mutatok nektek, és megfelelő akarás esetén a szükséges erőt is megadom hozzá. *Így* tudok segíteni ott, ahol megvan a valódi akarat, az igazi kérés.

De aztán megint egy akadály áll az ember útjába. Ez abban rejlik, hogy az erő csak *akkor* válik hasznára, ha ezt nem csak elfogadja, hanem megfelelő módon fel is *használja!* *Ő maga* kell, hogy helyesen felhasználja, nem hagyhatja magában nyugodni, mert akkor megint elillanna, vissza az ilyen erő kiinduló helyére. Így jelenik meg az egyik akadály a másik után, ha valaki őszintén nem veti be minden erejét! És ezekhez az akadályokhoz csak kevesen nőttek fel. Az emberiség szellemileg már túl lustává lett, míg a felemelkedéshez kitartó elán és éberség szükségeltetik!

Ez a történet *természetes*, egyszerű és nagyszerű. Csodálatosan megtestesül benne a tökéletes igazságosság, amely most elindítja az ítéletet is.

Az emberi szellem megmentése azonban alázat nélkül lehetetlen! De mint akadály az igazi alázat útjában áll a tudására vonatkozó beképzeltség. Beképzeltség egy olyan tudásra, ami nem is megy tudás számba; hiszen képességeihez képest az Utóteremtés összes lényei között az embert valóban a legbutábbnak lehet tekinteni, mivel túl beképzelt, hogy valamit alázattal elfogadjon.

Itt nincs szükség vitára, mert ez így *van*. De ezt az ember nem látja, és nem *akarja* elhinni, ami szintén az ő határtalan önteltségének következménye, amely mindig csak a butaság szükséges szüleménye. Csak a butaság szül önteltséget; mert ahol tényleges tudás van, ott az önteltségnek nincs helye. Az ugyanis csak az alacsony téveszmék szűk határai között jöhet létre, sehol másutt.

Ahová belép a tudás, onnan eltűnik a beképzeltség. És mivel az emberiség legnagyobb része ma *csak* beképzeltségben él, nincs köztük tudás.

Általánosságban az ember elvesztette az igazi tudás fogalmát! Már nem tudja, mit jelent a tudás! Nem ok nélkül él népi bölcsességeként az ismert mondás, hogy: „Csak a megismerés csúcán válik az ember bölcsé, ha meggyőződik arról, hogy nem tud *semmit!*”

Ebben rejlik az igazság! De ha az ember eljut ehhez a meggyőződéshez, akkor kihal belőle a beképzeltség, kezdetét veheti a valódi tudás befogadása.

Mindannak amit tanulmányai során megtanult, semmi köze a tudáshoz! Aki buzgón tanul, az *tanulttá* válhat, de ezért még távolról sem lehet tudónak nevezni. Ezért a mai értelemben vett *tudomány* kifejezés is hamis. A mai ember ugyan beszélhet tanultságról, *tudásról* azonban nem! Amit az egyetemeken megtanult, az csak tanultság, vagyis a tanulás magasabb fokozata és kicsúcsosodása! Ez *megszerzett*, nem pedig *saját!* Azonban csak az a tudás, ami saját! A tudás csak az átélésből származhat, nem a tanulásból!

Így az üzenetemben csak utat mutatok, hogy aki ezen jár, eljusson az átéléshez, ami számára meghozza a *tudást*. Az embernek először a teremtést is „át kell élnie”, ha valóban *tudni* akar róla. Tudásommal lehetőséget adok neki az átéléshez, mivel én magam folyamatosan átélem a teremtést!

Vagyis a jövőben tanultakkal és tudókkal számolhatunk. A tanultak tanulhatnak a tudóktól, és tanulniuk is kell!

Az új birodalomban, az elkövetkező nemzedékben, már nem lesz beképzeltség! Ez a felemelkedés legnagyobb akadálya, mely most milliókat visz a pusztulásba, akik ezt nem tudják, vagy nem akarják elhagyni! De ez így van rendjén; mert a teremtés ezzel meg lesz tisztítva a haszontalan teremtményektől, akik csak pöffeszkednek és elveszik másoktól a helyet és az élelmet anélkül, hogy a legcsekélyebb hasznot is hoznák. Aztán majd lesz itt friss levegő a hasznosítható emberi szellemek számára!

2. A félhomály országában

Engedd, hogy vezesselek, emberi lélek, és megtegyünk néhány lépést a finomanyagú birodalomban! Az árnyak országán sietünk át, anélkül hogy megállnánk; hiszen erről már beszéltem. Ez az az ország, ahol *azoknak* kell időzniük, akik még túl buták ahhoz, hogy helyesen használják finomanyagú testüket. Éppen azoknak, akik itt a Földön kiváltképp okosnak képzeltek magukat. A finomanyagú birodalomban ők némák és vakok és süketek, mert a földi ész, mint durvaanyagú testük terméke, nem jöhetett ide velük, hanem megmaradt azok között a szűk határok között, melyeket földhöz kötöttsége miatt sosem léphet át.

Az emberi lélek számára földi halála után rögtön világossá válik súlyos tévedésének első következménye, mégpedig azáltal, hogy a finomanyagú birodalomban alkalmatlan az életre, gyenge és tehetetlen, helyzete sokkal rosszabb, mint egy újszülött gyermeké a durvaanyagú Földön. *Árnyaknak* nevezik ezért őket. Olyan lelkek ők, akik ugyan még érzik, hogy léteznek, ám képtelenek azt tudatosítani.

Menjünk most tovább, s hagyjuk e balgákat, akik ezen a Földön mindent jobban tudni akarván eleget fecsegték lényegtelen dolgokról, és most hallgatniuk kell. *A félhomály szintjére lépünk!* Suttogást hallunk, ami egészen illik a félhomály fakó fényéhez, mely körülvesz bennünket, és lehetővé teszi, hogy felismerjük a dombok, rétek, bokrok homályos körvonalait. Ezért itt *minden* következetesen a *félhomály* állapotának felel meg, mely ébredést hozhat. De csak hozhat, nem pedig hoznia kell!

Itt nem lehet hallani egyetlen szabad, örömteli hangot sem, és lehetetlen tisztán látni. Csak a félhomály állapotában lehet időzni vagy megmaradni úgy, hogy az ember gátolva van, azon lelkek állapotának megfelelően, akik itt tartózkodnak. Mindegyikük vonszolja magát, fáradtan csúszik, közömbösen valamilyen meghatározhatatlan belső késztetéstől hajtva egyetlen irányba, ahol a távolban finom rózsaszínű derengés látszik emelkedni, mely fényt hirdetve édes varázsként hat a látszólag olyannyira fáradt lelkekre. Csak *látszólag* fáradt lelkekre; hiszen szellemük *rest*, és ezért *gyenge* finomanyagú testük. —

A rózsaszínű derengés a messzi távolban sokat ígérően int! Reményt ébresztve élénkebb mozgásra ösztökél. A vággyal szívükben, hogy elérjék e derengést, finomanyagú testük egyre jobban megfeszül, szemük az erősebb tudatossá válás kifejezését tükrözi, és egyre biztosabban haladnak ezen egyetlen cél felé. —

Együtt haladunk velük. A lelkek egyre többen lesznek körülöttünk, minden mozgékonyabbá és világosabbá válik, a beszéd valamivel hangosabb lesz, erős mormolássá fokozódik, s a szavakból felismerjük, hogy az előre nyomulók imákat mondanak, megállás nélkül, lázas sietségben. Egyre sűrűbbé válik a tömeg, az előrenyomulásból lökdösődés lesz, csoportok torlódnak össze előttünk, az elől állók visszanyomják őket, hogy az így hátrakényszerített emberek ismét csak előrenyomuljanak. Így hullámszerűen a földduzzadt tömegek, az imákból a kétségbeesés kiáltásai emelkednek, a könnyörgő félelem, félénk követelés szavai és néha a legnagyobb reménytelenség elfojtott nyöszörgése is! —

Gyorsan átlendülünk a lelkek millióinak küzdelmén, és egy torlaszt pillantunk meg, mely hidegen és mereven állja útját továbbhaladásuknak, s melyre hiába vetik rá magukat, melyet hasztalanul öntöznek könnyeikkel.

Magas, erős, sűrűn álló rudak parancsolnak könnyörtelenül megálljt előrenyomulásuknak!

—
És a távolban a rózsaszínű derengés erőteljesebben ragyog fel, s a fokozódó vágyakozástól tágra nyílik azok szeme, kik ezt el akarják érni. Esedezve nyúlnak ki a kezek, melyek görcsösen rózsafüzéreként szorongatnak, s motyogás közepette egyik szemet a másik

után morzsolják ujjaik! A rudak azonban rendíthetetlenül állnak, mereven, elválasztva őket vonzó céljuktól!

Közelebb megyünk a sűrű sorokhoz. Mintha végtelen hosszúak lennének. Nem százezrek, hanem milliók! Mind olyanok, akik a Földön azt gondolták magukról, hogy komoly „hívők”. Mennyire másképpen képzeltek el mindent! Azt gondolták, hogy majd örömmel várnak rájuk, tisztelettel fogadják őket.

Kiáltások oda nekik: „Mit használ nektek imátok, hívők, ha nem hagyátok, hogy az Úr szava tette, magától értetődőssé váljon *bennetek!*”

A rózsaszínű derengés a távolban a vágy Isten Birodalma után, mely bennetek izzik! A vágyat magatokban hordoztatok, de az oda vezető utat eltorlasztátok a téves nézetek merev formáival, melyek most rudakként, mint egy rács áll akadályozón előttetek! Vessétek el a téves nézeteket, melyeket földi időtök alatt fogadtatok el, s amit ti magatok építtetek hozzá! Dobjatok el mindent, és merjetez szabadon elindulni az Igazság felé, *amilyen* az a maga hatalmas, egyszerű természetességében! Akkor majd szabadokká váltok, hogy elérjétek vágyatok célját!

De látjátok, nem meritek megtenni, állandóan attól féltek, talán hibát követnétek el, mivel eddig másként gondolkodtatok! Így saját magatokat akadályoztatok, és addig kell egy helyben vesztegelnetek, míg késő nem lesz a továbblépésre, és a pusztulás martalékává kell válnotok! Nem lehet nektek ebben segíteni, ha nem *ti* magatok kezditek el a téves dolgokat magatok mögött hagyni!”

Kiáltások hát! Kiáltások oda nekik, hogy mi a szabaduláshoz vezető út! Látni fogjátok, hogy teljesen hiábavaló; hiszen csak egyre hangosabbá válik a szakadatlanul mormolt imák zaja, és ez *megakadályozza*, hogy az imádkozók akár egyetlen szót is *meghalljanak*, mely előre, a rózsaszín derengés és a fény felé haladásra ösztönözhetné őket. Így most meglévő jó akarásuk ellenére, saját restségük áldozataiként kell elveszniük, mely nem engedett templomaik, szentélyeik és mecseteik *külsőségeinél többet* felismerni, *többet* befogadni. —

Elszomorodva tovább akarunk menni. — Ám megpillantunk egy női lelket, akinek arcára hirtelen békés nyugalom száll, s szemébe, melyen eddig belső vívódás, aggódó töprengés tükröződött, új ragyogás költözik, tudatosabbá válva kiegyenesedik, fényesebbé válik... a legtisztább remény erős akarása arra készíti, hogy elinduljon... és fellélegezve a rudak *előtt* áll! E női lélek számára a rudak már nem jelentettek akadályt, mert mélyen elgondolkodott, s finom érzésével arra a meggyőződésre jutott, hogy annak, amit eddig gondolt, tévesnek kellett lennie, és e tévedést Isten szeretetébe vetett boldog hittel bátran elvetette magától.

Csodálkozva látja most, milyen könnyű volt. Hálásan emeli fel kezeit, a boldogság kimondhatatlan érzése akar belőle ujjongásban kitörni, ám az élmény túl nagy, túl hatalmas, teljesen betölti a lelkét, az ajkak némák maradnak, könnyű remegéssel lehajtja fejét, szemei lezárulnak, és nehéz könnyecseppek gördülnek végig lassan az arcán, míg keze imára kulcsolódik. *Másmilyen* imára, mint eddig! Köszönetre! Egy mélyen átértett közbenjáró imára mindazokért, akik még e kemény rudak mögött vannak! Saját nézetük miatt, melyet mint téveset nem akarnak feladni!

Mély együttérzés sóhaja tör fel a lelkéből, és ezzel együtt úgy hullik le róla minden, mint egy utolsó gyűrű. Most már szabad, szabad, hogy megkezdje útját a vágyott célja felé!

Amint felpillant, egy vezetőt lát maga előtt, és boldogan követi lépteit az új, ismeretlen országba, az egyre erősebbé váló rózsaszín fény felé! —

Így válik még ki jó néhány lélek ezekből a tömegekből, melyeknek téves nézeteik, saját döntésük és elhatározásuk rácsa mögött kell várakozniuk, hiszen elhatározásuk továbbvezetheti, vagy egészen addig visszatartja őket, míg el nem érkezik a megsemmisülés órája mindazok számára, akik nem képesek erőt venni magukon, hogy elvessenek mindent,

ami téves. Csak kevesen fogják megszabadítani magukat a téves nézetek szorításából! Túlságosan belegabalyodtak. Amilyen mereven ragaszkodnak e téves nézetekhez, melyek megakadályozzák továbbhaladásukat a felemelkedés felé, olyan merevek a rudak is. Lehetetlen segítséget nyújtani nekik, hogy legyőzzék ezt az akadályt, mert ehhez feltétlenül szükség van a lelkek *saját* elhatározására. A *saját* benső átélés az, mely végtagságukat mozgatja. Így súlyos következmény éri utol mindazokat, akik másoknak téves elképzeléseket tanítanak Isten Teremtésben működő akaratáról, melyet az Üdvözítő Igéjében meg lehetett egykor találni, de a Bibliában nem maradt fenn tisztán, s még kevésbé a földi magyarázatokban.

Hagyjátok őket, hadd darálják konokul tovább az imákat abban a tévhitben, hogy a sok ima elmondása segíthet, segítenie kell, mert az egyház így tanította, mintha Isten akaratára megengedné, hogy üzérkedjenek vele.

Továbbmegyünk a Félhomály Országában. Végtelennek tűnik a rudakból álló erődítmény, mögötte áttekinthetetlenül tülekednek mindazok, akiket feltartóztat. —

Ám ezek mások. Olyan csoportok, melyek a rózsafüzérek helyett a Bibliát tartják kezükben, és kétségbeesetten kutatnak benne. Körbeállnak egy-egy lelket, akik a tanító szerepében felvilágosítást akarnak adni, miközben minduntalan részleteket olvasnak fel a Bibliából. A lelkek közül többen követelődve nyújtják előre Bibliájukat, térdelve újból és újból a magasba emelik, mint az imában... de a rudak nem mozdulnak megakadályozva továbbhaladásukat.

Sok lélek hivatkozik bibliaismereteire, mások viszont arra a jogukra, hogy belépjenek a Mennyek Országába! Ám a rudak mozdulatlanok maradnak!

Ekkor mosolyogva furakodik át a sorokon egy férfilelek. Kezével diadalmasan int.

„Ti balgák”, kiáltja, „miért nem akartok hallgatni rám? A földi életem felét arra fordítottam, hogy tanulmányozzam a túlvilágot, azaz számunkra most az evilágot. A rudakat, melyeket most magatok előtt láttok, gyorsan eltüntetni akaratotok, a képzelet termékei. Csak kövessetek, majd én vezetek benneteket! Mindez egyáltalán nem új számomra!”

A körülötte álló lelkek félreállnak az útjából. Úgy lép a rudakhoz, mintha ott sem lennének. Fájdalmas kiáltással mégis visszatántorodik. Az ütközés túl kemény volt, és nagyon gyorsan meggyőzi őt a rudak létezéséről. Mindkét kezével homlokát fogja. A rudak rendíthetetlenül állnak előtte. Hirtelen dühében megragadja, és erőteljesen megrázza őket. Haragosan felkiált:

„Akkor a médium félrevezetett! És én éveket pazaroltam erre!”

Arra nem gondol, hogy a tévedéseket *ő maga* hozta létre, és terjesztette szóban és írásban, miután a képeket, melyeket a médiumtól kapott, *saját* nézetei szerint értelmezte anélkül, hogy előbb tanulmányozta volna Isten törvényeit a Teremtésben.

Ne próbáljatok ennek a férfinak vagy másoknak segíteni; hiszen mindnyájan annyira elfogultak saját magukkal szemben, hogy egyáltalán nem akarnak mást hallani, mint ami megfelel saját felfogásuknak. Előbb bele kell ebbe fáradniuk, fel kell ismerniük vagy be kell látniuk a kilátástalanságot, hiszen egyedül e felismerésben gyökerezik annak lehetősége, hogy a hosszú tévelygés után a Félhomály Országában még kiszabaduljanak a téves meggyőződések hálójából.

Ezek nem rossz emberek, csak ahelyett, hogy mindent a leggondosabban átérezve megvizsgáltak volna, hogy vajon helyesnek lehet-e tekinteni azokat, vagy rejtjenek-e hiányosságokat, melyeket – lévén nem természetesek – az egészséges átérzés révén rögtön fel lehet ismerni, keresésük során téves nézetekhez kötődtek, vagy túlságosan restek voltak ahhoz, hogy mindent alaposan átgondoljanak. Ezért vessétek el az üres felületességet!

Minden misztikust utasítson el az emberi szellem, mivel az sosem hozhat neki hasznot. Csak amit ő maga tisztán át tud érezni, és ezáltal saját átélésévé válik, segíti szelleme érését.

A kifejezés „*Ébredj fel!*”, melyet Krisztus gyakran használt, azt jelenti: „*Éld át!*” Ne járj alva vagy ábrándozva földi életeden át. Az „Imádkozz és dolgozz” azt jelenti: „Tedd *munkádat* imává!”, Hasd át szellemeddel azt, amit kezdeddel alkotsz! Válgék minden munka Isten tiszteletteljes imádásává, hálát adva Isten ajándékáért, hogy az Utóteremtés valamennyi teremtménye között rendkívüli dolgokat vihetsz végbe, *ha tényleg akarsz!*

Kezdj el még időben felébredni, bensődben mindent átélni, ami ugyanazt jelenti, mint tudatosan átérezni, azt is, amit olvasol vagy hallasz, nehogy a Félhomály Országában kelljen ragadnod, melyből ma csupán egy egészen parányi részt mutattam be.

3. A feltámadás reggele

A feltámadás reggele! Micsoda varázs árad ezekből a szavakból, milyen különös rezgésbe hoz minden lelket! A szellem közben a napot látja a virágzó rétek fölött, patakcsobogást, távoli harangzúgást hall, és mindenütt nyugalmat és békét érez. Az egész természet szabad, örömteli fellélegzését! — —

A feltámadás reggelének *azokra* az emberi lelkekre kell virradnia, akik most méltóvá lettek, hogy átéljék Isten országát itt a földön. A többi lélek marad a sötétségben, ami még ma is körülveszi a földet, aztán a sötétséggel együtt elkerülhetetlenül a bomlásba vezető pályára vettetnek, ahonnan nincs menekülés, a szellemi halálba!

A finomanyagú égen már pirkad a hajnal annak jeléül, hogy az a nap most közeledik!

Ébredjete fel, ti emberi lelkek, akik *helyes* módon vártok a megváltásra! Már csak kevés idő marad az óráig, melynek felvértezve kell találnia benneteket. Nehogy az utolsó pillanat még alva találjon titeket!

Szörnyű a sötétség, ami finomanyagúlag körülveszi a földet. Nincs olyan emberi lélek, aki ezt még most képes lenne áttörni. — — —

Ha az Isteni Igazság vakító villáma nem törte volna szét erőszakkal a fülledt szellemi éjszakát, a kezdettől egészen az univerzum mélységeiig, akkor az elalvóban lévő emberi szellem ebben az Utóteremtésben elveszett lenne.

Mert az elhivatottak által elhozott minden bölcsességet, ami arra volt szánva, hogy lehetővé tegye a földi emberek számára a szellem felemelkedését a fényes magasságokba, ezeknek az elhivatottaknak a követői eddig szinte mindig főleg földi célokra használták! Nem maradt olyan, mint amilyennek elhozott, szabad és természetes, *minden* ember javát szolgáló, hanem a képzett emberi agyafúrtság által itt-ott meg lett köszörülve, míg végül az eredeti egyszerű formájából semmi sem maradt.

Ezzel az öntelt újítók betetőzték a pusztítás hiábavaló művét, melybe emberi lelkek milliói keveredtek bele.

Mindenből üzlet lett, amiből nemsokára hatalomvágy támadt. Az ész irányítása alatt, ami Lucifer szüleményeként olyan jól bevált, mindannak ami az igazi bölcsességből születhetett volna csak a karikatúrái jöttek létre. Ezt aztán ügyesen kihasználta a sötétség, hogy a gyanútlan áldozatok vakon a karjaiba essenek, szellemi lustaságukban tévesen azt hívén, hogy a Fény felé igyekeznek.

Aztán nem volt ez másként az Isten Fia által földre hozott fényes *Igazsággal* sem, melynek *így* végre utat kellett törnie az emberek számára az Isten országába való szükséges felemelkedéshez, hogy végérvényesen megszabadítsa őket a sötétség hálójából, mely az eddigi bölcsesség elferdítéseiből fonatott meg.

Krisztus elvárta *minden egyén* szellemi mozgékonyágát a számukra elhozott ismeretben, és ezzel a Magasságos tettel való dicsőítését!

Az embernek mindent tudnia kellett, amit a teremtés magában rejt, hogy megismerje a benne működő, Isten akaratát hordozó alaptörvényeket; mert az ember csak *ennek* a tudásnak a segítségével alkalmazkodhat hozzájuk *úgy*, ahogy ezt az Isten megköveteli. Ha e törvények szerint él, akkor maga körül mindent örömmel gyámolíthat, ami a visszahatásban ő nála is felemelkedéshez és *olyan* érettséghez vezet, amelyet emberként Isten akaratára szerint elérhet, és el is kell érnie, ha „helyt akar állni”. „Helytállni” az Isten előtt azonban azt jelenti, hogy nem kell a bomlásba zuhannia.

Isten minden törvénye csak *azt* a célt szolgálja, hogy felépítéshez vezessen és buzdítson! Krisztus által az egész emberiség lehetőséget kapott, hogy végre szellemileg felszabaduljon.

De egyházak jöttek létre, és ezek igyekeztek az Úr Igéjét a kolostorok falai mögött felbomlasztani, részben el is rejteni, csak *azt* tették közzé belőle, amit aztán saját magyarázataikkal úgy értelmeztek, hogy az megfelelően saját céljaiknak és elképzeléseiknek.

Így az egyes emberektől az Isten által számukra elküldött áldás legnagyobb részt ismét elvetetett, és ezzel elérték, hogy az emberek nem lettek szellemileg eléggé élénkek és szabadok. Vagyis épp annak az ellenkezője történt, amit Krisztus akart!

Az egyházak követőket, gazdagságot és hatalmat kerestek. Ezért senki sem tudhatta, hogy ő maga, az egyház segítségével nélkül megtalálhatja Isten országát! Az embernek nem volt szabad arra a gondolatra jutnia, hogy Istennek nincs szüksége az egyházra, mint közvetítőre közte és a teremtményei között, akiket ugye az egyház nélkül is *teremtett*.

És ez sikerült. Az egyház saját szándékaival lassan, de biztosan beékelődött az ember és az Isten közé, és ezzel elválasztotta az Istent az emberben lévő Fény utáni vágytól! A követők számának növelése érdekében a kényelmet kínálta fel csaliként a lusta emberi szellemeknek! Ez egészen odáig ment, hogy a templomokban pénzért ilyen vagy olyan célból imádkozások tarthatók. A fizetéssel az egyház megvonja az imádkozás fáradságát, és ezzel leértékeli magát az imádságot is, az egyetlen dolgot, amivel az emberi szellem az ő Istenéhez közelíthet. És mégsem tűnt fel senkinek az ilyen lehetetlenségek értelmetlensége és megalázó mivolta. Ez olyan kényelmes volt, és közben a „hívők” száma növekedett.

Minél jobban növekedett az egyház, úgy vált egyre ádázabbá, és végül részben hagyta a maszkot is leesni. Isten minden törvénye ellen szegülve, aláásott mindent, ami nem akart hozzá csatlakozni, gyalázott, rágalmazott, sőt gyilkolt is, ahol ez nem ment másként. Eleinte titokban, de földi hatalmának növekedésével nyilvánosan is. Attól sem idegenkedett, hogy közben Isten nevét pajzsként maga előtt tartsa.

Itt senki sem beszélhet tévedésről, az ilyen tevékenység igencsak egyértelműen magán viseli a legalacsonyabb sötétség pecsétjét! Ez a legélesebb ellentétben áll azzal, amit Jézus Krisztus tanított! Ezek így ellenséges csapások voltak, melyek minden Ő általa kijelentett szóra mérettek. Nincs semmi az egész földön, ami *jobban szembe* mert volna szállni Krisztussal és az Ő Igéjével, mint az egyháziasság a kezdetektől fogva!

Azonban semmi más nem lehetett egyúttal olyan veszélyes is! Éppen azért volt ez a hatás oly szörnyű az emberiségre, mert látszólag Istent akarta szolgálni! Lucifernek nem lehetett volna jobb segítője Isten ellenes munkájában. A földi észre ható ügyes befolyásával itt a legnagyobb győzelmet aratta! Létre hozta mindennek, aminek mint Isten által valóban akartnak létre *kell*et jönnie, a megtévesztő hamisítványát! A valódiság színlelése sikerrel járt. A legértékesebb dolgot, aminek Istenhez kellett vezetnie, hagyta épp az ellenkezőjévé változni azok által, akik Isten szolgáinak adták ki, és nagyon gyakran bizonyára annak is tekintették magukat, hagyta hogy ez az emberek számára akadály legyen, aminek gátolnia kellett őket, hogy örömmel haladjanak az áhított Fény felé! Merész sakkhúzás, párját ritkító. —

És így rátelepedett a Földre a sötétség, és a lelkek számára a legmélyebb éjszakává lett!

Most azonban vége vettetett ennek a gonosznak! Hirtelen mindenki fel lesz riasztva téveszméiből! Kevesen az üdvösségre, sokan a pusztulásra! Eljött az elszámolás a Golgotáért! De teljesen más értelemben, mint ahogy az emberek eddig képzelték! —

Mint ahogy a füledt nyári éjjelen előjönnek a földből a gombák, úgy támadnak most hamis próféták a tömegből, ahogy megígéretett, hogy ő rajtuk teljesebben be az Ige, és hogy ítéltesse; mert a világot meg kell tisztítani tőlük!

Ám te, kis csapat, hagyd őket harsogni és tombolni! Hiszen a tavaszi reggel előtt erős viharoknak *kell* dúlniuk! Vesszenek az emberek milliói, ez így van rendjén, és a Magasságos rendíthetetlen akarata szerint! Mindenki azt kapja majd, amit megérdemelt! A képmutatásnak, az emberi tudás tévhitének, és minden csábításnak már véget kell vetni.

Nemsokára ismét elhangzik a súlyos szó: „Elvégeztetett!”, és ujjongva bezengi a világokat!

Aztán eljön a feltámadás reggele, és a ragyogó nap elhozza számotokra az új napot! Az Isten és az Úr odaajándékozza az ő teremtményeinek, akik meghajolnak az Ő akarata előtt, az új kort!

Hálaképpen minden lelket egy nagy, szabad fellelegzés fog áthatni, és imaként fog felszállni a Magasságos trónjához. Mint egy ünnepélyes ígéret úgy szolgálni Őt, ahogy azt Ő akarja! Ezt adja meg az Isten!

4. A töprengő

Az az ember, aki földi napjait önelemzéssel tölti, sosem tud felfelé emelkedni, hanem mindig akadályoztatva lesz.

Ám oly sok ember abban a hitben él, hogy éppen a töprengés és önmegfigyelés valami rendkívül értékes dolog, melynek segítségével egyre feljebb jutnak. Sok elnevezésük van rá, melyek elkendőzik a voltaképpen lényegét. Az egyik megbánásban, a másik alázatban tépelődik. Aztán vannak olyanok, akik hosszasan töprengve próbálják feltárni hibáikat és a módot, hogyan kerüljék ki őket, és így tovább. Mindez folytonos töprengés marad, mely soha, vagy csak ritkán engedi őket eljutni az igazi örömhöz.

Ennek *nem így* kell lennie. Az út téves, sosem vezet felfelé a fényes, szabad birodalmak felé. Hiszen az ember *megköti* magát a töprengésben! Tekintetét így szükségképpen csak önmagára irányítja egy magasztos, tiszta, fényes cél helyett!

Az örömteli, szívből jövő nevetés a Sötétség legnagyobb ellensége. Csak nem szabad kárörvendő nevetésnek lennie!

A töprengés ezzel szemben lehangolttá tesz. Ebben már önmagában benne rejlik a magyarázat, hogy *lenn* tart, és lefelé is húz. —

Az örökös töprengés valódi magva nem is a jó akarás, hanem csupán hiúság, becsvágy és beképzeltség! Nem a Fény utáni tiszta vágyakozás, hanem a rögeszmés önteltség szolgáltatja az okot a töprengéshez, újra és újra gerjeszti és szüntelenül táplálja azt!

Az ilyen ember önmarcangolva minduntalan önmagáról gondolkodik, buzgón figyelemmel kíséri a lelkében zajló folyamatokban a váltakozó érveket és ellenérveket, bosszankodik, vigasztalja magát, hogy végül megpihenve elégedetten fellelegezve ő maga állapítsa meg, hogy ismét valamit „legyőzött” és egy lépéssel előbbre jutott. Szándékosan mondom: „*ő maga állapítja meg*”; hiszen a legtöbbször tényleg csak ő állapítja meg, és e megállapításai mindig csupán önámítások. A valóságban *egyetlen* lépéssel sem jutott előbbre, hanem egyre újra ugyanazokat a hibákat követi el, annak ellenére, hogy úgy véli, ezek már *nem* ugyanazok. Mégis *ugyanazok*, mindig a régi hibák, csupán formájuk változik.

Így az ilyen ember sosem jut előre. Ám saját megfigyelése szerint úgy véli, hogy egyik hibát a másik után győzi le. Közben mindig maga körül forog, míg a benne rejlő alapvető rossz továbbra is újabb formákat ölt.

Egy önmagát állandóan megfigyelő és önmagán töprengő ember az olyan harcost testesíti meg, aki azzal a kilencfejű kígyóval küzd, melynek minden feje újra kinő, mihelyt levágják, ezért a harc soha nem ér véget, a harcos pedig egyetlen lépést sem tesz előre.

A töprengés során valóban ilyen a finomanyagú folyamat, amit az ókorban még látni tudtak az emberek, akik annak idején minden nem durvaanyagút isteneknek, félisteneknek vagy másfajta lényeknek tartottak. —

Csak az, aki boldog akarásban, szabadon egy magasztos célra összpontosítja figyelmét, vagyis *ilyen célra* irányítja tekintetét, s nem mindig lefelé, csupán saját magára néz, az jut előre és felfelé, a fényes magasságok felé. Egyetlen gyermek sem tanul meg esések nélkül járni, de ha elesik, majdnem mindig mosolyogva feláll, míg meg nem tanul magabiztosan járni. *Ilyennek* kell az embernek lennie a világon át vezető útján. Csak ne csüggedjen el vagy siránkozzék panaszkodva, ha elesik. Ugorjék frissen fel, és próbálkozzék újból! Közben tegye magáévá az esésből levonható tanulságot, de *érzésével*, nem pedig megfigyelő gondolkodással. Azután egyszer majd egészen váratlanul eljön az a pillanat, amikor már nem kell félnie attól, hogy elesik, hiszen magáévá tett mindent, amit az esések közben megtanulhatott.

De magáévá tenni valamit csakis az *átélés* révén tud. Nem a megfigyelés által. A töprengő ember sosem jut el az átélésig; hiszen a megfigyeléssel mindig azon *kívülre* helyezkedik, és a teljes átérzés helyett önmagát ízekre-darabokra szedve úgy néz magára, mint egy idegenre. Ha azonban magára *néz*, az átérzés *mellett kell* lennie; ez már benne van a szavakban: önmagára néz, megfigyeli önmagát!

Ezzel az is magyarázatra talál, hogy csak *az ész* szolgálja, mely minden valódi *érzés általi* átélést nemcsak hogy megakadályoz, hanem teljesen meg is szüntet. Nem hagyja semmilyen külső anyagi történés hatását az előagynál tovább jutni, mely azt elsőként fogadja. Az előagy e hatásokat nem engedi tovább, öntelten elemzi és boncolgatja, így azok nem jutnak el az érzésagyo-hoz, mely által a szellem ezeket mint átélést be tudná fogadni.

Ezért figyeljeteK arra, amit mondok: úgy, ahogy az emberi szellemnek a belülről kifelé irányuló tevékenységét a helyes sorrend szerint az érzésagyán kell átvezetnie az észagyo-hoz, úgy a külső történés is csak ugyanazon az úton tudnak visszahatni, hogy az emberi szellem átélésként tudja befogadni azokat. Az anyagiságból érkező külső történés benyomásának tehát mindig kívülről az ész előagyán keresztül az érzés hátsó agyán át kell érkeznie a szellemhez. Nem másképpen. Míg a szellem tevékenységének pontosan ugyanezen az úton, az ellenkező irányba kell haladnia a külső dolgok felé, mivel kizárólag az érzésagynak van meg a képessége *a szellemi* benyomások fogadására. A töprengő azonban a külső történés benyomását görcsösen az elülső észagyo-ban tartja, boncolgatja és ízeire szedi azt, és nem teljes egészében adja tovább az érzésagynak, hanem csak részlegesen, és ezeket a részeket is már csak az erőszakos gondolkodó tevékenység által eltorzítva, tehát már nem úgy, mint amilyen valójában volt.

A töprengő ezért is nem tud előre lépni, és nem érlelődik szelleme, amit csak a külső történés tényleges átélése hoz magával.

Legyetek ebben olyanok, mint a gyermekek! Fogadjatok be mindent, és azonnal éljétek is át bensőtökben. Akkor majd újra visszaáramlik az érzésagyon át az észagyo-hoz, és onnan kiindulva vagy erős, hatékony védelemmé alakul, vagy megnövekedett befogadóképességet idéz elő, a külső történés jellegétől függően, melynek sugárzásait az ember kívülről érkező befolyásoknak vagy benyomásoknak nevez.

Ennek iskolájaként szintén az Ezeréves Birodalom fog szolgálni, melynek a béke és öröm országának, Isten országának kell lennie a Földön. Erről az emberek *követelőző kívánságaik* miatt ismét valami téveset gondolnak, mert önhittségükből adódóan semmi helyeset és egészségeset sem képesek kialakítani. Az Isten országa a Földön kifejezésnél örömteli borzongás fut át azok sorain, akik bíznak benne. Közben valójában az öröm és boldogság olyan ajándékára gondolnak, mely teljes mértékben megfelel a zavartalan élvezni-akarás utáni vágyuknak. Az Ezeréves Birodalom azonban a feltétlen engedelmesség ideje lesz az egész emberiség számára!

Senki sem akarja ma elfogadni, hogy ebben követelés van! Az „Isten országa a Földön” kifejezést nem lehet másként értelmezni, mint hogy ott csak *Isten akarata* uralkodik, minden kétséget kizáróan és rendíthetetlenül! Hogy az emberek akarásának és kívánságainak végre teljes mértékben Isten akarata szerint *kell* irányulniuk!

És öröm, béke lesz majd, mivel minden, ami zavaró, *erőszakkal* lesz eltávolítva a Földről, és a jövőben távol lesz tartva attól. Ez jelenleg elsősorban az emberre vonatkozik. Hiszen egyedül ő okozta a Teremtésben és a Földön a zavart. De eljön az az óra, amikor már nem lesz képes senki e Földön tovább élni, aki a harmóniát zavarja.

Ez majd a sugárzások megváltozása révén fog bekövetkezni, melyet az Ember Fia és az ő csillaga idéz elő. A béke ki lesz *kényszerítve*, nem ajándékként érkezik, és fönntartása meg lesz követelve, szigorúan és kérlelhetetlenül!

Így néz ki a béke és az öröm birodalma, Isten országa a Földön, ahol az embernek meg kell *fosztatnia* attól *a jogától*, hogy *saját* akarása uralkodjék, mely eddig meghagyatott neki, mert lévén szellemi eredetű, s a legmagasabb szintre fejlődött teremtmény a kifejlődöttek között ezen a Földön, uralkodnia is kell, a Teremtés őstörvényeinek megfelelően. De azzal, hogy Isten akarata belép az Utóteremtésbe, az emberi akarat uralma önműködően megszűnik.

Csak *az az* ember és az összes olyan teremtmény tud még a jövőben fennmaradni, aki önszántából Isten akaratához igazodik! Tehát aszerint él, gondolkodik és cselekszik! Kizárólag *ezáltal* válhat valaki életképesé az eljövendő Ezeréves Birodalomban!

Véssétek még egyszer az emlékezetetekbe olyan világosan, ahogyan csak tudjátok. Ez mindennek az alapja, sőt az egész létezéseteknek! Hogy a ti kis csapatotok már kezdettől álljon magában szilárdan ezen az új talajon!

5. Önkéntes vértanúk, vallási fanatikusok

Visszataszítóak azok az emberek, akik önként szenvedést és nélkülözést rónak ki magukra, hogy kedvesek legyenek Isten előtt! Egyikük sem jut el soha a Mennyek Országába!

Ahelyett, hogy azzal fejeznék ki hálájukat létezésükért, hogy örömeiket lelik a szép Teremtésben, a legbűnösebb módon kínozzák és sanyargatják az esetek többségében még egészséges testüket, vagy szándékosan vállalt nélkülözésekkel és lemondásokkal csak azért károsítják magukat, hogy... *az emberek* vagy önmaguk előtt nagynak tűnjenek, és megelégedettséget, emelkedettséget érezhessenek abban a csalóka hitben, hogy valami egészen különlegeset tesznek.

A valóságban mindez csak a legalacsonyabb szintű hatalmas önteltség romlott, visszataszító vadhajtsága! Vágy, hogy minden áron számítsanak valakinek! Majdnem mindig olyan személyekről van szó, akik meg vannak győződve arról, hogy másképpen sosem tudnának érvényesülni. Akik tehát egészen pontosan érzik, hogy képtelenek valami nagyot nyújtani, és így kitűnni. Ezek azok, akik meg vannak győződve saját jelentéktelenségükről.

Önmagukat ámitva alázatnak vélik jelentéktelenségükről való meggyőződésüket! De nem az; hiszen feltűnés utáni vágyuk ezt azonnal leleplezi. Csak az öntetszelgés és a hiúság készíti őket ilyen visszataszító dolgokra. Az ilyenek nem Istennek engedelmes vagy alázas szolgái, nem szabad őket szenteknek tekinteni, csupán könnyelmű *bűnösöknek*! Olyanoknak, akik bűnükért még csodálatot is várnak, azért pedig, hogy restek dolgozni, jutalmat!

Ha többen közülük egyáltalán nem ébrednek e nagy bűn tudatára, mivel saját „magasztalásukat” nem akarják bűnként elfogadni, ez mit sem változtat a tényen, mely kihatásában mindig csupán az marad, ami *valójában*, és nem az, aminek azt az ember magával és másokkal el akarja hitetni.

Az ilyen emberek Isten előtt csupán *bűnösök*, mert könnyelmű vagy önfejű viselkedésükkel ellenszegülnek Isten Teremtésben működő östörvényeinek, mivel a reájuk bízott testet nem úgy táplálják, nem úgy ápolják, hogy az erő kibontakozhasson testükben, mely képessé teszi őket arra, hogy szellemüknek erős talajt teremtsenek a Földön, egészséges és életerős eszközt a védekezésre és befogadásra, hogy az a szellemnek mint pajzs és kard erőteljesen tudjon szolgálni.

Az csupán az agy betegségének a következménye, ha az ember szembe akar szegülni a természettörvényekkel, hogy így emelkedjék ki, így tűnjék fel; hiszen egy egészséges ember soha nem fogja azt gondolni, hogy anélkül, hogy magának kárt okozna, a Teremtés östörvényeiben rejlő isteni akaratot akár egy hajszálnyira is el tudja hajlítani, vagy tökéletesebbé tudja tenni.

Mily balga, gyerekesen szeszélyes, mily nevetséges, ha az ember életét egy odvas fában tölti, vagy hagyja, hogy valamely testrésze teljesen megmerevedjen, önmagát kínozza vagy beszennyezi!

Az ember igyekezhet, ahogy csak akar, hogy erre magyarázatot találjon, létjogosultságát alátámassza, vagy akár csak értelmet adjon neki, ez a reá bízott test elleni, és így Isten akarata ellen elkövetett bűntett, és az is marad!

Hozzájuk tartozik a hiúság és a divat számtalan mártírja is!

Ne tiszteljétek többé az ilyen embereket! Majd meglátjátok, milyen gyorsan megváltoznak, mennyire kevésbé gyökerezik mélyen meggyőződésük.

A fanatikus tönkreteszi makacssága! Nincs értelme sajnálni; hiszen az ilyen emberi szellem sohasem lesz képes *értéket* felmutatni.

És ahogy ezek vétkeznek így súlyosan saját földi testük ellen, és ezáltal bűnös módon szembeszegülnek Isten akaratával, éppúgy vétkeznek ezek saját lelkük ellen!

Hatalmas például azon emberek serege, akik állandóan abban a saját maguk alkotta kényszerképzetben élnek, hogy a világban mellőzöttek. Megfosztották őket boldogságuktól, embertársaik elhanyagolják őket és így tovább. Eközben éppen ők állítanak teljesen jogtalan követeléseket embertársaikkal szemben, irigységgel telve bomlasztóan hatnak környezetükre, és ezáltal csak bünt bűnre halmozva nehéz terheket vesznek magukra. Ők azok a kártevők, melyeknek el kell tapostatniuk az Ítéletben, hogy az emberek között végre zavartalan béke, öröm, boldogság lakozhassék.

Ezek az emberek azonban szeszélyeikkel nem csupán embertársaikat kínozzák, hanem úgy sebzik meg *saját* lelki testüket, ahogy a vallásos fanatikusok károsítják durvaanyagú testüket. Ezzel *kiváltképp* vétnek az isteni törvény ellen, amikor kíméletlenül megsebzik az összes szükséges szellemükre bízott burkot, melynek következtében a szellem nem képes a burkokat egészséges frissességükben és erejük teljében használni.

Messzire nyúlnak a földi vagy lelki testében kárt okozó ember cselekedeteinek következményei! Akadályozni fogják szellemét, kárt okoznak halasztást nem tűrő, szükséges fejlődésében, és akár az örök bomlásba, a kárhozatba taszíthatják. Mégis, amikor zuhanni fognak, még mindig abban a tévhitben lesznek, hogy igazságtalanul szenvednek!

Alapjában véve azonban csak megvetésre méltó teremtmények, érdemtelenek arra, hogy örülhessenek!

Ezért ne törődjétek velük, és kerüljétek őket; hiszen egyetlen jó szót sem érdemelnek!

6. Isten szolgálói

Teljesen alaptalanul gondolták eddig sokan, hogy az egyházak, szentélyek és általában valamennyi vallás szolgáltait egyúttal Isten szolgálóinak is kell tekinteni.

E fogalmat egykor maguk a kultuszok szolgálói terjesztették el a kultuszok kialakulásakor, hogy olyan tekintélyt szerezzenek maguknak, melyet saját érdemeikkel csak nehezen tudtak volna elérni. Az emberek pedig megtartották ezt a szóhasználatot, anélkül hogy valaki megpróbált volna eljutni arra a felismerésre, hogy ebből az emberiségnek kára, s nem haszna származik, és ami a legfőbb, Isten félreismerése!

Az olyan ember, aki ébren tartja szellemét a Teremtésben, aki lelke érzéseinek finom rezgései előtt nem zárja el magát, az sohasem fogja igaznak tartani azt, hogy az élő és magasztos Istennek a kultuszok gyakorlásával, könyörgéssel, amit az emberek „imádkozásnak” neveznek, vagy önsanyargatással valóban szolgálni lehet! Hiszen Isteneteknek így *semmit sem adtok!* Semmit sem tanúsítotok iránta! Tulajdonképpen mit akartok ezzel elérni? Erre magatok sem tudtok választ adni, ha majd Isten Ítélszéke előtt álltok. Némán kell majd ott állnotok; hiszen mindezt csak *magatokért* tettétek! Hogy ti belső nyugalmat szerezzetek, és hogy magatokat kiemeljétek, vagy kétségbeesésben, ínségben.

Azt mondom nektek: Egyedül *az* az ember Isten igaz szolgálója, aki helyesen működik Istene Teremtésében, felismeri, hogy a Teremtés része, és *ennek megfelelően él*, mindegy, hogyan biztosítja szükséges földi megélhetését. Eközben mindig azon fog fáradozni, hogy a Teremtés részeként azokhoz a törvényekhez alkalmazkodjék, melyek a Teremtésben *támogatóan* hatnak. Így támogatóan működik a Teremtésben, és az egyedüli helyes módon szolgál Istenének, mivel a törvényekbe való helyes beilleszkedésnek *csak* boldogság, öröm és fejlődés lehet a következménye!

Magától értetődik azonban, hogy ehhez az embernek meg kell ismernie a Teremtést.

És éppen ez az, amire nagyon nagy szükségetek van! Hogy *felismerjétek* Isten akaratát, mely a Teremtésben nyugszik, és szüntelenül önműködően kihat benne. Eddig azonban éppen ezzel nem törődtek soha a megfelelő módon. Pedig mindenkire ugyanúgy érvényes, hogy egy hatalmas gépezetben álltok, s anélkül kell benne járnotok, hogy bármikor bármit is változtatni vagy javítani tudnátok rajta.

Ha viszont nem álltok és jártok benne *helyesen*, akkor mindenhol veszély fenyeget benneteket, elkerülhetetlenül nekiütköztök valaminek, le is zuhanhattok, és szétzúzhatjátok magatokat. Éppen úgy, mint egy óriási gépházban, ahol számtalan hajtósíj fut feltartóztathatatlanul, szemkápráztatóan ide-oda, melyek a gépházat nem ismerő ember számára mindenhol, minden lépésnél súlyos veszélyt jelentenek, ám azt, aki ismeri ezt a helyet, szolgálják és hasznára vannak. Az emberrel sincs ez másképpen a Teremtésben!

Ismerjétek meg végre helyesen a gépezetet, melyet szabad és kell is használnotok, hogy boldogok legyetek! De ehhez először is, mint minden más területen, tanoncokká kell válnotok! Ez alól a Teremtés, minden mű legnagyobbika sem kivétel, hanem ez is pontosan olyan, mint az emberek alkotásai. Még az autó is csak örömet szerezhet annak, *aki tudja vezetni*. Annak viszont, aki nem képes erre, a halálát okozhatja!

Hiszen ezerszámra vannak előttetek kicsiben világos, kézzelfogható példák! Miért nem tanultatok még belőlük soha?

Pedig mindent oly egyszerűen és természetesen fel lehet ismerni! Ám éppen ezzel vagytok úgy, mintha egy fal előtt állnátok! Tompán, közömbösen, olyan makacssággal, melyre nincs magyarázat. Elvégre életetek, teljes létetek forog kockán!

Egy gépezet működését csupán maga a tervező tudja elmagyarázni, vagy az, akit ő avatott be! Így van ez itt a Földön, és a Teremtésben sincs másképpen! De az emberek, akik maguk is csupán a Teremtés részei, éppen a Teremtésben akarnak mindent jobban tudni, mint Mesterük, s nem akarnak elfogadni semmilyen útmutatást a gépezet felhasználására, inkább maguk akarják tanítani az alaptörvényeket, melyeket csupán a nagy, tényleges mű egészen gyenge nyúlványainak a felszínes megfigyelése révén próbálnak meghatározni, melynek *megsejtése* elől mindig elzárkóztak; tudásról az ő esetükben ezért soha nem beszélhetünk.

És mégis, a lehetőséget, hogy felismerésre jussatok, már szeretettel felkínálta nektek először Mózes, aki a törvényeken keresztül világosan felvázolta, majd az Isten Fia, aki képek és példabeszédek által igyekezett benneteket tanítani.

A példabeszédek és képek tartalmát azonban az emberek nem ismerték fel, hanem azt durván eltorzították, elhomályosították és elferdítették azzal, hogy mindent jobban akartak tudni.

Most harmadjára és utoljára ismét alkalmat kaptok arra a Grál-üzenet által, hogy Isten törvényeit a Teremtésben tisztán lássátok, hogy az emberek Isten igaz szolgálóivá válhassanak, teljesen tudatos, örömteli és boldog cselekvésben, ahogyan azt Isten helyes szolgálata megköveteli!

Öröm lehet az egész Teremtésben és boldogság. A bajt és gondokat, a betegséget és bünteteket egyedül ti emberek hozátok létre, mivel máig nem *akartátok* felismerni, hogy miben rejlik a hatalmas erő, mely megadatott nektek a világokon át vezető utatokra, amit kívánságotoknak megfelelően, fejlődésetek érdekében mindannyiótoknak végig kell vándorolnia.

Csak helyesen kell beilleszkednetek, s az erő majd napsugarat és boldogságot hoz nektek! Enélkül azonban tehetetlen kis emberekként álltok a mindent felölelő gépezetben, mégis nagy szavakat hangoztatva még mindig magatokkal és tudásotokkal dicsekedtek, egészen addig, amíg el kell buknotok hibáitok miatt, melyek azáltal keletkeztek, hogy teljesen tudatlanok voltatok, és tanulni sem akartatok semmit.

Ébredjete hát végre fel! Előbb *tanuljatek*, hogy *tudásra* tegyetek szert, különben sohasem juttok hozzá.

Hiszen most sokkal kevesebbek vagytok Teremtőtök előtt, mint egy rovar. Az hűségesen teljesíti feladatát, melyet teljesítenie kell, míg ti emberi szellemekként kudarcot vallotok! Kudarcot vallotok hiú látszat tudásotokkal, mely nem tudás. Az iskolák, melyeket e téves tudásra építve hoztatok létre, láncok, melyek fogva tartanak benneteket, és már csírájában elfojtanak mindennemű szellemi felemelkedést, mivel erre ezen iskolák tanárai maguk sem képesek!

Köszönjétek meg az Úrnak, hogy most erőszakkal leszte megfosztva a további üres és mindent csak károsító létezés lehetőségétől, különben soha nem ismernétek fel a hitványságot, mely jelenleg mindenhol körülvesz benneteket, és melynek az egész Teremtésben nevetségesnek kell feltüntetnie benneteket, mint üres, groteszkül felcicomázott babákat, melyek alvó szellemet hordoznak magukban!

7. Az állatok ösztöne

Az emberek gyakran elcsodálkoznak az állatok ösztönös viselkedésén. Valamiféle különös érzéket tulajdonítanak az állatoknak, mely belőlük vagy teljesen hiányzik, vagy hagyták elcsökevényesedni.

Az emberek számára megmagyarázhatatlan például, ha azt látják, hogy egy ló, kutya vagy bármilyen más állat a megszokott, talán naponta megtett úton egy bizonyos ponton hirtelen megmakacsolja magát, és nem hajlandó tovább menni, és ha később megtudják, hogy röviddel ezután éppen e helyen történt valamilyen szerencsétlenség.

Gyakran mentette ez már meg egyes személyeknek, sőt csoportoknak is az életét. Olyan sok ilyen, általánosan ismert eset van, hogy szükségtelen itt külön kitérni rájuk.

Az emberiség ösztönnek, ösztönös megérzésnek nevezte el az állat e sajátosságát. Mihelyt van valamire az emberiségnek egy elnevezése, általában már elégedett is, elképzeli valamit a dologról, és megelégszik vele, mindegy, hogy elképzelése helyes-e vagy sem. Így van ez itt is.

Az állat ilyen jellegű viselkedésének oka azonban egészen más. Az állat nem rendelkezik sem azzal a sajátossággal, sem azzal a képességgel, amit az ember az ösztönön ért! E folyamatoknál pusztán olyan figyelmeztetésnek engedelmeskedik, mely környezetéből érkezik. E figyelmeztetéseket az állat egészen jól látja, az emberek közül azonban csak kevesen képesek erre.

Ahogy az már egy korábbi előadásban elmagyaráztam, az állati lélek nem a szellemiségből származik, mint az ember, hanem a lényyszerűségből. A Teremtés lényyszerű részéből származnak az elemi lények is: a gnómok, tündérek, sellők stb., akik tevékenységüket abban a részben fejtik ki, amelyet az emberek általában természetnek neveznek, tehát a vízben, levegőben, földben és a tűzben. Éppúgy az olyanok is, akik a kövek, növények, és még több más dolog fejlődésével és növekedésével foglalatostkodnak. Ezek azonban az állati lelkektől eltérően a lényyszerűség egy másik részéből származnak. Mivel azonban rokonságban vannak, lévén eredetük azonos jellegű, ez maga után vonja, hogy nagyobb esélyük van egymás érzékelésére, s ezért az állatnak e lényyszerű teremtményeket feltétlenül jobban kell érzékelnie, mint amennyire az ember képes erre, akinek eredete a szellemiségben van.

Az elemi lények tehát pontosan tudják, hogy hol és mikor történik valamilyen változás a természetben, mint amilyen a földcsuszamlás, hegyomlás, egy fa kidőlése, talajsüllyedés, mert alámosta a víz, gátszakadás, vízkitörés, tűzhányó kitörése, árvizek, földrengések és sok minden más, ami ide tartozik, hiszen ők éppen ezzel foglalkoznak, előkészítik és végrehajtják a változásokat, melyeket az emberek szerencsétlenségeknek és katasztrófáknak neveznek.

Ennél fogva ha várható, hogy egy ilyen folyamat hamarosan bekövetkezik, akkor megtörténhet, hogy ezek az elemi lények figyelmeztetik az arra jövő állatot vagy embert. Útját állják, kiáltozással és heves mozdulatokkal próbálják meg rábírní a visszafordulásra; az állat többé-kevésbé tisztán látja ezeket a lényeket, megrémül, fölborzolja szőrét és – korábbi viselkedésével ellentétben – határozottan megtagadja, hogy tovább menjen, aminek következtében gyakori az olyan eset, hogy kivételesen még a legjobban idomított állat sem engedelmeskedik gazdájának. Ilyen esetekben ez az oka az állat feltűnő viselkedésének. Az ember azonban nem látja ezeket az elemi lényeket, és ezért gyakran belerohan a veszélybe, melyben életét veszti vagy súlyosan megsebesül.

Ezért az embereknek több figyelmet kellene szentelniük az állatoknak, hogy megtanulják őket megérteni. Ekkor az állat valóban az ember barátjává válik; hiszen hézagokat képes kitölteni, és az ember számára így még sokkal hasznosabbá tudja magát tenni, mint eddig.

8. A baráti csók

Sokat beszélnek róla az egész világon. A költészetben megszépítették a baráti csókot, a gondolatok világában az egekig magasztalták. Ám mindez csupán egy fantáziakép, mely messze eltávolodott a természetesség talajától.

Ez egy szép kis köpeny, melyet a földi ember, mint oly sok minden mást, saját maga készített, hogy benne önmagát vagy másokat megcsodáljon. Ám a csodálat egyáltalán nem helyénvaló; hiszen a valóságban ez nem más, mint képmutatás. Szégyenteljes kísérlet arra, hogy eltolja, elferdítse a teremtéstörvényeket, s eltorzítva megfossa őket ragyogó és egyszerű természetességüktől!

A csókot adók szándékai ugyan gyakran különbözőek, ám ez mit sem változtat azon, hogy önmagában véve minden csók csók marad, vagyis testi jellegű érintés, mely a természettörvényeknek megfelelően egy testi érzést vált ki, s ez soha nem is lehet másmilyen! Aki ismeri Üzenetemet, már tudja ezt. Az embernek nem kellene annyira gyávaságba burkolóznia, és mindig letagadnia azt, amit *valójában* tesz, hanem tetteinek mindig teljesen tudatában kellene lennie! Egy képmutató sokkal rosszabb, mint egy bűnös!

A „baráti csók” elnevezés már egyértelműen feltételezi az érett kort.

A két nem közötti csók érett korban azonban, még ha jelen is van a tisztaságra való törekvés, alá van vetve a Teremtésben lüktető őstörvényeknek! Kifogásokat keresni egyszerűen nevetséges. Az ember egészen pontosan tudja, hogy a természettörvények nem törődnek az ő nézetével. A barát, testvér, apa egy érett leánynak vagy nőnek adott csókja a legnagyobb önámítás ellenére is mindenkor két nem csókja marad, s nem más az anya fiának adott csókja sem, ha fia már az érett korba lépett. A természettörvények ebben nem tesznek különbséget. Ezért minden embernek sokkal tartózkodóbbnak kellene lennie!

Az embernek már pusztán az a beteges vágya, hogy a természettörvényeket saját kívánságaihoz igazítsa, létrehozza az olyannyira természetellenes elképzeléseket, mint amilyen a baráti csók, a rokon gyengédség, és a többi túlkapást, ami még ide tartozik. Sőt az ember a legképmutatóbb palástokba burkolózva gyakran *szándékosan* próbál vétkezni!

És csak mert oly sok ember azt hiszi, hogy a törvények megszegésével teljesen ártalmatlan dolgot cselekszik, és azt képzelem, hogy közben tökéletesen tiszta, semmit sem változtat azon a tényen, hogy magatartása a természettörvények ellen való! Amikor a természettörvényeket téves értelmezéssel megfosztják egyszerűségükben rejlő szépségüktől, az nem más, mint a legtisztább természettörvények eltorzítása, és az is marad! Ezáltal mindig csak valami egészségtelen keletkezik, mert azt, ami a törvényben eredetileg egészséges, minden visszaélés, minden félreértelmezés csak elértekteleníti, beszennyezi, lealacsonyítja!

Ezért félre e képmutatással! Tiszteljétek végre a természettörvényeket azok egyszerű és ezért fenséges magasztosságában úgy, amilyenek valójában! *Ti* csak alkalmazkodjatok hozzájuk, és éljétek e törvények értelmében, irányítsátok szerintük gondolkodásotokat, cselekvésüket, szokásaitokat családjaitokon belül és kívül, legyetek tehát a legtisztább értelemben természetesek, így lesztek majd boldogok! Akkor elmenekül majd tőletek az egészségtelen élet. Őszinteség lesz közöttetek, és elmarad a sok szükségtelen lelki tusa, mert hiszen azok pusztán ilyen jellegű téves képzetek következményei, és gyakran kínozza benneteket megterhelik egész földi életeteket!

Hogy e kárt okozó játszadozások és a sokféle téves gyengédség – melyek kivétel nélkül csupán durvaanyagú alapokon nyugszanak – egészségtelenek, a *zsenge* korban lévő, még éretlen, ártatlan gyermekeken figyelhetitek meg leginkább. Az olyan gyermekeknek mindig egészségtelen a kinézetük, akiket a rokonok folyamatosan elárasztanak, mondjuk ki

nyugodtan, „zaklatnak” gyengédségükkel. Az is megfigyelhető majdnem minden gyereknél, hogy az ilyen tolakodó gyengédséggel szemben ösztönösen védekeznek, tehát nem vágyik erre, mert a gyermek a valóságban „természetes módon ártatlan”! Először rá kell nevelni arra, hogy elviselje és viszonzza a gyengédséget! Az erre történő nevelés azonban csupán a felnőttek kívánsága, akik durvaanyagú testük érettsége miatt ösztöneikből fakadóan igénylik ezt! De a gyermek nem! Mindez elég világosan beszél a veszedelmes erőszakról, melyet a gyermeken ezáltal bűnös módon véghezvisznek! Ám a gyermek ezt lassan megszokja, és később megszokásból érzi annak szükségességét, míg az érlelődő test maga fel nem ébred az ösztönben!

Gyalázat, hogy az emberiség újra és újra képmutatással próbálja eltakarni érzéki vágyait és saját gyengédségeit! Vagy meggondolatlanul így cselekszik.

Az embernek *tudnia* kell, hogy a valódi szeretet tulajdonképpen csak lelki szeretet! És minden más csak ösztön! A lelki szeretetnek azonban semmi köze a durvaanyagú testhez, nem is vágyakozik utána, mert a Teremtés minden jellegének az elkülönülése mindig tökéletesen megmarad. A szellemi az szellemi, a lelki az lelki és a testi mindig csupán testi, és az is marad!

A test halálakor a lélek egyetlen atomja sem hal meg a testtel. Ez a lehető legegyszerűbb módon arra mutat rá, hogy a test és a lélek önálló dolgok, és nem keverednek egymással.

Egy mélyen átértzett, lelki csók például csak a képzeletben létezik, mivel minden csók pusztán durvaanyagú cselekedet, és az is marad. Az, amit az ember közben lelkileg érez, attól teljesen különálló dolog. A lelki szeretet a testi ösztön *mellett* halad, s nem vele együtt vagy ráadásul benne.

Minden más elképzelés durva önámítás, mivel nem felel meg a természet törvényeinek. Csak az ész talált ki különbségeket, hogy önmagát igazolja, és hogy újra megpróbálja eltorzítani és megcsonkítani az Igazságot, melynek tiszta formájában az embereket az ébredéshez, a felismeréshez kellene eljuttatnia, hogy érzelmeik tiszták és igazak legyenek, és végül a Fény felé tudjanak emelkedni.

Ember, legyen végre bátorságod ahhoz, hogy *igaz* légy mindenben, amit teszel! A csókban is. Törj át a csalóka képeken, melyeket hiúságod és érzéki vágyad hozott létre! Ébredj fel!

9. Az Utóteremtés nője

E szavak az Utóteremtés legfájóbb pontját érintik. Azt a pontot, amely a legnagyobb változtatásra szorul, a legalaposabb tisztításra.

Ha az Utóteremtés férfit saját eszének rabszolgájává tette magát, akkor a nő sokkal nagyobbat vétkezett.

A legkifinomultabb érzésekkel felruházva, játszva fel kellett volna lendítenie magát a fényes magasságok tisztaságához, és hidat alkotnia az egész emberiség számára a Paradicsomhoz. *A nő!* A Fény áradatának kellene átjárnia. Minden testi, durvaanyagú adottsága erre van ráhangolva. A nőnek csak őszintén kell akarnia, és méhének minden utódát már a születés előtt erős védelemmel *kell* a Fény erejének körülvennie! Másként ez egyáltalán nem is lenne lehetséges, mivel érzéseinek gazdagságában az összes nő szinte teljesen egyedül meg tudja határozni a magzat szellemi minőségét! Ezért *elsősorban* ő a felelős minden utódáért!

A nő különben is gazdagon megajándékozott az egész népre, sőt az egész Utóteremtésre gyakorolható korlátlan befolyás lehetőségével. Legnagyobb erejének kiindulópontja az otthon és a családi tűzhely! Csupán ott rejlik az erőssége, korlátlan hatalma, nem pedig a nyilvános életben! Otthonában és családjában képességei királynővé teszik, ám a szónoki emelvényen csak egy karikatúra. A csendes, meghitt otthonból kiinduló, döntő befolyással bíró hatóereje elér a jelenkor és a jövő minden emberéig, mindenbe behatol.

Nincs semmi, ahol befolyása ne tudna feltétlenül érvényre jutni, ha *ott* áll, ahol a benne rejlő *női* képességek teljesen kivirágoznak. De csak, ha a nő valóban *nőies*, akkor tölti be azt a rendeltetést, melyet a Teremtő kijelölt számára. Ekkor teljesen az, ami lehet, és aminek lennie kell. És csak az igazi nőiség neveli szavak nélkül a férfit, aki az eget ostromolná ez által a csendes munkálkodás által támogatva, amely nem sejtett hatalommal bír. A férfi ezután benső természetességéből fakadóan majd oltalmazni próbálja a valódi nőiséget, szívesen és örömmel, amint az *igaznak* mutatkozik.

A mai nők azonban lábbal tiporják voltaképpeni hatalmukat és magasztos feladatukat, vakon elmennek mellette, bűnös módon lerombolnak minden szentséget, amit magukban hordoznak, és ahelyett, hogy építőn hatnának, bomlasztanak, mint az Utóteremtés legrosszabb mérge. Magával rántja a mélybe a férfit és a gyerekeket is.

Nézzétek meg a mai nőt! Hagyjátok, hogy egyszer ráhulljon a Fény sugara a maga teljes kérlelhetetlenségével és tárgyilagosságával, melyek a tisztaságnak mindig kísérő feltételei.

Már csak nehezen fogjátok a valódi nőiség magasztos értékeit felismerni, melyekben azt a tiszta hatalmat lehet kibontakoztatni, amely egyedül a nőiség kifinomultabb érzékenységének adatott meg, hogy csupán *áldást* hozva használja fel.

Egy férfi sohasem tudja ezt az átható jelleget kibontakoztatni. Annak a láthatatlan erőnek a csendes munkálkodását, melyet a Teremtő áramoltat át a világmindenségen, finomabb érzéseivel *elsősorban* és teljes mértékben a *nő* veszi fel. A férfi csak részben fogadja be, és tettekké alakítja.

S ahogyan a Teremtő élő ereje minden ember számára láthatatlan marad, miközben mégis fenntartja, táplálja, mozgatja és működteti az egész világmindenséget, *ilyenek* kellene lennie a valódi nőiség munkálkodásának is; *ezért* lett teremtve, *ez* az ő magasztos, tiszta, csodálatos célja!

Az Ősteremtés királynője *egy nő!* Ősanyának is nevezik. Ő az igazi nőiesség magasztos ideálja.

Neveltséges a „gyenge nő” kifejezést használni; a nő ugyanis lelkileg erősebb, mint a férfi. Nem önmagában, hanem a teremtő erővel való szorosabb kapcsolata által, amely a finomabb érzés képességét biztosítja számára.

És mégis éppen ez az, amit a nő manapság elrejtene igyekszik; azon fáradozik, hogy ezt a képességet eldurvítsa vagy egészen elnyomja. Határtalan hiúságában és ostobaságában a legszebbet és legértékesebbet veti el, ami megadatott neki. Ezáltal számkivetetté teszi magát a Fényből, aki előtt zárva marad a visszafelé vezető út.

Mivé lettek így a királyi nőiség e képmásai! Iszonyattal kell az embernek elfordulnia tőlük. Hol lehet még a mai nőnél valódi szemérmességet látni, mint a *nemes* nőiség legfinomabb érzését. Oly durván eltorzult, hogy a neveltség tárgyává kell válnia.

Jóllehet a mai nő szégyell hosszú ruhát hordani, ha a divat rövidet ír elő, ünnepek alkalmával azonban nem szégyelli testének majd háromnegyed részét lemezteleníteni, mindenki tekintetének felkínálni. S közben magától értetődően nem csupán a tekinteteknek, hanem tánc közben elmaradhatatlanul a kezeknek is! Gondolkodás nélkül még tovább is vetkőzne, ha a divat úgy kívánja, a jelenlegi tapasztalatok alapján valószínűleg akár teljesen is!

Ez nem túlzás. Hiszen ez idáig eleget tapasztaltunk ebből a gyalázatból. Nem tévedés volt, hanem sajnos túlságosan is igaz, amikor azt mondták: „A nő azért kezd *felöltözni*, hogy aludni mehessen!”

A finom érzések ezen kívül feltételezik a szépérzékét is! Kétségtelenül. Ha azonban az ember most még ez alapján akarja megítélni a női érzések finomságát, akkor a dolog rosszul áll. A ruhák jellege bizony gyakran és elég hangosan az ellenkezőjéről árulkodik, s egy nő vagy akár egy anya vékony harisnyába bújtatott lába nagyon nehezen egyeztethető össze a női méltósággal. A rövid haj, a modern női sportok nem kevésbé csúfítják a valódi nőiséget! A kacérkodás lesz azután a hiú divathóbortok elmaradhatatlan velejárója, ami a testre és a lélekre gyakorolt veszélyeit tekintve valóban nem hagy semmi kívánnivalót maga után, s nem kevésbé veszélyezteti a természetes családi boldogságot. Megannyi nő gyakran többre tartja egy akármilyen semmittevő meglehetősen durva és tulajdonképpen sértő hízelgését saját férje hűségének munkálkodásánál.

Ugyanígy még sok, nagyon sok dolgot fel lehetne hozni annak szemmel látható bizonyítékául, hogy a mai nő ezen Utóteremtésbeli *saját* feladatát tekintve elveszett! S ezzel azok a magasabb értékek is elvesztek, melyeket rábíztak, s amelyekről immár számot kell adnia. Átok száll ezen üres emberekre! Ők nem a körülmények áldozatai, hanem a körülmények kikényszerítői.

A haladásról szóló hangzatos beszédek mit sem változtatnak azon, hogy a haladás e buzgó képviselői hű követőikkel csak mélyebbre, egyre mélyebbre süllyednek. Ők mindannyian betemették már valódi értékeiket. A nők legnagyobb része nem érdemli meg többé, hogy e kitüntető nevet viselje: nő! És sohasem játszhatják el, hogy férfiak, és nem válhatnak azzá, így végül csak semmittevők maradnak az Utóteremtésben, akiknek a természet hajlíthatatlan törvényei értelmében ki kell irtatniuk.

Az Utóteremtésben minden teremtmény közül a nő áll a legkevésbé azon a helyen, ahol állnia kellene! A maga mivoltában ő lett a legszomorúbb alak az összes teremtmény között! El *kell* rothadnia lelkében, hiszen legnemesebb érzéseit, legtisztább erejét, könnyelműen a felszínes, neveltséges hiúságnak áldozza fel, s ezáltal nevetve kigúnyolja Teremtője elrendelését. Ilyen felületesség mellett kizárt a menekülés; a nők ugyanis elvetnék a szavakat, vagy egyáltalán nem tudnák többé megérteni és felfogni azokat.

Így a borzalmakból előbb az új, igaz nőnek kell életre kelnie, aki majd a közvetítő lesz, s ez által az alapot is meg kell teremtenie az új, Isten akarata szerint való élethez és emberi munkálkodáshoz az Utóteremtésben, amely azután megszabadul a méregtől és a rothadástól!

10. Az eltorzult eszköz

Az emberi lélek legnagyobb terhe, melyet magára vett, és mely mindig akadályozni fogja a felemelkedésben, a hiúság! Pusztulást hozott az egész Teremtésbe. A hiúság a lélek legerősebb mérgévé vált, mert az ember megkedvelte, pajzsként és palástként használja, hogy elfedje vele hiányosságait.

Akár a kábítószer, úgy segíti át a hiúság újból és újból a lelki megrázkódtatásokon. Hogy ez csak egy ámítás, a földi embereknek nem számít, ha közben megalégedettséget éreznek, és ezáltal elérnek egy földi célt, még ha az gyakran csupán néhány pillanatig tartó nevetséges önelégültség is. Nem szükséges, hogy valós legyen, az embernek elég a látszat.

Az ember a hiúságról, görgről, szellemi önhiúságról, kárörömről és az összes földi ember sok más tulajdonságáról jóhiszeműen, szépitően úgy beszél, mint a luciferi elv csapdájáról. De mindez csupán erőtlen önigazolás. Lucifernek egyáltalán nem kellett annyira igyekeznie. Számára ez elegendő volt; hogy az emberek figyelmét a földi ész egyoldalú fejlesztésére irányítsa, amikor arra csábította őket, hogy egyenek a „tudás fájának” gyümölcséből, tehát hogy átadják magukat a tudás élvezetének. A többi, ami ezután következett, az ember maga tette.

Az erősebbé váló és földhöz kötött ész legnagyobb vadhajtásának a hiúságot kell tekinteni, melyet annyi rossz kísér: az irigység és gyűlölet, rágalmazás, a földi élvezetek és mindenféle javak utáni vágy. Minden, ami nem szép e világban, voltaképpen a hiúságban gyökerezik, mely oly sokféleképpen nyilvánul meg.

A külső látszat megszerzésére való törekvés nevelte ki a ma túlsúlyban lévő „torz-embert”! A látszatlényt, mely nem érdemli meg, hogy „embernek” neveztesen, mert a látszat kedvéért hiúságában elszalasztotta a szükséges szellemi felemelkedéshez a lehetőséget, konokul befalazott és Teremtője akaratával szembeszegülve bűnös módon teljesen betemetett minden természetes összekötő utat, melyet szelleme tevékenységéhez és érlelődéséhez kapott.

A földhöz kötött ész bálványozása már önmagában elegendő volt ahhoz, hogy az emberek teljes útját átállítsa, melyet a Teremtő Teremtésében számára kijelölt.

Lucifer győzelmének könyvelte el, hogy a földi ember lelke olyan beavatkozást mert végrehajtani a durvaanyagú földi testben, mely teljesen lehetetlenné tette annak előirányzott működését a Teremtésben. Hogy az ész még élesebb legyen, megindult a lázas tevékenység az agy azon részének egyoldalú nevelése érdekében, melynek csupán a durvaanyagúság számára kell működni: ez a rész a nagyagy. Ez teljesen önműködően visszafogta és akadályozta az emberi agy szellemileg befogadó részének a működését. Ezért a szellemi dolgok bárminemű megértése is megnehezedett, sőt az évezredek folyamán a *szellemi* felfogóképesség a földi ember számára teljesen elveszett. A földi ember így most egyedül, *hasznavehetetlenül* áll a Teremtésben. Elvágva a szellemi felismerés és felemelkedés lehetőségétől, ezért elvágva Istentől is!

Ez Lucifer műve. Mászt nem kellett tennie. Ezután magára hagyhatta a földi embert, és nézhette, hogyan csúszik lefelé, fokról fokra, s ezen egyetlen lépése következményeként hogyan távolodik el egyre jobban Istentől.

Ezt egyáltalán nem nehéz megfigyelni az olyan emberek számára, akik komolyan azon fáradoznak, hogy legalább egyszer tárgyilagosan *elgondolkodjanak* rajta. Könnyen érthető, hogy az ész működése magában hordozza a jobban tudni akarást is, a makacs ragaszkodást mindahhoz, amit az ilyen működés helyesnek tart; hiszen az ember közben azt „gondolta”, amit képes volt gondolni. A gondolkodás során elérte *saját* határát.

Az ember képtelen megérteni, hogy e határ a nagyagy földhöz való kötöttsége miatt *alacsony*an húzódik, s ezért eszével nem *juthat* messzebbre, és ezért mindig azt fogja gondolni és állítani, hogy *saját* határával elérte a *helyes*et is. Ha ezután egyszer mást hall, akkor azt, amit *ő* gondolt, mindig értékesebbnek fogja hinni, helyesnek fogja tekinteni. Ez jellemzője marad az észnek, és következőképpen minden észembernek.

Ahogy egyszer már mondtam, az agy állományának egyik részére az a feladat hárul, hogy *a szellemi dolgokat fogadja, mint egy antenna*, míg a másik részre, mely az ész hozza létre, a fogadott átalakítása, hogy a durvaanyagúságban felhasználható legyen. Fordítva is éppen így van: a nagyagnak, mely az ész hozza létre, fel kell fognia a durvaanyagúságból érkező minden benyomást, s azt a kisagy felfogóképességének megfelelően átalakítania, hogy az ebből szerzett benyomások a szellem további fejlődését és érését szolgálhassák. Mindkét résznek azonban *közös munkát* kell végeznie. Így rendelte ezt el a Teremtő.

Mivel azonban a nagyagy egyoldalú megnövesztése általi beavatkozással annak tevékenysége túlzott erőre tett szert, ez zavarta a két agy közötti szükséges harmonikus együttműködést, és így az egészséges működést a Teremtésben. A szellemi dolgok vételére alkalmas rész visszamaradt fejlődésében, míg az iskolázás által a nagyagy tevékenysége egyre intenzívebbé vált, és a munkájához és a durvaanyagúságban történő továbbadáshoz már régóta nem veszi fel a kisagyon keresztül a fényes magasságokból érkező rezgéseket, hanem nagy részben már csupán az anyagi környezetből és a gondolatformákból szippantja fel a működéséhez szükséges anyagot, hogy átalakítva azt mint saját alkotást újból kiküldje.

Már csak kevés az olyan ember, akinél a *vevő* agyrész *legalább némiképpen* harmonikusan működik együtt a nagyaggal. Ezek az emberek kilépnek az általánosság keretei közül, kitűnnek nagy találmányaikkal vagy ráérző képességük meghökkentő biztonságával, mely megengedi, hogy gyorsan fel tudjanak fogni sok mindent, amire mások csak fáradságos tanulás útján juthatnak el.

Ők azok, akikről irigykedve mondják, hogy „megálmodják”, akik igazolják a mondást: „Az övéinek álmukban ad az Úr!”

Az „övéi” azokat az embereket jelenti, akik még úgy használják eszközüket, ahogyan ezen eszköznek a Teremtő rendeltetése szerint dolgoznia kell, tehát akik még akarata szerint cselekednek, és az okos szüzekhez hasonlóan rendben tartják mécsesükben az olajat; hiszen csupán az okos szüzek tudják „felismerni” a vőlegényt, amikor az megérkezik. Csupán ők valóban „éber”ek”. Mindenki más „alszik” önkéntes beszűkültségében, képtelenné tette magát a „felismerésre”, mivel nem tartotta rendben az ehhez szükséges „eszközt”. Mint a mécses olaj nélkül, olyan a nagyagy a felvevő rész *harmonikus* együttműködése nélkül a szellemi dolgok számára.

Nem lehet minden további nélkül ezekhez az emberekhez sorolni a mediális képességű embereket. Ugyan náluk is többé-kevésbé jól kell működni az agy vevő részének, ám a vételnél a földi továbbadásra rendelt nagyagy kifárad, mert a folyamat valamilyen túlvilági lény határozott akarása által különösen erős nyomást gyakorol a felvevőagyra, és ezért közben szükségessé teszi a nagyobb ellennyomást. Ez a nagyagytól teljesen önműködően vért von el, vagyis a mozgás melegét, minek következtében az részben vagy teljesen nyugalmi állapotba kerül. Csak lanyhán vagy egyáltalán nem működik együtt. E vérelvonás nem lenne szükséges, ha a vevőagy az elnyomás révén nem gyengült volna le olyan nagyon.

Ez az oka annak, hogy a médium szóbeli vagy írásbeli közvetítése a földi értelmezés számára miért nem *úgy*, a földi fogalmak számára átdolgozva jelenik meg, mint ahogy kellene, hogy a földi fogalmakkal, tér- és időmértékekkel *pontosan* értelmezni lehessen.

Ezért van az is, hogy a médiumok gyakran megpillantanak földhöz közelgő eseményeket, katasztrófákat és hasonlókat, és beszélnek vagy írnak róluk, ám a földi időpontot ritkán találják el helyesen.

A médium befogadja a *finomanyagú* benyomást, és azt a durvaanyagúság számára némileg átdolgozva vagy átdolgozatlanul, írásban vagy szóban továbbadja. Ennek azután az olyan emberek számára tévedéseket kell eredményeznie, akik csupán a durvaanyagúsággal számolnak. A finomanyagú benyomás másmilyen, mint a durvaanyagú kihatás, mely később mutatkozik meg. Hiszen a finomanyagúságban az ellentétek élesebben, gazdagabban állnak egymással szemben, és ennek megfelelően hatnak is ki. Bizony gyakran megesik, hogy a médiumok csak a finomanyagúságot ábrázolják változtatás nélkül, mivel azt a nagyagy átalakító tevékenységével nem követheti, és közben pihen. Így azután valamilyen történés *képe*, ahogy az *időpontok* is, mások, mivel a finomanyagú időfogalmak is különböznek a Földön használatos időfogalmaktól.

Így majdnem minden mediális ember teljesen másképpen fogja ugyanazt a dolgot ábrázolni és előre látni, mégpedig mindenkor a nagyagy kisebb vagy nagyobb mértékben lehetséges együttműködésének a függvényében, mely csak a legkritkább esetben alakíthatja át a vételezetteket teljesen a földi fogalmak számára.

De ha a túlvilágiak azon fáradoznak, hogy újra létrejöjjön a földi emberek által megszakított kapcsolat a finomanyagúság és a durvaanyagúság között, akkor semmilyen követelést és nevetséges ítélekezni akarást nem szabad tovább eltérni a tudatlanoktól és az észemberektől, mert e munkák megkívánják, hogy feltétlen komolyan vegyék, hogy újból helyre lehessen állítani azt, amit az elbizakodott hiúság tönkretett.

A közreműködésből azonban ki kell zárni az összes ábrándozót, vakbuzgót és misztikust, akik a valóságban erre még károsabbak, mint az észemberek.

Ha a földi emberek agyának mindkét része harmonikusan dolgozhatna együtt úgy, ahogyan azt a Teremtő elrendelte, akkor a médiumok a durvaanyagúság számára megfelelő időfogalmakban adnák át közléseiket. Így azonban a nagyagyból való kisebb vagy nagyobb vérelvonás révén torzulások és elcsúszások következnek be. Az, hogy ezek ki legyenek igazítva, megkívánja, hogy az ember tanuljon meg gondosan megfigyelni, de nem érdemli meg, hogy nevetségessé tegyék, sőt, hogy tisztátalan indítékokkal vádolják, ahogyan azt a szellemileg rest emberek előszeretettel teszik.

Természetesen ennél is, mint mindenben, mindig akadnak olyan emberek, akik magukat tudóknak beállítva kényelmesen lubickolnak e dolgokban, és így teszik magukat valóban nevetségessé, s akadnak olyanok is, akiket tisztátalan szándékok vezérelnek. Ezt azonban mindenhol meg lehet találni, és ezért senkinek sincs joga arra, hogy ilyen feltűnő módon mocskolja be az ügyet magát, vagy azokat, akik komolyan foglalkoznak vele.

Ez a mocskoló magatartás mindaz iránt, amit még nem képesek megérteni, újra csupán a nevetséges hiúság kifejezése, a felelősség nélküli butaság jele, mely elharapódzott az ilyen emberek között. Bizony nem is létezik semmi nagy, semmi fennkölt, amit a földi emberiség kezdettől fogva *ne* támadott volna! Azt is, amit Jézus Krisztus mondott egykor, sőt vele magával sem járt el másképpen.

Az ilyen gúnyolódók nagyon világosan megmutatják, hogy vakon élik le életüket, vagy legalábbis feltűnő korlátoltságban.

Nézzünk csak körül: Aki manapság gúnyolódva elmegy az iszonyatos történés minden felől gyülemlő jövendölései és jóslatai mellett, aki nem akarja látni, hogy megannyi minden teljesedett már be belőlük, hogy hétről hétre halmozódnak a természeti események, az *korlátolt*, vagy bizonyos félelemből nem akar semmit sem felismerni!

Korlátoltak vagy gyávák azok, akik nem mernek szembenézni a tényekkel! Minden esetben azonban kártevők.

És aki a súlyos gazdasági ínséget, mely a Föld minden országában feltartóztatlanul növekszik, aki az ebből eredő zűrzavart és tehetetlenséget még nem akarja mint vészterhes katasztrófát elismerni, mert talán ő maga még eleget tud enni és inni, az nem érdemli meg, hogy embernek nevezzék; hiszen az ilyennek bensőleg romlottnak, mások fájdalma iránt fásultnak kell lennie.

„Mindez már itt volt!” mondják az ilyenek könnyelműen. Persze, az egyes részletek már itt voltak! De nem olyan viszonyok között, mint a mai korban, nem olyan tudás birtokában, mint amilyen a mai korban dicsekednek, nem olyan intézkedések mellett, melyek a mai korban meghozhatók! Olyan különbség ez, mint a nap és az éj!

Mindenekelőtt azonban sohasem *halmozódtak fel* a történések. Évek múltak el a természeti csapások között, hónapokig beszéltek és írtak ilyen folyamatokról, ami minden kulturált népet izgalomba hozott, míg ma a táncban vagy a köznapi locsogásban már néhány órával később minden elfelejtődik. Ez egy olyan különbség, melyet az emberek nem akarnak látni félelemből, mely könnyelműségben nyilvánul meg! Bűnös meg nem érteni akarásban.

„Az emberiséget nem szabad nyugtalanítani!” szól a jelen parancsa. De nem ám az emberiség iránti szeretetből, hanem csupán félelemből, mert az emberek olyan követelésekkel állhatnának elő, melyekkel szemben már senki sem állná meg a helyét!

A nyugtatásra tett kísérletek bizony gyakran annyira otrombák, hogy az ilyenekre csak egy *közönyös* emberiség tud némán hallgatni, egy olyan elfásultságban, mint amilyen manapság uralkodik. Ám hogy felismerje, és ki is mondja, hogy ez Isten magasztos akarata ellen történő ellenséges munka, azért senki sem töri magát.

Isten azt *akarja*, hogy az emberek felismerjék e figyelmeztetéseket, melyek az egymást követő eseményekben világosan benne foglaltatnak! Fel *kell* ébredniük könnyelmű szellemi szendergésükből, hogy elgondolkodjanak rajta, s még idejében rá tudjanak lépni a visszaforduláshoz vezető útra, mielőtt még szükséges volna, hogy őket is hatalmába kelljen kerítenie mindannak a fájdalomnak, melyet most még csak embertársaiknál láthatnak. Lázad Isten ellen mindenki, aki ezt nyugtató beszédekkel meg *akarja* akadályozni!

De az emberiség bizony sajnos túlon túl fogékony minden olyan szóra, mely fel *akarja* menteni saját szelleme restségétől, és ezért hagyja, hogy a legfurcsább dolgokat mondják neki, hiszékenyen eltűri azokat, még *akarja* is, sőt terjeszti és védelmezi csak azért, nehogy nyugalmából és kényelméből fel legyen riasztva.

És a taktust a kedves hiúság üti nekik hozzá, a legjobb támogatója mindama gyomnak, mely ugyanúgy, mint a hiúság, az Istennel szemben álló ész uralkodásának gyümölcseként nő.

A hiúság soha sem *akarja* megengedni, hogy az ember felismerje az Igazságot, mindegy hol található. Hogy mi mindenre képes, azt megmutatja az emberiség Isten Fia földi életéhez való viszonya, mely igazi, roppant egyszerűségében nem elegendő a hiú emberi értelemnek. A hívő csak *saját* gondolkodásmódja szerint *akarja* az „ő” Üdvözítőjét látni! Ezért Jézus Krisztusnak, az Isten Fiának a földi útját kitalált eseményekkel ékesíti.

Csupán az istenivel szemben érzett „alázatból” kell az emberek felfogása szerint az Üdvözítőnek – lévén Isten Fia – feltétlenül „természetfelettinek” lennie. Közben nem fontolják meg, hogy Isten maga *a természetesnek a tökéletessége*, és a Teremtés ebből a tökéletes természetességből akarata által fejlődött ki. De a tökéletesség magában hordozza a megváltoztathatatlanságot is. Ha a teremtéstörvényekben, melyek Isten akarata szerint vannak, lehetséges lenne kivétel, akkor hiányosságnak kellene lennie bennük, hiányozna belőlük a tökéletesség.

De az emberi alázat mind e fölé emelkedik; hiszen elvárja, sőt *megkívánja* az Isten Fia földi létekor a Teremtésben fennálló törvények megváltoztatását, tehát megszegését. Pontosan attól, aki éppen azért jött, hogy Atyja valamennyi törvényét teljesítse, ahogyan azt ő maga is mondta! Olyan dolgokat vár el tőle, melyeknek a természetes fejlődés törvényei szerint egyszerűen lehetetlennek kell lenniük. És éppen *ezzel* kell istenségének megmutatkoznia, az isteninek, mely elevenen hordozza magában a természettörvények alapjait!

Igen, az emberi alázat sok mindenre képes. De valódi arca *a követelés*, nem az igazi alázat. A legnagyobb elbizakodottság, a legrosszabb szellemi gőg! A kedves hiúság csupán köpenyt terít rá, mely hasonlónak tűnik az alázathoz.

Csak az a szomorú, hogy meglehetősen gyakran még az igazán jóakarátú emberek is a kezdetben teljesen valódi alázatukban lelkesedésből tudtukon kívül a leghetetlenebb dolgokba lovalják bele magukat, mint ahogy maga Lorber is bőségesen megtapasztalta, oly sok mással egyetemben.

Olyan fantáziaképek keletkeztek, melyek továbbadása nagy károkat okozott.

Szerintük már a gyermek Jézusnak is a legnagyobb csodákat kellett véghezvinnie. Még a leggyermekibb játék közben is, amit minden gyermek tesz, ha egészséges és mozgékony szellemű. A kismadarak, melyeket játékból egyszerű agyagból gyúrt, *megelevenedtek*, s boldogan, dalra fakadva röppentek fel a levegőbe és még sok más egyéb. E folyamatok *egyszerűen lehetetlenek, mivel ellentmondanak Isten valamennyi törvényének a Teremtésben!*

Ezzel az erővel az Istenatya Fiát akár *készen* is a Földre helyezhette volna! Mire kellett az emberi anya! A születés kellemetlenségei! Hát nem tudnak az emberek valahára *egyszerűen* gondolkodni? Saját hiúságuk miatt nem teszik. Az Isten Fia eljövételének a Földre nézetük szerint másmilyennek *kell* lennie. *Ők* akarják, hogy így az „ő” Üdvözítőjük, az „ő” Megváltójuk ne legyen alávetve Isten törvényeinek a Teremtésben. Valójában szerintük ez nem *őneki*, az Isten Fiának volna túl kicsi, hanem mindazok számára, akik megváltójukat akarják benne felismerni! Emberi hiúság, semmi más!

Nem gondolnak arra, hogy Jézus részéről jóval nagyobb dolog volt az, hogy megtestesülése révén csupán azért vetette magát önként e törvények alá, hogy elhozza Igéjében az Igazságot azoknak az embereknek, akik földi eszközük eltorzításával bűnös módon képtelenné tették magukat arra, hogy önmagukból kiindulva még befogadják, felismerjék az Igazságot. Túlontúl hiúak voltak ahhoz, hogy magában az Igében lássák teljesítettnek Krisztus küldetését. Számukra, a hiú emberek számára valami *nagyobbnak* kellett történnie!

Amikor az Isten Fia a kereszten elszenvedte a földi halált, mint ahogy minden embernek meg kell a kereszten halnia, mert így felel meg Isten törvényeinek a Teremtésben, és amikor az emberi test nem léphetett le egyszerűen sértetlenül a keresztről, akkor a hiúságnak nem maradt más, mint az a nézet, hogy az Isten Fiának így kellett meghalnia, *nem is akart lejönni a keresztről*, hogy szegény emberkékről így vegye le bűnüket, akiket ezek után majd boldogan fogadnak a Mennyek Országában!

És így jött létre – egyedül az emberek hiúságából kiindulva – az alap ahhoz a későbbi felfogáshoz, hogy a kereszthalál *szükségszerű* volt, amely a mai keresztények között előidézte a szomorú, süllyes tévedést.

Ha már senki nem akar arra a felismerésre jutni, hogy az ilyen gondolkodás – Lucifer öröme, aki hiúságot adott az embernek, hogy elpusztuljon – csupán szégyentelen beképzeltségből képes fakadni, akkor már nem is lehet segíteni az emberiségen és minden hiába, még a legnagyobb, legerősebb figyelmeztetések a természetben sem tudják felébreszteni szellemüket az alvásból. Hát miért nem gondolja ezt az ember tovább!

Ha Krisztus testileg feltámadhatott volna, akkor ebből feltétlenül következik az az elvárás, hogy lehetősége volt testileg éretten a Földre jönni onnan, ahová feltámadásakor testileg kellett mennie. Azonban hogy ez nem így történt, hanem épp ellenkezőleg, az emberi testek fejlődési útját elejétől fogva a születés pillanatától át kellett élnie valamennyi kisebb nagyobb bajával, ez földi életének más szükségszerű történésével együtt elég világosan ellentmond ennek az elképzelésnek, arról nem is beszélve, hogy ez csakis így és nem másképp lehetett, mivel az Isten Fiának is alá kellett magát vetnie Atyja tökéletes törvényeinek a Teremtésben.

Aki a Teremtésben a Földre akar jutni, az alá van vetve a Teremtés megváltozhatatlan törvényeinek.

Ami ennek ellentmond, az költemény, melyet lelkesültségükben maguk az emberek találtak ki, és igazságként hagytak örökül. Így történt minden hagyománnyal, mindegy, hogy szójhagyomány útján vagy írásban került átadásra. Az emberi hiúság játszik benne nagy szerepet. Csak ritkán jut emberi kézből vagy szájból, sőt emberi észből valami tovább anélkül, hogy hozzá ne legyen valami fűzve. Másodkézből származó feljegyzések sohasem bizonyítékok, melyekre az utókornak támaszkodniuk kellene. Pedig az embernek elég, ha csak jól megfigyeli a dolgokat a jelenben. Csak egy példát vegyünk, mely az egész világon ismertté vált.

Az újságok valamennyi országban *tudósítást hoztak* a Vomperbergen található titokzatos „várról”, melynek tulajdonosa állítólag én voltam! „A tiroli messiásnak” vagy a „vomperbergi prófétának” neveztek! Nagy, feltűnő címmel még a legnagyobb újságok hasábjain is, melyek azt akarják, hogy komolyan vegyék őket. Borzongató és egyben titokzatos tudósítások jelentek meg, melyek számos földalatti összekötő folyosóról, szentélyekről, lovagokról fekete, továbbá ezüst páncélban, valamiféle rendkívüli kultuszról, óriási parkolókról, autókról, istállókról és még megannyi másról, amit a beteges agy kitalálni és híresztelni képes. És még részleteket is fűztek hozzá, néha fantáziadúsán szépeket, néha azonban olyan hallatlan mocsokkal teliket, hogy mindenkinek, aki kicsit is gondolkodik, azonnal meg kellett benne látnia a hazugságot, a gonosz akaratot. —

És az egészből *egyetlen szó* sem volt *igaz!*

Ha azonban évszázadok, vagy még inkább évezredek múlva valaki egy ilyen rosszindulatú, uszító hangú cikket olvas... ki veszi majd tőle zokon, ha elhiszi, és azt mondja: „Hiszen itt nyomtatásban tudósítanak róla! Ugyanúgy majdnem minden újságban és nyelven!”

És mindez nem volt más, mint csupán a mai idők romlott agyának tükörképe! Romlottságuk igazolásaként saját művükkel nyomták magukra a bélyeget. Már a közelgő Ítélet számára!

Tehát még *ma* is ilyen dolgok történnek annak ellenére, hogy lehetőség van még a nyilvánosságra hozatal *előtt* a hír igaz voltáról gyorsan és könnyedén világos megerősítést nyerni! Hát akkor milyen lehetett ez korábban, Jézus földi ideje alatt, amikor minden csupán szájról szájra járhatott! Mennyire alá van így vetve a hagyomány a változtatásnak. Az írásokban és a levelekben is. Lavinaszerűen növekszik. Már kezdetben részben tévesen értelmezik, és így az ilyen úton mindig valami eltérő keletkezik attól, mint amilyen volt. Mennyi hallomásból ismert dolgot írtak le másod-, harmad-, tizedkézből, amit az ember most kiindulási pontnak tart. Pedig az embereknek ismerniük kellene az embereket!

Mihelyt nem tudják használni saját eszüik állványzatát, miként az a *nagy egyszerűség miatt* minden Igazság esetében megtörténik, akkor az nekik nem elég. Oly módon térnek el tőle vagy változtatják meg, ahogy az kedves hiúságuknak megfelel.

Ezért becsülik többre az egyszerű Igazságnál a „misztikumot”. Az erős vágy a „misztikus”, a titokzatos után, mely ott van minden emberben, hiúság, nem pedig az Igazság utáni vágy, ahogy azt az ember gyakran próbálja állítani. Az *öntetszelgés* építette meg azt az egészségtelen utat, melyen a hiú ábrándozók seregei sütkérezhetnek, és sok szellemileg rest ember meglehetősen hagyja magát sodortatni.

Mindezekben a dolgokban egészen irtóztató és félelmetes szerepet játszik az ember hiúsága, mely menthetetlenül, kitartóan húzza a pusztulásba, mert megszerette azt!

Az embert elfogná a rémület, ha rá tudná magát egyszer venni arra, hogy öntetszelgés nélkül, tárgyilagosan elgondolkodjék rajta. Ám közben újra itt a bökkenő: Öntetszelgés nélkül semmire sem képes! Ennél fogva bizonyára sok ember számára egészen addig így kell maradnia, ameddig el nem pusztulnak miatta!

A tény minden szomorúságával együtt egy olyan kifejtet, amit az emberre bízott földi testben lezajló, harmonikus agyi fejlődésnek a bűnbeesés általi megakadályozása kellett, hogy maga után vonjon! A durvaanyagúságban szükséges munkaeszköz egyoldalú túlfejlesztéssel történő elferdítése így bosszulta meg magát. Az ember most *diszharmonikusan* áll durvaanyagú eszközével, földi testével a Teremtésben, s képtelen benne elvégezni a feladatot, melyet teljesítenie kell, használhatatlan e feladatra önmaga miatt.

Ahhoz azonban, hogy mindeme rossz gyökerét újra ki lehessen irtani, szükséges Isten közbelépése! Ehhez minden más erő és hatalom, bármilyen nagy is, kevés. Ez a legnagyobb és a legpusztítóbb fertő az emberiség téves akarásában, mely valaha is eljutott e Teremtésbe. *Mindennek* össze kell a Földön omolnia, mielőtt javulás állhatna be, mivel semmi sincs, amit menthetetlenül át nem hatott volna már!

11. Minden halott dolog feltámasztatik a teremtésben, hogy ítélje önmagát!

Utolsó Ítélet! Minden jövendölés, amely összefügg vele, az összes halott feltámasztását hirdeti a Végítéletre. Az emberek által azonban a kifejezés fogalmába ismét tévedés került; ugyanis nem az *összes halott* feltámasztásáról van szó, hanem *minden halott dolog* feltámasztásáról! Azaz: mindannak az életre keltése, ami mozgás nélkül van a Teremtésben, hogy Isten Ítéletére *élővé* váljon, és megnyilvánulásában felemeltessék vagy kiirtassék!

Semmi sem marad most mozdulatlan; az élő erő ugyanis, amely most felerősödve áramlik az egész Teremtésen át, mindent mozgásra készítet és kényszerít. Megerősödik benne az is, ami eddig nyugodott vagy szunnyadt. Fel lesz ébresztve, megerősítést kap, és ez által meg *kell* nyilvánulnia, a felébredő megnyilvánulásban úgyszólván a Fény elé lesz rántva, akkor is, ha el akart rejtőzni. Azt is mondhatnánk, hogy magától jön a Fényre és meg kell mutatkoznia, nem szunnyadhat tovább, bárhol legyen is. Közkeletű kifejezéssel élve: Napvilágra kerül!

Minden életté válik, megnyilvánul ebben az egész Teremtésben a Fény új behatolása által! A Fény közben hatalmas erővel vonz mindent... akár az e Teremtésben nyugvó, vagy talán bujkáló akarataival összhangban, akár a nélkül, és az végül kapcsolatba is kerül ezzel a Fénnyel, nem menekülhet előle, még ha a hajnalpír szárnyán szállna is, az egész Teremtésben egyetlen hely sem képes számára védelmet nyújtani előle. Semmi sem marad bevilágítatlan.

A vonzás által létrehozott mozgásban azonban ezen a Fényen szét kell zúzódnia, és el kell égnie annak, ami nem viseli el ezt a sugárzást, ami tehát nem törekszik már önmagában is e Fény felé. A Fény felé törekvő azonban felvirágzik és megerősödik akarásának tisztaságában!

Így van e földi emberi lelkek valamennyi *tulajdonságával* is. Az a tulajdonság, ami eddig úgy tűnt, hogy holtan nyugszik, ami szunnyadt, gyakran maguknak az embereknek a tudta nélkül, az most az erő hatására feléled és megerősödik, gondolattá és tette válik, hogy a saját jellege szerinti megnyilvánulásában a Fény által ítélje önmagát! Gondoljatok bele, életre kel az is, ami *bennetek* nyugszik! Ebben rejlik minden halott dolog feltámasztása! Eleven ítélőszék! Utolsó Ítélet!

Közben mindent helyre kell tennetek önmagatokban, meg kell tisztítanotok magatokat, vagy elpusztultok a rosszal együtt, ha az el tud hatalmasodni bennetek. Akkor majd *kapaszkodni fog* belétek, tajtékozó sístergéssel összecsap a fejetek felett, hogy magával rántson benneteket a szétbomlás szakadékába; ugyanis többé nem tud fennmaradni az isteni erő ragyogásában! — —

Nektek adtam most az Igét, amely megmutatja az utat, amely e Teremtés feléledése közepette tévedhetetlenül vezet benneteket a fényes magasságok felé, amely nem engedi, hogy elbukjatok, bármi történjék is, és bármi próbáljon is fellángolni bennetek! Ha tekinteteket hű meggyőződéssel a Fény felé irányítottátok, ha Igémet helyesen megértettétek, lelketekbe fogadtátok, akkor nyugodtan emelkedtek fel a zűrzavarból, megtisztulva és megigazulva, megszabadulva mindentől, ami egykor megakadályozhatott volna benneteket a Paradicsomba való belépésben.

Örködjetek és imádkozzatok ezért, hogy tiszta tekinteteket ne homályosíthassa el a hiúság és az önteltség, melyek e földi emberek számára a leggonoszabb csapdák! Vigyázzatok! Ahogyan most önmagatokban előkészítettétek a talajt, annak megfelelő sors vár rátok! —

12. A gyermek

Ha az a kérdés foglalkoztatja az embereket, hogy hogyan tudnák gyermekeiket *helyesen* nevelni, akkor mindenekelőtt *a gyermeket* kell szemügyre venniük, és a megfigyelteikkel *összhangban* cselekedniük. A nevelőnek ezalatt teljesen félre kell tennie saját kívánságait. A gyermeknek *saját* útját kell járnia a Földön, nem pedig a nevelőét.

Jó szándékról tanúskodik, ha a nevelő *azokat* a tapasztalatokat, melyekre földi élete során neki magának kellett szert tennie, gyermeke rendelkezésére szeretné bocsátani, hogy hasznára váljanak. Meg akarja a gyermeket kímélni a csalódásoktól, veszteségektől és fájdalomtól. Ám az esetek többségében nem ér el vele sokat.

Végül el kell ismernie, hogy minden fáradozása és jó akarása teljesen hiábavaló volt; hiszen a serdülő gyermek egy bizonyos időpontban teljesen hirtelen, váratlanul *saját* útjára lép, és a neki fontos döntésekben minden intelmet elfelejt, vagy nem veszi azokat figyelembe.

Semmi oka sincs a nevelőnek emiatt bánkódnia; hiszen jó akarásában egyáltalán nem vette figyelembe, hogy a gyermeknek, akit nevelni akart, semmiképpen nem ugyanazon az úton kell járnia, mint neki magának, ha *helyesen* akarja teljesíteni saját élete célját a Földön.

Valamennyi tapasztalat, melyet a nevelő korábban *saját* magán élhetett át, vagy melyeket *saját* magán kellett átélnie, személyesen *neki* voltak szánva, és személyesen *számára* voltak szükségesek, ezért hasznot is csupán a nevelőnek hoztak, ha képes volt helyesen befogadni azokat.

A nevelő élménye azonban nem járhat *a gyermek* számára ugyanazzal a haszonnal, mivel a gyermek szellemének *saját* fejlődéséhez ismét valami teljesen mást kell megtapasztalnia azoknak a sorsfonalaknak megfelelően, melyek *vele* vannak összefonódva.

Nincs két olyan ember a Földön, akiknek *ugyanaz* az út segíthetné szellemük érését!

Ezért az egyik ember tapasztalatai *szellemileg* semmit sem használnak a másinak. És ha valaki egy másik ember példáját követve pontosan *az ő útját járja*, akkor elvesztegeti saját földi idejét!

Amíg a gyermek fel nem nő, csupán annyit kell tennetek, hogy az *eszközt*, melyre földi életéhez szüksége van, alkalmassá teszitek a használatra, semmi egyebet. Vagyis a földi testet minden durvaanyagú felszerelésével.

Közben a lehető legnagyobb körültekintéssel arra figyeljetelek, hogy azt ne torzítsátok el, esetleg túlzással vagy egyoldalúsággal ne tegyétek teljesen használhatatlanná! A szükséges mozgáskészség mellett nagy szerepet játszik agyának a helyes tevékenységre történő képzése. Az iskolázás első része az érett kor küszöbén végződik, csak ezután kell, hogy a második kövesse, amelynek meg kell tanítania a szellemet egész testének *helyes* uralására.

A földi emberek gyermekei egészen érettségük eléréséig, amikor majd szellemük érvényre jut, *túlnyomórészt* csak *lényszerű módon* éreznek! Belülről természetesen máris átizzítja őket a szellem. Tehát nem csupán úgy éreznek, mint egy nemes állat, amely eljutott fejlődése legmagasabb fokára, hanem annál sokkal szellemibb módon, ám eközben mégiscsak *a lényszerűség* van túlsúlyban, és ezért az a mérvadó. Ezt minden nevelőnek feltétlenül szem előtt kell tartania, a nevelés alapjainak szigorúan *összhangban* kell lenni ezzel a tökéletes eredmény érdekében, amely nem okoz kárt a gyermeknek. A gyermeknek előbb teljesen meg kell értenie az egész lényszerűség nagyműködését, melyre ekkor még nyitottabb, mint a szellemiségre. A gyermek ezért örömmel és tisztán nyitja rá szemét a természet szépségeire, melyeket maga körül lát!

A vizek, dombok, hegyek, rétek, virágok és az állatok is minden gyermek közeli barátjává válnak, akik szilárdan le lesznek rögzítve abban a világban, mely teret kínál földi életük idejére a tevékenységhez. A gyermek így szilárdan és teljesen tudatosan áll majd a természetben, az egész lényyszerű működésben, értőn, s ezért teljesen felszerelve és készen arra, hogy szellemével működjék, s mindazt, ami körülötte van, akár egy nagy kertet, még nemesítse és támogassa! Csak *így* válhat a gyermek Isten igaz kertészévé a Teremtésben.

Ilyennek és nem másmilyennek kell minden serdülő gyermeknek lennie, amikor szelleme érvényre jut. Testileg és lelkileg egészségesnek! Boldogan fejlődve és felkészülve *azon* a talajon, ahová minden gyermek tartozik. Agyát nem szabad egyoldalúan olyan dolgokkal túlterhelni, melyeket földi élete során egyáltalán nem használ, és melyek megtanulása bizony sok fáradságába kerül, ezért erőt kell pazarolnia, ami gyengíti a testet és a lelket!

Ha azonban már az előzetes nevelés fölemésztí az összes erőt, akkor a tényleges működésre semmi sem marad!

Ha a tényleges életre való képzés és előkészítés *helyes*, a munka csak örömet, élvezetet jelent, mivel közben minden, ami a Teremtésben van, teljesen harmonikusan együtt tud rezegni és így segítve, erősítve a fiatalok serdülését támogatja.

De milyen értelmetlenül cselekszenek az emberek az eljövendő nemzedékkel! Micsoda büntetést követnek el ellenük!

Éppen akkor, amikor a leány testében érvényre jut a szellem, hogy a reá bízott és neki ajándékozott durva- és finomanyagú eszközt használatba vegye, tehát hogy igazán emberré váljon, földi szórakozásokba kényszerítik a nőiség fiatal lányait, hogy... gyorsan férjhez adják őket!

A szellem, az igazi ember, akinek először kellene a földi működését megkezdenie, egyáltalán nem tudja azt elkezdni, és megfáradva végig kell néznie, hogyan működik sziporkázó csillogással a tévesen és minden mást kizárva gyakorlatoztatott földi ész, hogy az igaz szellemiség hiányában szellemesnek *lássék, és ezáltal miképpen van belerántva* mindenféle képtelen dologba, amely megkívánja és felemésztí mindazt az erőt, melyet eszköze adni képes. A leányok végül anélkül válnak anyákká, hogy előbb igazi emberek lehetnének!

A szellemnek így nem marad tere, hogy működését kifejtse. Még lehetősége sincs rá!

És a fiatal férfinál sem sokkal jobb a helyzet! Bágyadt, megtört az iskolai túlterheltségtől, idegei túlfeszítettek. Ébredező szellemének csupán egy beteg talajt kínál, egy hasznavehetetlen dologgal túltelített, eltorzított agyat. A szellem így nem tud úgy működni, ahogyan működnie kellene, és ezért megfelelően fejlődni, hanem elsatnyul, teljesen elnyomja a salak súlya. Már csak egy csillapíthatatlan vágyakozás marad, mely megsejteni engedi a befalazott és elnyomott emberi szellem jelenlétét. Végül a vágyakozás is elvész a földi sietség és mohóság mámorában, mely kezdetben a szellemi üresség áthidalását szolgálja, majd később szokássá, igénnyé válik.

Így halad most keresztül az ember földi életén! És ezért főként a téves nevelés a felelős.

Ha az ember helyesen akar élni a Földön, akkor feltétlenül meg kell változnia iskolázása első részének, tehát nevelésének! Hagyjátok, hogy a nevelés során a gyermekek valóban gyermekek legyenek! Egyenjogúvá se próbáljátok őket tenni soha a felnőttekkel, vagy ráadásul elvárni, hogy a felnőttek irányuljanak a gyermekek szerint! Erős méreg az, amit így a gyermekeknek adtok. Hiszen a gyermekben a szellem még nem jutott teljesen érvényre, túlnyomórészt lényyszerű jellegük uralja őket, és ezért nincs is teljes értékük a felnőttek között!

A gyermekek ezt egészen pontosan érzik. Ne hagyjátok hát, hogy olyan szerepet játszanak, mely megfosztja őket ennek tudatától. Ezzel boldogtalanná teszitek őket!

Bizonytalanok lesznek gyermekkoruk őket megillető, biztos talaján, mely kijelöltetett számukra a Teremtésben, míg a felnőttek talaján sohasem érezhetik magukat otthonosan, mert még hiányzik a legfontosabb, ami erre feljogosítja és képessé teszi őket: szellemük teljes kapcsolata a külvilággal a test által.

Elraboljátok tőlük a valódi gyermekkort, melyre a teremtéstörvények szerint teljes mértékben jogosultak, és amire égető szükségük is van, mivel a gyermekkori tapasztalatok a szellem későbbi fejlődéséhez feltétlenül szükségesek. Ehelyett gyakran a felnőttek közé engeditek őket, ahol nem tudnak mozogni, mivel hiányzik belőlük minden, amire ehhez szükségük van. Bizonytalanok lesznek és koraérettek, ami a felnőtteknek természetsszerűleg csak visszataszítónak tűnhet, mert egészségtelennek mutatkozik, ami zavarja a tiszta érzést, minden harmóniát; hiszen a koraérett gyermek olyan gyümölcs, melyben a mag még nem érett be, de a héja már majdnem megöregedett!

Óvakodjatok ettől szülők és nevelők; hiszen ez egy büntett Isten törvényei ellen! Hagyjátok, hogy a gyermekek gyermekek legyenek! Olyan gyermekek, akik tudják, hogy *szükségük van* a felnőttek védelmére.

A felnőtt feladata csak a gyermek *védelme*, melyet biztosítani tud és mindig köteles is, ha a gyermek *megérdemli* a védelmet!

A gyermek lényzerű jellegében egészen pontosan érzi, hogy szüksége van a felnőtt védelmére, és ezért néz fel rá, ad neki ellenértékül önként tiszteletet, amely magában rejti támaszra szorultságát, ha ti magatok nem romboljátok szét e természettörvényt!

És ti legtöbbször szétromboljátok! Minden gyermek kibillen egészen természetes érzéseiből, mert helytelenül bántok velük, hogy így nagyon gyakran saját kívánságaitokat elégtételek ki, hiszen számotokra a gyermek nagyrészt egy kedves játékszer, amivel *magatoknak* akartok örömet szerezni, és idő előtt eszessé, okossá igyekeztek őt tenni, hogy büszkék lehessetek rá!

Mindez azonban *a gyermeknek* nem hasznára, hanem csupán kárára van. Az ifjúkorban, mely fejlődése első részének számít, már az első években *komolyabb* köteleességeket kell teljesítenetek a gyermekkel szemben! Nem a ti kívánságaitoknak, hanem a teremtéstörvényeknek kell ebben meghatározónak lenniük! A teremtéstörvények azonban megkövetelik, hogy az ember engedjen minden gyermeket minden dologban *gyermeknek lenni!*

Az az ember, aki gyermekkorában valóban gyermek volt, később felnőttként is teljes értékű lesz. *De csak akkor!* És a normális gyermeket egyedül *arról* lehet felismerni, hogy *saját érzéseiben* él az igaz tisztelet a felnőttek iránt, mely *így* teljes egészében megfelel a természettörvényeknek.

Mindezt Isten ajándékaként már magukban hordozzák a gyermekek! És ez kibontakozik bennük, ha nem temetitek be. Ezért ne engedjétek a gyermekeket oda, ahol felnőttek beszélgetnek; hiszen nem tartoznak oda! Ebben is mindig tudniuk kell, hogy ők gyermekek, és így még nem teljes értékűek, még nem értek meg a földi tevékenységre. Ezekben a látszólag kis dolgokban sokkal több rejlik, mint azt ma gondoljátok. Ez egy olyan alaptörvény teljesítése a Teremtésben, melyet gyakran figyelmen kívül hagytok. A gyermekeknek erre mint külső támaszra *szükségük van*, akik *mindannyian* még túlnyomórészt a lényszerűségben állnak! A lényszerűség törvényének megfelelően. —

A felnőtteknek védelmet kell nyújtaniuk a gyermekeknek! Ebben több rejlik, mint amit csupán a szavak mondanak, de csak akkor kell biztosítaniuk a védelmet, amikor a gyermek azt kiérdemelte. A védelmet nem szabad ellenérték nélkül nyújtani, hogy a gyermek már a *tapasztalás* révén megtanulja, hogy mindenben kiegyenlítésnek kell lennie, és ebben rejlik a harmónia és a béke. Ezt is *megköveteli* a lényszerűség jellege.

Oly sok szülő és nevelő azonban gyakran éppen *ezt* mulasztotta el, noha ez a helyes nevelés alapfeltétele, ha azt akarják, hogy a Teremtés őstörvényei szerint történjen. A feltétlen kiegyenlítés fogalmának hiánya előbb-utóbb minden embert megingat és bukásba sodor. És annak a tudatát, hogy e kiegyenlítés elkerülhetetlenül szükséges, már az első naptól fogva belé kell a gyermekbe sulykolni, hogy *olyannyira* sajátjává, vérévé válják, *olyan* magától értetődő legyen számára, mint testének egyensúlyérzéke, ami bizony ugyanahhoz az alaptörvényhez tartozik!

Ha ezt az alapelvet minden nevelésnél gondosan alkalmazni fogják, akkor az emberek végre szabadok lesznek, és Istennek tetsző életet élnek!

De éppen ezt a legelengedhetetlenebb és legfőbb alaptörvényt iktatta ki az ember a Teremtésben, mindenhol! A földi teste egyensúlyérzéke kivételével nem vették figyelembe és nem követték a nevelés során. Ez egy olyan egészségtelen egyoldalúságot hív szükségyszerűen életre, mely minden embert már csak lelkileg tántorogva, állandó botladozás és esések közepette enged járni a Teremtésen át!

Szomorú, hogy az egyensúlyérzék, mint minden mozgás nélkülözhetetlen elemét, csupán a földi test esetén fogadja el az ember, de lelkileg és szellemileg nem ápolja, és gyakran teljesen hiányzik. Ebben a gyermeknek az első hetektől fogva külső kényszer által kell gondosan segíteni. Ennek elmulasztása a kölcsönhatás törvénye révén irtózatossá következményekkel jár minden ember teljes léte számára!

Nézzetek csak szét magatok körül. Az egyén életében éppúgy, ahogy a családokban, az államszervezetben vagy az egyházak jellegében, mindenhol ez és *egyedül* ez hiányzik! Pedig a törvény mindenhol világosan megmutatkozik, ha látni akarjátok! Még a durvaanyagú test folyamataiban is megfigyelhetitek; megtaláljátok a táplálkozásban és az anyagcserében, sőt még a táplálék jellegeiben is, hogy a test jó egészségben legyen, a munka és a pihenés közötti kiegyenlítődésben, még a legapróbb részletekben is, nem is beszélve a testi egyensúly már említett törvényéről, mely minden egyes test számára lehetővé teszi a mozgást, és melyek csak ezáltal válnak alkalmassá a földi tevékenységre. E törvény hordozza és tartja fenn *az egész világot*; hiszen csak az egyensúly kiegyenlítődése által róhatják pályájukat és maradhatnak fenn a csillagok, a világok!

És ti, ti kicsiny emberek a Teremtésben, kik a magasztos Teremtő előtt nem vagytok többek, mint porszemek, mindezt felborítjátok, amikor a törvényt nem akarjátok teljes pontossággal figyelembe venni és megtartani.

Egy időre ugyan felboríthatjátok az egyensúlyt, ám az most siet vissza eredeti állapotába, és e sebes visszatérés fájdalmasan kell, hogy rajtatok csattanjon!

Ezen egyetlen hibából nőtt ki az egész baj, mely a Teremtést a mostani korban éri. Az egyes országokban is elégedetlenséget, lázadást szül, ha valamely oldalon hiányzik a helyes kiegyenlítés! Ez azonban csak *annak* a hibának a folytatása, megnövése, melyet a nevelő vét a fiatalság ellen!

Az új birodalom, Isten Országja a Földön, megteremti majd a kiegyenlítést, és vele együtt egy új nemzedéket! Ám a helyes kiegyenlítés fogalma előbb erőszakkal ki kell, hogy legyen kényszerítve, mielőtt azt meg lehetne érteni. Ki lesz kényszerítve minden torz átalakításával, amely már most is zajlik, és ezalatt a helytelennek, az egészségtelennek el kell pusztulnia, amit a Fény legyőzhetetlen hatalma és ereje hajt előre! Akkor majd megkapjátok a Teremtésben működő valamennyi őstörvény igaz fogalmának az ajándékát. Igyekeztek, hogy már most helyesen felismerjétek, és helyesen fogtok élni a Teremtésben! Ami pedig elhozza nektek a boldogságot és a békét.

13. A nőiség feladata

Nagy nyomás nehezedik a földi nőiség egészére, amióta elterjedt az a téveszme, hogy a nő fő rendeltetése az anyaság. Hamis együttérzéssel, ráadásul gyakran még titkolt kárörömmel is pillant sok ember azokra a lányokra, akik nem mentek férjhez, ahogy azokra a nőkre is, akik gyermektelenek maradtak a házasságban. A „vénlány” vagy „aggszűz” kifejezést, mely voltaképpen *kitüntető elnevezés*, gyakran csöndes gúnnal ejtik ki, részvétellel teli vállrándítással, mintha a házasság a földi nő céljai legmagasztosabbika lenne, sőt tulajdonképpen az ő rendeltetése.

Az, hogy e téves nézet az évezredek folyamán elterjedt, és annyi kárt okozva befészkelte magát, Lucifer legfőbb vívmánya, aki ezzel a nőiség lealacsonyítását célozta meg, s a legsúlyosabb csapást mérte az igaz emberségre. Csak nézzetek körül! A téves felfogás rossz vadhajtásai a szülők és leányok gondolkodásmódját kezdettől fogva közvetlenül a házasság általi földi ellátottságra irányítják! Minden erre megy ki. Már a nevelés is, a teljes gondolkodás, beszéd, cselekvés minden egyes leánynál, gyermekéveitől egészen felnőtt koráig. Majd alkalmakat keresnek vagy adnak, ott pedig, ahol nincs, akár még erőszakkal is kikényszerítik, hogy ismeretségek szövődhessenek, melyek végső célja a házasság!

Valósággal belesulykolják a leányba, hogy életét öröm nélkül fogja leélni, ha nem járhat egy férfi oldalán! Hogy különben soha nem fogják teljes értékűnek tekinteni! Bárhová néz is a női nem gyermeke, *a földi* szeretet dicsőítését látja, s annak legmagasabb célját, az anyai örömeiket! Így mesterséges nyomás hatására az az elképzelés alakul ki, hogy minden leányt, aki ezt nem tudja elérni, szánalomra méltónak kell nevezni, és az ilyen földi idejét részben elpazarolta! Minden gondolat, minden igyekezet erre irányul, valósággal beléoltják testébe és vérébe már születése pillanatától kezdve. De mindez Lucifer kifejezetten ügyes műve, aki az emberi nőiség lealacsonyítását tűzte ki célul.

És a földi nőiséget most meg kell szabadítani ettől az igézettől, ha fel szeretne emelkedni! Csak a jelenlegi téveszme romjaiból emelkedhet fel ami magasztos és tiszta! Az Isten által óhajtott *nemes* nőiség nem bontakozhatott ki Lucifer merényleteinek e legravaszabbika miatt, melyet az emberi szellemek ellen követett el, akiknek útja eredetileg *kivételesen* csak a Fény felé vezethetett volna, ha tántoríthatatlanul követik a Teremtés östörvényeit, ha hagyják, hogy e törvények vezessék őket.

Emberek, legyetek végre *szellemiek*; hiszen a szellemtől vagytok! Ismerjétek fel és legyetek elég erősek is ahhoz, hogy elfogadjátok, hogy az anyai örömeik, melyek a földi nőiség legmagasabb céljának és legszentebb rendeltetésének számítanak, csupán *a lényyszerűségben* gyökereznek! Ám az emberi nő legszentebb rendeltetése sokkal magasabban, *a szellemiségben* található!

Még *egyszer sem* merült fel bennetek a gondolat, hogy mindaz, amiről eddig dicshimnuszokat zengtetek, pusztán a Földre volt érvényes, a földi életre, annak kötöttségével! Hiszen a házasság és a szaporodás *csupán* az Utó-Teremtés durvaanyagú részében létezik. A nőiség viszont ott van a Teremtés egészében! Ennek pedig mégiscsak okot kellene adnia arra, hogy elgondolkodjatok! De nem, ez túl sokat kívánna meg tőletek.

Ahogy a szabad állatokat fokozatosan egy jól álcázott, előre gondosan megépített ösvényre igyekeznek terelni, melyet az állatok nem tudnak megkülönböztetni a szabad, gyönyörű erdtől, ám fogságba vezetni őket, úgy hajtottátok leánygyermekéteket mindig csupán egyetlen cél felé... a férfi felé! Mintha ez lenne fő rendeltetésük!

A helytelen nézet téveszméje olyan volt, mint a jobbra és balra húzódó deszkafalak, melyek végül a szegény gyermekeket nem engedték másképpen gondolkodni, mint a kijelölt

irányba. Így sok leány azzal „mentette” hát meg magát, hogy erőszakkal ugrott bele egy olyan házasságba, mely neki magának is önmegtartóztatásába került, nehogy öregkorában szánalmasan ki legyen téve e téves nézet következményeinek, melyek, mint fenyegető kardok, ott függenek minden leány feje fölött, és ilyen még ma is előfordul.

Ha az új idő beálló forrongása közepette a fiatalság el akar menekülni az egészségtelen, ám fel nem ismert állapotból, az nem jelez mást, mint az addig meglehetősen elnyomott szellem benső, teljesen tudattalanul ébredező tiltakozását, lázadását, amely során azonban sajnos csak valami még rosszabba, a szabad barátság eszméjébe és vele a barátságból kötött házasságba esett. Ez alapjában véve ugyanannak a luciferi eszmének a vadhajtása, mely a nő *elértéktelenítését* rejti magában, csupán más formában. Hiszen tisztaság nem keletkezhetett belőle, mert rémisztő módon mindenki a Sötétség igézete alatt áll, szorosan a markában tartja őket, és mindenkit az igézet igája alá hajt.

A tévesnek meg *kell*et maradnia, még ha a forma meg is változott. Az igaz nőiség felszabadítását hozó csapás most már csak fentről érkezhetsz! Az emberiség maga ezt képtelen megtenni, mivel túlságosan behálózta magát, és szolgálva lett.

Itt már nem segítenek a törvények vagy új formák. A szabadulás kizárólag a Teremtés valamennyi őstörvényének a megértésében rejlik. Az *Igazságot* kell végre elfogadnotok, olyannak, *amilyen* a valóságban, nem olyannak, amilyenek ti gondoljátok, hiszen annyira szívesen hallgattatok Lucifer suttogására.

Most *meztöröm* az átkot, amely a földi nőiséget oly katasztrofálisan markában tartotta egészen mostanáig! Fénysugarat küldök a sötétségbe, amely még mindig rabságban tart és összezavar benneteket.

Azzal az eszmével, mely szerint az emberi nőiség létének legfőbb célját az anyaságban kell keresni, a női mivoltot elértektelenítették és megbecstelenítették! Hiszen így le lett nyomva, *a lényyszerűséghez* lett kötve! Lucifernek semmi egyebet nem kellett tennie, mint a világba állítania az eszmét, melyet az emberek elfogadtak, majd lassan olyan szilárd nézetté vált, mely még ma is uralja az emberek gondolkodását, s azt *egyazon* irányba kényszeríti, mely megakadályozza a szellem szárnyalását a tiszta, fényes magasságok felé!

A luciferi csatlósok mocskos öklei nehezdedtek így a nőiségre uralmuk alá kényszerítve őket. Le velük! Szabadítsátok ki magatokat e karmok közül, melyek elnyomnak benneteket! Hiszen egyes egyedül e nézet és következményei hozták magukkal mindazt, aminek a nőt meg kell becstelenítenie. A szent anyaság szép köpenye, az anyai szeretetről szóló magasztos énekek sosem tudják enyhíteni a sötét öklök nyomását, és a fekete öklök sem válnak tőlük fényessé.

Hallgassatok szavamra: Az emberi nőt e nézet anyaállattá tette! Ébredjétek leányok, nők, férfiak, és ismerjétek végre fel ezen eszme teljes iszonyatosságát! Szent jogotokról van szó!

Lucifer büszke lehetett e vívmányára! Kitépem pribékjei kezéből! Széztúzva lábai elé vetem!

Már egyszer mondtam, hogy Lucifer az egész nőiség révén az igaz emberségre próbálta legsúlyosabb csapását mérni és... sajnos sikerrel meg is *tehet*te!

Kövessétek magatok a gondolatot, melyet nagy ravaszul, gonosz alattomosággal vetett közétok: Megjátszva magát hízelgett nektek a nő legmagasztosabb feladatává emelt anyaság eszméjével! Ám az anyasághoz hozzátartozik a földi *ösztön*, és *az ösztönnek* akart az eszmével magas talapzatot emelni, hogy ez az eszme uralkodjék, és a földi emberiség törekvését *egyetlen* irányba kényszerítse. Csodálatraméltóan ravaszul kidolgozott terv! Óvatosan játszott érzelmeitekkel, akár a legkiválóbb művész hangszerén, amikor az anyaságot és az anyai szeretetet, mint saját szándékait elfedő pajzsot, csábítgatva szemetek elé tartotta, nehogy felismerhessétek, mi leselkedik mögötte. És ez *teljes mértékben* sikerült neki.

Meghallottátok a csábító hangot, mely *tisztán* csendült fel bennetek, ám közben elkerülték figyelmeteket a mocskos, mohón meggörbült kezek, melyek létrehozták a melódiát! A legmagasabb cél és szent elrendeltetés! Ez lebegett el előttetek, amit világosnak és fényesnek láttatok. Ám világossága ellenére ez mégiscsak a *lényszerűség* legtisztább kisugárzása, nem a szellemiségé! Az *állat* a legmagasabb fokra izzik az anyaságban, kiteljesedik benne, és *teljesen* önmagát adja, mivel maga is a lényszerűség birodalmából származik! Naggyá lesz, fényessé és világossá! Az embernél azonban létezik valami erősebb, aminek *e felett* kellene és kell is, hogy álljon, ha teljes ember akar lenni... a szellem!

Szellemként nem maradhat, nem szabad, hogy a lényszerűségben maradjon, nem szabad saját legmagasztosabb céljául olyasvalamit választania, ami feltétlenül a lényszerűséghez tartozik, és a Teremtés östörvényeinek megfelelően mindig is ott kell, hogy maradjon! Lucifer tehát rendkívül ügyesen helyezte el a csapdát, mely a lényszerűségbe kényszerítette az emberi szellemet, ott fogva tartotta, ami azért sikerült olyan könnyen neki, mert az ember a szépet, a fényeset látta meg benne, a legtisztább, tehát a legmagasabb kisugárzását mindannak, amit a lényszerűség magában hordoz.

Igen, az anyaság minden bizonnyal szent, és koronája, az anyai szeretet is, ám ennek ellenére nem az *emberi* nőiség legmagasztosabb feladata, nem a Teremtésben kijelölt rendeltetése. Az anyaság a lényszerűségben gyökerezik, csupán áthévíti a tiszta akarás, még ha az embereknél nem is minden esetben. Az állatoknál azonban igen.

Az anyaság ennek ellenére megmarad a lényszerűség legmagasabb kisugárzásában, mely kizárólag az anyagisággal tud közvetlen kapcsolatot teremteni. De ezen a ponton csak az fog engem *teljes egészében* megérteni, aki alaposan tanulmányozta és befogadta a Grál-üzenetet.

Amit Lucifer el akart vele érni, az teljesült; hiszen pontosan ismerte az Isten által megszabott östörvények elferdítésének következményeit, amit magukkal az emberekkel végeztetett el. Csak egy téves célt állított eléjük, mely nagyon jól megfelelt szellemi restségüknek és gyengeségeiknek, és e célt követte minden gondolatuk és érzésük, aminek tévútra kellett őket vezetnie.

Ezzel tehát csupán a váltót *állította át*, aminek elő kellett idéznie a kisiklás katasztrófáját. Lucifer csak az ösztönnek hízelegett képmutatón, s így roppant erőhöz és hatalomhoz juttatta azt!

Ezen túl pedig egészen pontosan tudta, hogy az ész túlfejlesztésének az emberben, a gondolatok ennek megfelelő kihatása révén, még egyerős támasszá kellett válnia az ösztön ereje számára, mely lázzá növelheti a veszedelmes vágyakozást. És így az ember bensőjében végül teljesen rabszolgává lett, ami az állattal sosem történhet meg!

A szép szó „anyaság” mindig csupán csalóka címke maradt, mellyel hitegetve megtéveszthetett benneteket. Ám célja az ösztön fokozása volt, mint ennek feltétlen következménye. Végül, ahogyan azt Lucifer pontosan előre látta, egészen betegessé fajult, rabszjra fűzte valamennyi, mindkét nemű ember gondolkodásmódját, és sokak számára rejtélyes szfinxé vált, amilyenek manapság az egészségtelen ösztön mutatkozik, mellyel az ember oly gyakran harcban áll, s mely ellen hiába lázadozik.

A gyökerek és a rejtély megoldása azonban kizárólag e luciferi eszmében rejlik, melyet elétek, emberek elé vetett, dacolva a törvényekkel, melyeket Isten akarata számotokra, áldásotokra helyezett a Teremtésbe, hogy támogassanak benneteket. S ti, ti utánakaptatok és beleakadtatok, mint éhes hal a horogba, csak azért, mert élvezetet okozott nektek! A férfi nemre úgy hatott, mint egy súlyos, gyógyíthatatlan járvány!

Ismerjétek fel *igaz mivoltában* a tiszta, magasztos nőiség fogalmát, s akkor majd megszabadultok e súlyos láncoktól, melyek kimondhatatlan fájdalmat és sok lelki kínt okoztak nektek. Az egész földi nőiség meg lett fosztva e luciferi eszmében attól, ami a

legnemesebb, űzött vaddá, az otromba, elvetemült férfiak labdájává vált, és ráadásul még a komoly férfiak számára is kedves anyaállattá. A helytelen meggyőződés azután a levegőben volt, ahogyan a népnyelv mondja, a valóságban életre kelt és alakot öltött a finomanyagú világban, folytonosan köröttek lebegett, szakadatlanul befolyásolt benneteket egészen addig, míg ti magatok sem tehattetek mást, mint hogy elfogadjátok.

Szétvágom ezt a rossz köteléket; hiszen hamis!

A nő akkor áll *szellemileg* a *legmagasabban*, amikor helyesen tudatosította saját nőiségét! És feladata elsősorban nem az anyaságnak van szentelve! Ahogyan már mondtam, az anyaság csupán a földi testetek számára adatott, ez minden! De a nőiség valamennyi szinten, még az *ős-szellemiségben*, az österemtettek között is *a legmagasabb* helyen áll! De ez az *igaz* nőiség, magasztos, megközelíthetetlen méltóságában!

Látszólag sok mindentől fosztalak meg benneteket, amikor azt mondom, hogy az anyaság csupán *a lényyszerűség* birodalmába tartozik! Ez egy éles vágás, melyet most kénytelen vagyok elvégezni, hogy segítsek rajtatok. Az anyaság *megmarad* a lényyszerűség területén belül, benne játszódik le. Ha ez lenne a nők legmagasztosabb célja, nagyon szomorú volna a helyzetük.

Nézzétek csak meg az állatot, a valóságban teljesen ösztönös, nagyon gyakran jóval erősebb anyai szeretetében, mint amilyen az ember valaha is tudna lenni; hiszen az állat *teljes* lényét adja abban, amit csinál, mert csupán azt teszi, amire bensője indítja, anélkül hogy töprengene rajta. Kicsinyeiért még a halált is vállalja, és nem retten vissza semmilyen ellenféltől. A természeti törvények szerint az anyai szeretet ugyanezt az alapot feltételezi az emberben is, hacsak el nem nyomja az észbeli gondolkodás. De a testhez kötődik, és a test valamennyi kisugárzásával nem más, mint lényyszerű.

Néhányan már megsejtették, hogy mi a helyes e tekintetben. Nem véletlen mondják még ma is, hogy csakis *az az* igaz anya, aki gyermekeinek a megfelelő időben barátnője is tud lenni.

Micsoda bölcsesség rejlik ebben! Ha egy anya barátnőjévé válhat serdülő lányának! Ez azt jelenti, hogy amikor lányánál lezárult a gyermekkor, neki is meg kell változtatnia, vagy el kell hagynia eddigi anyaságát, ha tovább akar haladni gyermekével, akinél a szellem a felnőtt kor küszöbén jut érvényre, ahogyan azt a nemi erőről szóló előadásomban már világosan elmagyaráztam.

A gyermekben egészen addig csak a lényyszerűség uralkodik, aminek az eredeti anyai szeretet teljes mértékben megfelel. Az ébredező szellem azonban ezután *többet* igényel, mint csupán az addigi anyaságot. Nincs is túl sok köze hozzá, mert szellemi öröklés soha sem történhet, hiszen idegen minden egyes szellem a gyermeki testben, még az anyának is, és a szellem kizárólag az azonos jellegek révén érezhet kapcsolatot.

Azt *a többletet*, amit azután a szellem igényel, csupán *az az* anya tudja leányának megadni, aki ugyanakkor barátnőjévé is válik! Aki tehát *szellemileg* lép vele kapcsolatba. Ez egy olyan folyamat, mely a születésnél és a gyermekkorban még nem volt lehetséges, mert csupán az érett korban, a szellem érvényre jutásával fejlődik ki, s nem függ össze az anyasággal és az anyai szeretettel. Csak *aztán* lép fel ilyen esetekben a szellemi kapcsolat, mely magasabb szintű, mint az anyai szeretet, mely csupán a lényyszerűségben gyökerezik.

Ha nem jöhet létre ilyen szellemi kapcsolat, akkor az érettség elérése után, ahogy az állatoknál, biztos az elválás. Az embereknél ez az elválás *benső* marad, és csak ritkán válik láthatóvá, mert *külsőleg* a körülmények és a neveltetés fenntartanak egy látszathidat, mely az állatoknál nem jut érvényre.

A nőiség legmagasztosabb feladata földi létezése során ugyanaz, mint ami a magasabb régiókban mindig is volt: a környezet nemesítése és a Fény örökös beáramoltatása, amit

érzése finomságával csupán a nőiség képes adni! A nemesebbé tétel viszont feltétlen felemelkedést hoz a fényes magasságok felé! Ez szellemi törvény! Ezért egyedül az *igazi* nőiség léte teljes bizonyossággal maga után vonja a felemelkedést, az egész Teremtés megnemesülését és tisztán tartását.

Lucifer ezt tudta, mert ez a Teremtés törvényeiben rejlik, és a természetes történés kibontakozását azzal a kártékony téves alapgondolattal igyekezett meggátolni, mely a földi test ösztönét és annak kihatását csábító módon a legmagasztosabb dologként állította be. Ezzel mérget csepegtetett az *igaz* emberség egészébe, mely ennek következtében saját magának okozva kárt mit sem sejtve elhajlította a Teremtés őstörvényében lefektetett egyenes útnak csupán felfelé vezető mozgását, úgyhogy a törvényeknek nyugalmi állapotot kellett előidézniük, majd lefelé vezettek, tehát áldás helyett kárt hoztak valamennyi emberi szellem számára!

Lucifer tudta, mit tett ezzel. Miután alámerült a lényszerűségbe elveszítve önmagát, az emberi nőiség nem is bontakozhatott ki, szükségszerűen nem tudhatta többé kiismerni önmagát és fő rendeltetését, és ráadásul még a lényszerűségben is zűrzavart keltett, mert nem oda tartozik.

Tehát itt a Földön, a durvaanyagúságban is a környezet nemesítése a nő fő feladata! Föntről érkezve, kifinomult érzésével a magasban tartva magát, így felfelé is vezetve, *ő köti össze a férfit a Fénnel*, ő az a támasz, melyre a férfinak szüksége van működése során a Teremtésben. Ehhez azonban nem szükséges házasság, még ismeretség vagy személyes találkozás sem. Ahhoz, hogy ez megvalósuljon, elég egyedül a nő *létezése* a Földön.

A férfi arccal kifelé fordulva áll a Teremtésben, hogy harcoljon, a nő pedig biztosítva őt, a Fénnel tartja a kapcsolatot, és így alkotja a középpontot, közvetíti neki az erőt és megerősítést. Ott azonban, ahová a központi magba belopakodhat a rothadás, elveszett az arcvonala is! Ezt jól jegyezzétek meg. Akkor már nem használ az sem, ha a nő megpróbál a férfi mellé állni az arcvonalba, ahová nem tartozik. Az ilyen harcban csak finom érzése keményedik meg, kimeríti legmagasztosabb képességét és erejét, mely egykor sajátjaként adatott neki, és mindennek romba *kell* dőlnie!

Hiszen minden ember tud arról, hogy a férfiak, még a Föld legeldugottabb részein is, azonnal jobban összeszedik magukat, sőt finomabban igyekeznek viselkedni, ha csak egy női lény is a közelükbe kerül, akivel egyetlen szót sem szükséges váltaniuk.

A hatást kiváltja már pusztán a nő létezése és megjelenése! Itt egészen világosan megmutatkozik, még ha csak csökevényesen is, a nő titka és hatalma, a támasz, mely a Teremtésben fennálló törvények értelmében a nőből indul ki, aminek közvetlenül semmi köze sincs a szaporodáshoz a Földön. A szaporodás nagymértékben lényzerű jelleg.

Ti leányok és ti nők, előbb *gondolkodjatok el* azon, hogy ti vagytok a Teremtésben a legmagasztosabb feladat hordozói, melyet Isten *rátok* bízott! Nem a házasság és nem az anyaság a *legmagasztosabb* célotok, bármennyire szent is! Egyedül és szilárdan, önmagatokért álltok helyt, mihelyt *helyesen* éltek.

Milyen nevetségesnek és visszataszítónak fognak látszani a divathóbortok, melyeknek készségesen és ráadásul feltétel nélkül mindig alávetettétek magatokat. Úgy kaptatok mindazon dolog után, amit a divatkreátorok értelmetlen pénzcsinálásért dobtak a piacra, mint az állatok az eléjük vetett ínycsiklások után!

Majd felismeritek még a szégyent, mely ebben rejlett, a szégyent, hogy elfogadtátok az igaz szépség fogalmától igencsak megkérdőjelezhető eltéréseket. A tisztaságról közben egyáltalán nem lehet beszélni. A tisztaságot mindig is bemocskolták, oly gátlástalanul, amit tovább már nem lehetett fokozni. Még évek múlva is el fogja önteni orcátokat a szégyen pírja, ha megtanuljátok felismerni, hogy voltaképpen milyen mélyre süllyedtetek!

Még rosszabb viszont a test, melynek mindenki számára szentnek kellene lennie, tudatos és szándékos mutogatása, amit a divat már oly gyakran megkívánt. Csakis a legalacsonyabb hiúság süllyeszthette le a nőiséget ily mélységbe. És e hiúság, mely bizony már régóta közismerten a nőhöz tartozik, e hiúság gúnyképe annak, ahogyan a nőiségnek az isteni törvények szerint *valóban* működni kellett volna.

De a férfi közben éppolyan vétkes, mint a nő! Elég lett volna mindezt megvetnie, s a nőiség hamarosan magányosan, szégyennel telve állt volna félre, még ha előbb jogtalan haragra lobbant is volna. A férfi azonban üdvözölte a nő bukását, mert a nő így jobban megfelelt a gyengeségeknek és a kívánságoknak, melyeket magában hordozott, s a luciferi gondolatok már kórossá növeltek.

A nőiség nem a hiúsággal tudja teljesíteni feladatát a Földön, mely mindig szemérmertlenséget eredményez, *hanem bájjal*, mely a szellem legszebb ajándékaként *kizárólag neki* adományoztatott! *A nőnél az arc minden rezdülésének, minden mozdulatnak, minden sóznak hordoznia kell lelki nemességének bélyegét!* Ebben rejlik feladata, ereje és nagysága!

Ebben fejlődjétek, ebben engedjétek tanácsot adni, hagyjátok, hogy *valódivá* váljék az, amit most az alacsony hiúsággal igyekeztek pótolni! *A báj* a ti földi erőtök, melyet ápolnotok, használnotok kell. De a báj elképzeltetlen tisztaság nélkül! Már pusztán a szó a tisztaság felé, a magasba irányítja fogalmával a gondolatokat és az érzületet, parancsolón, érinthetetlenül és felemelőn hat! *A báj* teszi a nőt! Egyes egyedül a báj hordozza magában *minden* életkor, minden testi alak igaz szépségét; hiszen a báj *tesz* mindent széppé, mert a báj a tiszta *szellem* kifejezése, melyben eredete rejlik! A báj nem szabad összecserélni a ruganyossággal, mely a lényyszerűségből származik.

Ilyennek kellene, és *kell* hogy legyetek a Teremtésben! Ezért hát ti nők, ti leányok, váljatok önmagatokban szellemileg szabaddá! Az a nő, aki *csupán* anyaként akarja leélni életét, elvétette voltaképpen célját és feladatát!

14. Az ezeréves birodalom

Mondatonként lebeg sok ember gondolatai között, akik tudnak az ígéretről, de homályosan, anélkül hogy formát öltene, mert senki sem tud róla helyes képet alkotni!

Az Ezeréves Birodalom! A bölcselkedők újra és újra nekiláttak, hogy magyarázatot adjanak a béke és az öröm nagy korszakának a megvalósítási módjáról, aminek e fogalomban rejlenie kell. De még sohasem sikerült közel kerülni az igazsághoz! Mindenki tévúton járt, mert a földi embernek túlságosan nagy szerepet tulajdonítottak benne, mint ahogyan az mindig mindennel így történik, amit az emberek gondolnak. Ezen kívül érvényben hagytak eddigi fogalmakat, rájuk építettek, és ezért ezen építmények mindegyikét már eleve helytelennek kellett tekinteni, mindegy, hogyan voltak felépítve.

S közben az ember megfélemezte a legfőbb dologról! Nem számolt azzal a szintén megígért feltétellel, hogy az ezeréves béke birodalma *előtt* az Ítéletben *mindennek* meg kell *újulnia!* Ez az új birodalomhoz szükséges alap. Az eddigi talajon nem jöhet létre! Előbb *minden* réginek meg kell újulnia!

Ez azonban nem azt jelenti, hogy a réginek kell a korábbival megegyező formájában frissen megerősödni, hanem az „új” kifejezés a régi megváltoztatását, átalakítását teszi szükségessé!

Az ember ezt elmulasztotta fontolóra venni töprengései során, ezért sohasem tudott közelebb kerülni a helyes elképzeléshez.

Kövess engem szellemedben, hogy megérthesd; mert kezdődik az Ígélet beteljesedése!

Az, aminek előbb az Ítéletben a leginkább meg kell változnia, az maga az ember, ugyanis egyedül ő idézte elő a zűrzavart az Utóteremtésben. Tőle, téves akarásából indult ki a baj a világba.

Az eredeti szépség, tisztaság és egészség, ami mindig a Teremtés őstörvényeiben való lüktetés következménye, ezen emberiség téves akarása által fokozatosan elferdült és eltorzult. A fejlődés feltartóztathatatlan folyamatában már csak torzképek alakulhattak ki a tökéletesség felé tartó egészséges érés helyett!

Képzeltetek el egyszer egy fazekast, amint fazekaskorongjánál ül, előtte agyag, amely képlékenységében bármilyen formára alakítható. A korongot azonban nem maga a fazekas hajtja, hanem egy hajtósíj, melyet viszont egy gép ereje nem enged megállni.

Így az ujj nyomása által formálódik az agyag az állandó forgás közepette, amit a korong végez, amelyre az agyagot helyezték. *Ahogy*an tehát az ujj kifejti a nyomást, *úgy* alakul a forma, ami lehet szép, nem szép, csúnya.

Ugyanilyen módon hat az ember szelleme is ebben a világban, az Utóteremtésben. Az ember szellemként akarása által gyakorolja a vezetést, tehát a nyomást megannyi lényeszerűre, akik a finom- és a durvaanyagúságot is alakítják. Egy szellem számára a lényeszerűség az ujj, amely a nyomást a szellem akarása szerint fejti ki. Az agyag a finomanyagúság és a durvaanyagúság, a mozgás azonban, amely az emberi szellemtől függetlenül történik, a Teremtés őstörvényeinek önműködő mozgásai, melyek, áramlatokhoz hasonlóan, feltartóztathatatlanul a fejlődés irányába hajtják mindazt, amit az ember akarásával kialakít.

Így az emberi szellem akarása felelős sok mindenért, ami az Utóteremtésben kifejlődik; ugyanis szellemként *ő* fejti ki a nyomást, amely meghatározza a forma jellegét. Semmit sem akarhat anélkül, hogy egyidejűleg ne alakítana! Mindegy, hogy mi az! Ezért soha nem is bújhat ki az általa formát öltött dolgokért való felelősség alól; mert az akarása az oka mindennek, ami az Utóteremtésben létezik! Akarása, gondolkodása és cselekedete is! Minden

formát ölt ennek a világnak a mechanizmusában. Hogy ezt az ember nem tudta vagy nem is akarta tudni, az rajta múlt, az ő vétke. Tudatlansága nem változtat a hatáson.

Így téves akarása, önfejtés és önteltsége által nem csak hogy megakadályozott minden valódi felvirágzást, hanem még tönkre is tette az Utóteremtést, és ahelyett, hogy áldást hozott volna, kárt okozott!

A próféták, majd magának az Isten Fiának az intelmei nem voltak elegendőek számára, hogy megváltozzon, hogy a jó útra térjen! Nem *akarta*, és egyre jobban táplálta önteltségét, hogy ő a világ ura, melyben már ott rejtett szükségyszerű hanyatlásának a csírája, ami önteltségével együtt nőtt, s előkészítette a katasztrófákat, melyeknek most ki kell törniük a Teremtésben lévő örök törvény szerint, amit az ember elmulasztott felismerni, mert beképzeltsége, hogy mindent ural, megakadályozta ebben.

Az eljövendő szörnyűségek oka egyedül az isteni őstörvények elferdítése, amit ezen emberi szellemek téves akarása idézett elő az Utóteremtésben! Ugyanis ez a téves akarat eredményezte minden önműködően kiható erőáramlat zűrzavarát. Pályájukat azonban nem lehet büntetlenül megváltoztatni, mert, összecsomózódva és összekuszálódva, azután *erőszakkal* oldódnak ki egy bizonyos időpontban. Az oldódás és a kibogozódás azokban a kihatásokban mutatkozik meg, amiket katasztrófáknak nevezünk. Mindegy, hogy ez az államszervezetben, családokban, egyes embereknél vagy egész népeknél, vagy a természeti erőkhöz megy végbe.

Ezáltal minden téves dolog összeomlik, önmagát ítélve az erő által, amely az áramlatokban van, melyet az emberiség önteltsége tévesen irányított, másként, mint ahogyan azt Isten akarta; ugyanis ezek az áramlatok *csak* áldást hozhatnak akkor, ha *azon* az úton járnak, melyet az őstörvények szerint meghatároztak számukra, tehát amelyeket a Teremtő rendelt el. Soha másként.

Ezért lehetett már évezredekkel ezelőtt előre látni a végkifejletet is, mert az emberek téves beállítottsága mellett másként egyáltalán nem is történhetett volna, mivel minden történés végkihatása mindig szigorúan kötődik az őstörvényekhez.

Az emberek sosem hallgattak a figyelmeztetésekre, most pedig folyamatban van az összeomlás, amely a természet törvénye szerint megy végbe. *Ma* a természet fejlődésének ezen a pontján állunk.

Mivel az emberi szellemek immár bebizonyították tökéletes képtelenségüket arra, hogy felismerjék feladatukat ebben a Teremtésben, ezért Isten immár *erőszakkal* avatkozik be, mert nem akarják teljesíteni feladatukat, amit az elhivatottak, a próféták, sőt magának az Isten Fia valamennyi figyelmeztetésének a visszautasításával és téves értelmezésével bizonyítottak be, ellenségességüket pedig a keresztre-feszítéssel pecsételték meg.

Ezért van az Ezeréves Birodalom!

Már csak *erőszakkal* lehet az Utóteremtésben segíteni, ahogyan az emberiségen is, amely bebizonyította, hogy szabad akaratából sohasem volt hajlandó a helyes úton járni, amelyen a Teremtésben járnia kell, hogy Isten akarata szerint éljen és áldást hozzon működjön benne, *olyan* teremtményként, amilyen ő szellemi mivoltából adódóan valójában lehetne.

Ezért az emberiség most *jogfosztottá* válik az Ítéletben, egy időre *meg lesz fosztva* eddigi jogától, hogy az *emberi akarat* vezetőn, alakítón uralja ezt az Utóteremtést! Megfosztva ezer évre, hogy végre béke legyen és megvalósuljon a Fény felé való törekvés a Teremtésben lévő őstörvények szerint, melyekkel az ember eddig ellenségesen szembehelyezkedett.

A régóta áhított béke birodalmának a lehetősége és a biztosítéka tehát az emberiségnek az Utóteremtésben lévő minden eddigi jogából való megfosztását jelenti! *Így* áll az ember Istene előtt! *Ezért* most felelnie kell. *Ez* az értelme és szükségyszerűsége Isten Ezeréves

Birodalmának itt a Földön. Szomorú igazság, amely szégyenteljesebb nem is lehetne ezen emberiség számára!

Ehelyett a maga féktelen nagyzási hóbortjában büszke erre az ígéretre! Ez a kitagadás a legegyszerűbb módon fog végbemenni, mégpedig azáltal, hogy ebbe az Utóteremtésbe olyan Isten által erre a célra küldött akarat állítódik, amely minden emberi akarat *felett* áll! Ez a tény önmagában is elegendő ahhoz, hogy természetes módon lebéklyózza az egész emberiség jogait a Teremtésben! Ez maga *Isten* akarata volt, húsba-vérbe elküldve, mellyel nem állhat hatékonyan szembe az összes emberi akarat, és amely pusztán léte révén uralkodó és vezető lesz a Teremtésben, mert a Teremtés őstörvényei szerint mindennek szerinte *kell* igazodnia, mivel valamikor csak belőle jöhetett létre, és tőle függ és függő is marad.

Ezért maga az Isten akarata van jelen a földi emberek között az ítélet során, Ő automatikusan kiváltja az ítélet gyors megoldódását, és aztán személyesen vezeti az új felépítést is olyanná, amilyennek lennie kell minden lény és az egész Teremtés javára, hogy ezen az emberiség tanuljon is a megtapasztalás által!

Így az Ezeréves Birodalom *egy iskola lesz az emberiség számára*, ahol meg kell tanulnia, *hogyan* kell ebben az Utóteremtésben élnie, gondolkodnia és cselekednie, hogy a rá háruló feladatot helyesen teljesítse, és ezáltal boldog legyen!

E célból most ezer évre megkötetik az emberiség akarata, mint uralkodó az Utóteremtésben, miután az Ítéletben meg lett semmisítve mindaz, amit helytelenül vetett el és tévesen vezetett!

Az ezer év alatt egyedül Isten akarata fog uralkodni, amelyhez minden emberi szellemnek igazodnia kell, mihamar képes volt helyállni az Ítéletben!

Ám Isten akarata nem marad egyedül a földön, húsban-vérben ezer évig, hanem a felépítés befejezése után felmegy a Grál várba. Ennek az ezer évnek a folyamán az Ő helyén mindig az Ő akaratának egy hordozója fog uralkodni a földön, aki közvetlen kapcsolatban lesz vele. Ez mindig egy ősteremtett, tiszta szellemi, aki már jellegével, tudásával és hatalmával messze meghaladja eme Utóteremtés emberi szellemeit, akik valamennyien csak a kifejlődöttökhöz tartoznak. Ő minden esetben a Szent Grál lovagja a várból, ahol előre fel van készítve, hogy Imanuel - Isten akarata - kardjának hordozója legyen.

Őt mindig a kard hordozójának fogják nevezik, mert az ő feladata az, hogy beteljesedjék Imanuel Igéje, az az Ige, melyet szellemileg kardnak neveznek. Ő fog majd uralkodni a földön Ura nevében. És minden új uralkodó a földön az Ezeréves Birodalom során mindig csak egy ősteremtett lesz, aki a Grálból küldetett el. Kivétel nélkül. Ez biztosítja a garanciát arra, hogy ez az Isten által kiszabott idő olyan is marad, mint amilyennek Isten akarta szerint lennie kell.

Az ezer éve eltelté után semmiféle új ősteremtett nem lesz küldve, és ezzel aztán visszakerül az emberiséghez a vezetés joga az Utóteremtésben. Ezen idő alatt az embereknek meg kell tanulniuk, hogy egész pontosan a Teremtés őstörvényeihez igazodjanak, hogy az Utóteremtésben, melyhez tartoznak és tartozni fognak, végre *áldásosan* működjenek, és megtalálják benne a maguk igazi boldogságát.

Ha azonban az emberiség azután még egyszer csődöt mond, mint eddig, akkor a teljes megsemmisítéssel kell számolnia!

Ilyen az Ezeréves Birodalom és ez a célja! Az emberiség önteltségében és saját fontosságának tudatában ezt teljesen másként képzelte el. Ám meg kell majd tanulnia, és át kell élnie, hogy milyen valójában!

Ebben is csupán Isten *kegyelme* rejlik, hogy segítsen azoknak, akiket valóban tiszta szándék vezérel! Máskülönben veszve lennének az elvetettekkel együtt! Mert az ítélet után

többé már nem létezhet senki, aki nem rezeg helyesen a Teremtés őstörvényeiben, vagyis aki nem él az Isten akarata szerint!

15. Szükséges kiegyenlítés

Végre itt a földön is szigorúan be kell tartani az emberiség javára, a *valódi* értelemben vett Isten akarta ős-teremtéstörvényt, a kiegyenlítés törvényét, amely eddig nemcsak hogy észrevétlen maradt, hanem az önelégült elvakultság még keresztényietlennek és nemtelennek is tartotta.

Az emberiség pusztán földi elképzelései szerint itt ismét igyekezett megjavítani Teremtője akaratának tökéletességét, és ehhez az önteltséghez gyorsan csillogó köpenyre is lelt. Ezt elnevezte *részvétnek!* Részvétnek, aminek semmi köze a szamaritánus irgalmasságához, ahogy azt egykor Jézus Krisztus tanította a példázatban.

Az irgalmasság a szellem nagysága, a részvét képmutatás!

A részvétet az ész hozta létre, mint az irgalmasság karikatúráját. A részvétben az ember tetszeleg, és önmagát csodálja, amikor kinyilvánítja, mert hagyja, hogy az agyafúrtság vezesse.

De a részvét elfogadója ezt sok esetben mint természetest *megköveteli* vagy *elvárja*, kényelmességből és irigységből, ami könnyen gyűlöletté fokozódhat.

Mindez azonban most Isten vastörvénye ellen való, mely szerint csak az *adás* révén lehet kapni! Ebben szükséges az örök kiegyenlítés, amely önmagában megteremti a mozgást, fenntartva ezzel az egészséget és a frissességet, és így feltételezve az állandó fejlődésben a haladást, elhozva így a felemelkedést és a valódi értelemben vett teljes harmóniát! Csak ahol az adás és a vétel egész pontosan egyensúlyban van tartva, ott jön el a béke és a boldogság! Ilyen az Isten törvénye, amely fenntartja és támogatja az egész teremtést.

Ebben minden diszharmónia e törvény megváltoztatásával a szükséges mozgás ellustulásához, benutságához, hanyatláshoz, és mindennek, ami ebben a teremtésben található a zavarához vezet. És így elégedetlenséghez, betegséghez, halálhoz! Ebből ismét irigység, gyűlölet, rablás és gyilkosság, és minden ma megmutatkozó rossz támad, és növekedni fog egészen minden remény, minden törekvés összeomlásáig.

Ebben Isten akarata szerint elkerülhetetlenül változásnak kell bekövetkeznie! *Egyedül az adás a vétel feltétele!* Aki nem hajlandó adni, az nem is vehet, ami azt jelenti, hogy nem is szabad neki semmit ajándékozni! Az Igét sem, azt el kell *nyerni!* Egyébként ez egészségtelen, és soha nem hozhat áldást, bár lehet hogy földileg ez úgy tűnik; mivel ez ellenkezik Isten ős-teremtéstörvényével!

Az első pillanatban ezt szigorúnak és keménynek mutatkozik. De éppen ez *az* a legnagyobb segítség, amit az emberi szellem kaphat, mert ez *olyan* élénkségre készíteti, amire feltétlenül szüksége van, mint minden teremtménynek a teremtésben. Egyedül az élénkség fejleszti törvényszerűen, támogatja és erősíti környezetét. Ehelyett azonban ezidáig sok helyen csak szellembénítő lustaságot fejlesztett.

Vagyis a jövőben többé már nem lesz semmi adható, amiért ne lenne ellenérték felkínálva, legyen az akár csak a valóban tiszta öröm! Csak ebben rejlik minden emberi szellem felébresztése itt a földön, akiknek az egészségessé váláshoz és a felerősítéshez éppúgy szükségük van a helyes mozgásra, mint a durvaanyagú testnek, és mint *mindennek* a teremtésben! Az Isteni erő kreatív nyomásában állandó mozgás nélkül nincs semmi igazi előrehaladás, semmi örömteli felemelkedés, és semmi áldásos jóváhagyása minden létezőnek!

„Ember, teljes szépségében eléd van terítve a teremtés, *de mozogj benne magad is*, és szerezd meg belőle azt, amit birtokolni akarsz!”

Így dörög a hatalmas intelem a Fényből, mint a nagy nyomásban lévő mozgás törvénye. És ez a nyomás most az ítéletben fokozódni fog. Aki nem teljesen hajlandó ezt hasznos módon felhasználni saját maga és mások javára fáradhatatlan áldásos ténykedéssel, aki nem akar ezzel az erős nyomással haladni, az össze lesz általa törve, szét lesz zúzva, mint egy akadály, és mint a béke hasznavehetetlen megbontója!

Ez az állandó mozgás szükségesének törvénye kezdettől fogva megtalálható ebben a világban. De az ember a maga hiúságában ezt egészen a részvéig vitte, hogy *ő* mint adakozó csodálva lehessen, és a köteles hálával emberségre méltatlan rabszolgákat hozott létre.

A növekvő lustaság sokakat lebénított, szellemi nyomorékokká lettek, akik már csak irigyelhetnek a gyűlölhetnek mindenkit, aki valamit szerzett. Ember, mozogj végre magad is szellemedben és itt a földön, hogy *megszerezd*, amire szükséged van, és amit birtokolni szeretnél. Minden ilyen irányú engedmény számodra méreg! Bágyadtta és bénává tesz, kényelmességhez és beteges vágyakhoz, és végül a test megbetegedéséhez és szellemi hanyatláshoz vezet!

Az adás és a vétel közötti kiegyenlítésben való mozgás a jövőben Isten akarata szerint kérlelhetetlen parancsolattá lesz! *Ez minden élethelyzetre érvényes!*

Abban nincs semmi kiegyenlítés, ha a vagyonosoktól valamiféle rendelettel vagy törvénnyel elveszik, hogy ezzel másoknak adják! Ez túlságosan egyoldalú és egészségtelen, hiányzik belőle az *élet*, mert nem a teremtéstörvényben rezeg. Az államvezetésnek soha nem szabad fékeznie a magántulajdont, hanem ösztönöznie és *védenie* kell. Nehéz helyzetbe kerülve nem segíthet magán azzal, hogy erőszakkal belenyúl saját polgárai zsebébe, hogy idegen tulajdonnal rendelkezzen, csak hogy megkönnyítse munkáját. Hiszen az állam fő céljai közé elsősorban polgárai szabad és háborítatlan tulajdonjogának garanciája tartozik.

Szükséghelyzetben saját magukból, saját *képességeikkel* kell segítséget találniuk. Az államvezetésnek és az állampolgárnak soha nem szabad *egybeolvadnia*, mert ez két különálló dolog, ahol mindegyiknek magában egészségesnek kell maradnia, melyeknek azonban mindig teljes harmóniában egymás *mellett* kell állniuk, egymást kölcsönösen támogatva.

Olyanoknak kell lenniük mint a férj és a feleség egy teljesen egészséges házasságban, vagy mint amilyen a teremtés háztartásában minden lényyszerű és szellemi működése!

Az állampolgároknak életmódjukkal kell a háztartáson belül gondoskodniuk a békéről, a jólétről és a felvirágzásról, az államvezetőknek ezt külső irányítással kell megtenniük a belső felvirágzás fejlesztésére, és a béke megőrzésére más országokkal és népekkel való kapcsolatokon keresztül.

Saját működésében minden résznek magának kell teljesen kifejlődnie, akkor egymást kölcsönösen nem gátolni, hanem támogatni fogják.

Ha az államvezetés saját képességeit jobbára csak kifelé fogja fejleszteni, miközben *valóban képes valamit elérni*, vagyis erre illetékes is, akkor ebből teljesen automatikusan létrejön az országban a béke.

Ehhez azonban szükséges, hogy az emberekben végbe menjen a *szellemi átváltozás*. Így, amilyenek eddig voltak, és amilyenek még ma is, soha nem valósulhat meg az ősteremtéstörvényekben rezgő egészséges kiegyenlítés, amiben a jólét és a béke kizárólag rejlik; mivel az egész emberiség, néhány kivételtől eltekintve, még tudatlanul áll ezekkel a hajlíthatatlan törvényekkel szemben, így ezek a törvények nem működhetnek az *ő érdekükben*, hanem az egész teremtés *ellenük* szegül. De közben az emberiség a *gyengébb* rész, mely szükségszerűen alul marad, míg végül alá nem veti magát, mert alá kell vetnie. Addig azonban az igazi siker elérhetetlen marad.

Természetes, hogy ezután nem lehet mást elvárni, mint hogy a kiegyenlítésben minden adásért valamilyen formában ellenértéket is kell nyújtani. Azt senki nem veheti magától értetődőnek, hogy az egyik vagy másik embertársa pusztán szívességből tesz érte valamit anélkül, hogy ezért legalább jó szót adjon. Olyan szót, ami a másik számára is *értékkel* bír! Nem valami olyat, ami pusztán formalitás.

Teremtettek *ebben* rendet, emberek, és majd csak ezzel teremtettek egészséges talajt a jó felépítéshez.

Az úgynevezett tiszteletbeli hivatalok szintén a gonosztól származnak. Néhány kivételtől eltekintve ez csak burkolás és híd az alacsony becsvágyhoz, a hatalomvágyhoz, és minden igyekvéshez, ami fel akarja hívni magára a figyelmet, és *elismerést* akar szerezni. Nem, ez nem az igazi, és a földi társadalmi élet számára nem is értékes, mert csak egészségtelennek ad létet, és ezt mozdítja elő. De csak néhány kivétel miatt nem szabad a gonosz megannyi csalétkét kimondottan táplálni.

Itt is Isten törvényét kell alapul venni, változatlanul, anélkül hogy előre módosítva lenne az emberi kívánalmak, hiúságok illetve gyengeségek miatt, ahogy ez eddig mindig is történt.

A segítségnek *az* a módja, amit a földön ezidáig választottak, az nem szeretet; mert a szeretet igyekszik csak *azt* tenni, ami a másoknak *valóban* segít.

Fújjanak a *friss*, durva és tiszta szelek, hogy elfújják a fülledtséget és a puhányságot, nem törődve azzal, ha közben oly sok egészségtelenül elkényeztetett kezdetben erősen megfázik.

16. Jézus és Imanuel

Származásukat tekintve Jézus, az Isten Fia, úgy mint Imanuel, az Ember Fia, Istenből valók! Az Isten Fia, akit be-születettnek lehet nevezni, a teremtésből való visszatérés után ismét az Atya Istennél illetve az Atya Istenben van, ezáltal „be-született” magába az Istenségbe, míg az Istenből érkező Ember Fiát nevezhetjük „ki-születettnek”, aki az összes emberi szellem javára és fennmaradására Istentől különválasztva marad, mint aki *ki-született* az Ősteremtésbe.

Az Isten Fia és az Ember Fia megjelölést az emberek eddig még soha nem értették meg helyesen, és ez *masincs* másként, még azok sem, akik ismerik az én Üzenetemet. Az ember már megszokta, hogy csak *saját látószögén belül* gondolkodjék, és ezért úgy véli, hogy mindent innen is kell látnia. Ez a baj. Ebben az esetben azonban *fentről* kiindulva kell megkísérelnie, hogy eljusson a megértésig; mert az Isten Fia és az Ember Fia megjelölés Istentől ered, nem pedig az embertől. Nekik ez ily módon csak meg lett hirdetve. És ebből kifolyólag ezt a fogalmat *fentről* kell átérezni, nem pedig emberi szempontból.

Tehát a valóságban ez így van: Jézus a be-született, és az Ember Fia a ki-született Fiú. Mindketten Isten Fiai, és emberi fogalmak szerint testvérek.

Az Isteniben az Isten Fia és az Ember Fia megjelölés *lefelé*, a teremtés felé van értve, így azonnal egy másik fogalom rajzolódik ki, illetve egyáltalán sor kerülhet a helyes megértésre. Az Isten Fia olyan, mint az Istennel lévő Isten Fia, az Ember Fia olyan, mint az emberekhez küldött Isten Fia.

Jézus, az Isten Fia nem azért adatott az emberiségnek, hogy őt, ahogy számos hívő még mindig hiszi, feláldozhassák bűneikért az Atya Istennek! *Jézus egyáltalán soha nem adatott nekik!* Ő csak az Igét akarta elhozni, és miután az emberek által megöletett, fokozatosan visszatért az Atya Istenhez, ahogy ő maga elég gyakran magyarázta. Akkor is visszatért volna az Istenhez, ha nem lett volna meggyilkolva, mivel soha nem volt igazán összekötve a világgal.

Azonban *Immanuel*, az Ember Fia, azért adatott Istentől az emberiségnek, hogy általa létezhessenek, és őbenne örök közvetítőre találjanak, kinek léte által a *megfelelő* hozzáállású emberi szellemek *örökké* tudatosak maradhatnak!

Isten egy Fiút adott erre a célra anélkül, hogy őt ismét teljesen visszakövetelné magának! *Ez az a nagy áldozat, amit meghozott, és ez az Ő ajándéka. Ez az általa megígért Fiú áldozat az emberiség számára! Nem kéri, illetve nem vonzza őt vissza az Istenségbe.*

Isten eme nagy áldozatának a keresztre feszítéshez és Jézushoz, az Isten Fiához, semmi köze. Hiszen a keresztre feszítés nem volt semmiféle áldozat, sem az Istené, sem az emberiségé! Mivel az emberek éppen ezt az Isten Fián elkövetett erőszakos cselekedetet magyarázták hamisan, hogy igazolják magukat, soha nem érthették meg az Ember Fia szavak fogalmát, és soha nem ismerhették meg Isten *igazi* áldozatát, mint olyat, mely Istennek az Ő teremtésbe ki-született Fiától való szándékos, és az emberiség számára szükséges *szétválasztásában* rejlik, s amely áldozat mérhetetlen nagyságát az emberiség soha nem lesz képes megérteni, és nem is lesz soha megértve!

Azt nektek nem lesz olyan nehéz megérteni, hogy az Ember Fia a Fény élő törvényével összhangban nem lehet semmi más, mint király a teremtésben, a Háromegy Isten helytartója. Az Atya Isten által lett a teremtésbe állítva az emberi szellemek végett, és Ő az egyetlen az egész teremtésben, aki az Istenből jön.

Ez a királyság egyszerű és természetes következménye a Fény-törvény hatásának, mely az Ember Fia létéből csak *így* nyilvánulhat meg, és nem másként. —

Ez a történet a maga teljességében oly sok könnyítést hoz az egész emberiségnek, amit csak évtizedek múltán lesz képes megérteni.

Attól az órától kezdve, amikor az Ember Fia teljesen megkezdte működését, vagyis a kinyilvánítás órájától, a teremtés *minden* részének emberi szellemei sokkal nagyobb és erősebb segítséget kapnak, mint ezidáig a teremtés kezdetétől. — Ezért kellene és kell is mindenhol beállnia a békének; a felemelkedés sokkal könnyebben elérhető, de a büntetések is sokkal gyorsabban mennek végbe, mint korábban történt azokkal, akik szembe akarnak szegülni a Fénnyel.

Ez mindenféle történetben fordulatot jelent majd, és az Ember Fiával most eljön a viláforduló is! Ez az oka annak, hogy mindennek, ami még továbbra is létezni akar, újjá *kell* lennie, és a régeből nem maradhat semmi, kivéve azt, ami már most a Fény törvényéhez igazítja törekvéseit! Ez aztán maradhat, és már csak meg lesz tisztítva, hogy úgy ragyogjon, mint minden, ami új! De az emberek nem tudják, *milyen* hálásnak kellene lenniük mindenért, ami ebben az időben beteljesedik! — —

Egyedül Isten hozott az Ember Fiában nagy áldozatot az egész emberiségnek és a teremtésnek! Nekem, mint Imanuelnek, ezért nem jár köszönet; mert engem a legnagyobb öröm tölt el, hogy Istennek szolgálhatok az Ő magasztos akaratában. Mert egyedül én vagyok képes ujjongva kiérezni az Ő nagyságát, az Ő magasztosságát és bölcsességét, az Ő tisztaságát és az Ő hatalmát! *Az ilyen* magas rendű tudáshoz képest, *az ilyen* érzékeléshez képest mi ez az egész teremtés! Semmi! Én sem érzem itt magam az emberek kívánsága szerint valónak, nem, tekintetemet magasba emelve, élek boldogan egyedül az én Örökkévaló Atyám, az egyetlen Isten és Úr Szent akaratának teljesítésével!

Ezért ne áltassátok magatokat, ez teljesen másképp lesz, mint ahogy ti emberek gondoljátok! Sok minden előtt csak csodálkozva fogtok állni, és néhány dolgot csak évek múlva értetek meg teljesen. Csak a jövőben fogjátok megérteni mindennek a nemes, tiszta értelmét, aminek eddig csak a torz képét tapasztalhattátok! Levéteik az átok, aminek a téves emberi gondolkodás miatt rá *kell*teit tevődnie az eddigi gyönyörű fejlődésre, a pompa tiszta formájában gyönyörűséggé válik, és e világ minden kincse aztán Isten dicsőségére tisztán felragyog, és örömmel fognak szolgálni e nagy jószág imádataként, ami mindezt hagyta létrejönni, és ennek az emberiségnek adta használatra! — — —

Az Isten Fia a földön gyakran mondta: „Az én országom nem e világból való!” Ez alatt nemcsak ezt a földi birodalmat értette, hanem az egész *világot, a teremtést!* Visszatért az Istenhez! És körötte van az egész *Isteni birodalom*, ahol Atyja nevében uralkodik. Vagyis az ő birodalma nem e világból való volt, hanem ez az Isten országa volt és az is marad. Ez azt jelenti *királyság az Isteni birodalomban*, ami örökké Istennel volt, és örökké vele is marad.

Az Ember Fiának királysága azonban a *világ, a Teremtés!* Isten a be-született Fiút Isten Fiának nevezte; mivel Ő az Isteni birodalomban működik, ami sokkal nagyobb, mint az egész teremtés. A ki-született Fiút a teremtésbe állította, és így Őt az emberi szellemek fölé helyezte, és ezért ennek az emberiségnek ígérte mint az Ember Fiát. *Azt* a Fiút, akit magából elválasztott, hogy uralkodjon felettük. Ezért az áldottaknak, akik *képeket* láthatnak az Isteniből, hamarosan és gyakorta láthatóvá lesz téve az Isteni Trigon, melynek tetején Isten szeme áll, jobbra Jézus, az Isten Fia, és aztán a beteljesedés óta balra Imanuel, az Ember Fia áll. Ez a kép úgy mutatja a látóknak a *ténykedést*, ahogy Isten Szent akaratában rejlik. Istenből két fénysugár bocsátódik ki, melyek létrehozzák a Trigont lefelé. Egyik az Isten Fiához vezet az ő ténykedésében, a másik az Ember Fiához. Az Isten Fiának az Ember Fiával való befejezett kapcsolatát egy összekötő fénysugár teszi meg közöttük, amely egyidejűleg az alsó összekötő vonalat képezi, ami ezt a Trigont most bezárja.

Így magyarázom nektek már ma az Isteni Trigon képét, amit hamarosan számos áldott megláthat, mihelyt maga az Isten hagyja meghirdetni a világnak az Ember Fia földi jelenlétét. Természetesen csak a szellemi vezetőktől *valóképek* lesznek láthatók, mivel az emberi szellemek soha nem lesznek képesek megpillantani az Istenit.

17. Karácsony!

Karácsony! A fényes csillag ünnepe! E két ünnepség a valóságban csak egy! Ez a fényes csillag napja, amely Isten által a világ e részébe küldve valamikor az Isten Fia üdvözlétére ragyogott, amikor itt a földön felébredt, és most az Ember Fiának világít majd az ő földi felébredése napjától, attól az órától, amikor a Fény hatalma horgonyt vet a durvaanyagúságban! —

„Békesség a földön az emberiség öröme!” Ilyen volt a Fény üdvözléte az Isten Fiának földi megszületésekor, amit még ma is a karácsonyi ünnepekkor ünnepelnek. Válaszul erre az üdvözlésre már néhány év múlva gúnyos visszaköszönésként az emberiség „Feszítsd meg, feszítsd meg őt!” kiáltása emelkedett kihívóan Isten trónjához!

Ugyanabban a pillanatban azonban e gúnyolódó kiáltással azonos úton leereszkedett... az ítélet! Korántsem várt egészen mostanáig. Ti, földi emberek, már a gyilkosság napjától ebben a kölcsönhatásban álltok. Ami most történik az az ítélet vége, vagyis a végső ítélet!

Attól a naptól fogva, amikor a felszentelt kárpit kettéhasadt a Szentek Szentje előtt, el lettek választva Istentől! Attól az órától már nem rendelkezhetetek tovább a Szentek Szentjével itt a Földön. Ugyanezen pillanattól kezdve meg voltatok zavarodva és egyedül maradtatok. Többé már nem volt semmiféle kapcsolatotok Istennel! Ezzel a keresztre feszítéssel az emberiség szétszakította ezt a kapcsolatot és lerombolta az Őszövetséget. Isten hírnöke, aki hagyta ezt a függönyt kettéhasadni, ezzel kiürítette a frigyládát is, mivel elvesztette eredeti értelmét és értékét. Az Isten és az emberiség közti szövetség e gyilkosság után már nem létezhetett tovább.

Egyedül az Ige maradt itt nektek, mint a megváltáshoz vezető mentőkötél azoknak az egyéneknek, akik ezt szerették volna kihasználni, hogy fáradsággal felmásszanak rajta, és eljussanak a fényes magasságokba. Ez csak keveseknek sikerült, és csak nagy erőfeszítések árán. De ott még várniuk kellett, egészen az utolsó ítélet napjáig! Ezt az Ember Fia hozza el, akinek meg kell kötnie az Újszövetséget is, amihez a komolyan keresők már most el lettek pecsételve.

Újszövetség nélkül a földi emberiségnek már nincs semmi kapcsolata Istennel, mivel a keresztre feszítéssel ez megszakadt.

Azóta hiányzik e szükséges kapcsolat legerősebb láncszeme, ezzel áthidalhatatlan szakadék jött létre mindenki számára, kivéve magát az Istent. Az elvakult emberiség azonban egyre jobban kiszélesítette ezt a szakadékot.

Emiatt *most* így hangzik a csillag üdvözléte: „*Harc* és ítélet az emberiségnek, egészen a teljes behódolásig, ami egyet jelent a megtisztítással és a békével!” —

Vegyétek egyszer a fáradságot, és szerezzetek világos betekintést ezen emberiség minden rohanásába karácsony táján! De ne *abból* a szemszögből, amit belétek oltottak, hanem a Fény szemszögéből!

Az Isten Fia eljött a földre az emberiséghez, hogy Igéje révén megmutassa az utat, melynek el kell vezetnie az emberiséget a magasságokba, a boldogok mezeire. Így akarta elhozni a békét, a boldogságot és az örömet. Az eltévelyedett emberi szellemeknek ajtót akart nyitni a paradicsomba. Az emberiség elámult és fülelt! Megérezte a nagyságot!

Ám ezzel egy időben először gyorsan földi vágyaik támadtak, melyeket szokás szerint igyekeztek ebbe belekeverni, hogy ezen alkalommal beteljesítve lássák őket. Arra egyáltalán nem gondoltak, hogy Isten nagy ajándékát hálásan elfogadják, olyannak amilyen, hanem ők elsősorban azt akarták, hogy először földi vágyaik legyenek kielégítve az Isten Fia által. Ezt követően talán hajlandóak lettek volna venni a fáradságot, és magukon is dolgozni. Ha

azonban először földi vágyaik teljesültek volna, akkor utána túl lusták maradnának, hogy még valami mást is tegyenek!

Ezzel a rossz állásponttal arra törekedtek, hogy Krisztust szolgálva tegyék ahelyett, hogy Őt Úrként üdvözölnék!

Az emberiség Istenhez való hozzáállása ma sem más! Mindenki csak kérni tud, hogy a szerint teljesíthetné kívánságait! Csak kérésekkel, amit imádságnak *neveznek*, igyekeznek közelebb kerülni Istenükhöz, *pedig csak koldulásról* van szó. Semmi másról! Ti képmutatók, bolondok, haszontalan szolgálók! A ti kéréseitek valójában csak önző követelmények! Csak ti és megint csak ti. Csak saját jóléteitekkel törődtek.

De mi kínáltok fel hálaaként *Istennek*, aki nektek adta a teremtést a fejlődésetek végett?

Ti az Ő Teremtését megmérgeztétek és meggyaláztátok, mert soha nem törődtek vele, beszennyeztétek, amikor csak legalantasabb vágyaitok teljesítésére próbáltátok kihasználni! És a karácsonyi ünnepekkor számotokra a kölcsönös megajándékozás a legmagasabb cél!

Így általatok ebből a földből is istálló lett csinálva Isten temploma helyett!

Soha nem ismertétek meg Krisztus *szavait*, a bennük rejlő magasztos értéket, ami minden földi kinccsel felér! A szellemileg lusta emberek már Krisztus földi életében elmentek mellette, ostobán, korlátoltan, ahogy ezt még ma is teszik. Végül is, amikor minden földi vágyuk nem teljesült, még becsapva érezték magukat, és üldözték azt, aki sokkal *többet*, aki *mindent* nekik akart adni, amire az emberi szellemnek szüksége van az igazi boldogság, az igazi élet eléréséhez. Üldözték őt a gyűlöletükkel, míg sikerült elérniük, hogy keresztre feszítsék, hogy többé már ne kelljen békétlenkedniük miatta!

Éljétek bele magatokat az Isten Fia érzéseibe. Milyen méltatlan és mily szomorúan szájalmas embereket kellett látnia maga előtt. Őneki, aki nem riadt vissza ettől a nagy áldozattól, a Fényből eljönni erre a Földre, aki tudta, hogy Igéjével milyen értékeket adott az emberiségnek! Értékeket, melyek már önmagukban képesek lennének megmenteni az embereket, akiket annyi bűn terhel Istennel szemben, és kivezetni őket a tévutakból, amiket hamis cselekedeteikkel és hiányos gondolkodásukkal maguk hoztak létre.

Példázataival és prédikációival jól felismerhető módon megmutatta a pontos irányt a Teremtésben, amire nem volt nehéz ráállni, és ami mindenki számára, aki helyesen megértette, nagyon könnyen betartható.

Felajánlotta nekik a *megváltást*, felajánlotta nekik az életet! Hiszen Ő már akkor látta, hogy örökre el kellett volna veszniük, ha nem változtatnak az úton.

És amíg Ő elnézően, nagy szeretettel és türelemmel állt szembe tudásával a földi emberek alapvető tudatlanságával csak azért, hogy segítsen nekik, addig ők csupán saját földi kívánságaikkal jöttek követelődzve! Tőle öntelten éppen azt várták el, ami mindegyikük számára már oly sokszor vált végzetessé, mivel földi kívánságaik teljesítése állandóan fárasztotta szellemüket, melyet a valódi felemelkedéshez szükségtelenné tett. Naponta és minden órában fel kellett ismernie, milyen értékes gyöngyöket szórt a disznók elé! És Ő ezen emberek miatt jött le a *Fényből!*

Akkor majd megértitek, miért nem szólt egy szót se saját kihallgatása és elítélése során. *Megundorodott* a földi emberiségtől! Az undor Őt elhallgattatta! Az emberek nem voltak méltók egy szóra sem. Képzeljétek csak komolyan el, milyen ostobának tűnt a vádlók és a bírák minden szava az Isten Fiának, aki a bölcsességből merített, és aki maga is része volt ennek a bölcsességnek! Mit kellett éreznie, amikor az emberek Őt istenkáromlónak bélyegezték csak azért, mert ennek az agyilag korlátolt földi emberiségnek nem adhatta isteni küldetésének semmilyen bizonyítékát, amit *ők* megértettek volna. Hiszen Ő elég bizonyítékot

adott, de az *emberek* nem voltak képesek felismerni ezeket a bizonyítékokat, mint olyanokat, a maguk teljes nagyságában!

És e saját képtelenségükért végül még az Isten Fiát tették felelőssé! Elítélték Őt, mert nem tudták megérteni! Éppen azt, aki egyes-egyedül ismerte az Atya Istent! Borzadva álltok a lelki szenvedés előtt, amit az emberiség kényszerített rá az Isten Fiára a legreménytelenebb szörnyűségben. —

Nem megy most másként a sora az Ember Fiának sem, csak a mai törvények szerint nem lehet őt halálra juttatni. Ehelyett többször vádolták őt csalással, mert a bíróság előtt nem tudott *földi bizonyítékot* felmutatni, hogy az Isten küldötte, hogy az Ember Fia!

Most sem veszik figyelembe Üzenetének nagyságát, nem keresnek benne *egyetlen* értéket sem, hanem érdeklődés nélkül félre teszik, és határtalan gyűlölettel makacsul csak egy értelmet keresnek: „Állításával csak földi előnyöket akar magának szerezni!” Tehetett bármit is, ennek a földi emberek véleménye szerint csak az volt a célja, hogy önmagának előnyöket szerezzen. Erre egyedül *ebből* a szempontból tekintettek!

Ennek a rossz felfogásnak az oka azonban nem az *ő* tetteiben rejlik, hanem ismét, mint annakidején az Isten Fiánál is, csak az ilyen földi emberek határtalan ostobaságában és szellemi korlátoltságában, akik már egyáltalán nem képesek másként gondolkodni, csak oly módon, ahogy *ezt ők* magukban hordozzák! Az ember a *maga* módján ítél és bírál! Saját rossz akarásában és Istentől való elfordulásában az ember többé már nem képes a magasabb megértésre.

Tehát őt ugyanúgy üldözték, hajszolták, és csak fáradtságosan és állandó zaklatás közepette teljesíthette feladatát, és készíthette elő az Igét arra az időre, ami most jön el! Mert ha ezt csak most kezdte volna el, az egész emberiség számára túl késő lenne!

Őneki azonban abból semmi kára nem származott volna, ha fáradtan és megundorodva felhagyott volna minden előkészülettel; mert ő maga csak *saját kérésére* lett az Atya Isten által a földre küldve!

Amikor annakidején Krisztus beszélt az *Ő* eljövételéről, akkor ez az eljövétel az ítéletre vonatkozott! Az ítélethez azonban nem volt szükséges, hogy egészen leereszkedjen ebbe a földi testbe. *Eljőve a felhőkön*, a föld felett lakozva, teljesíthette volna küldetését! Így teljesen meg lett volna kímélve a földi szenvedéstől és az emberi gyűlölettől. Aztán csak János hirdette meg *az ő földi eljövését* a Fényből, amikor ez nem sokkal az Isten Fián elkövetett gyilkosság után – saját kérésére – meg lett neki engedve.

Csak így esik meg, hogy az ítéletkor a Föld nem roppan szét a rajta nyugvó átok súlya alatt! Ez volt a tényleges sorsa! Most azonban csak meg lesz tisztítva, de fennmarad! —

Most *ebből* a szempontból vessetek egy pillantást a karácsonyi ünnepekre, milyen benyomást tesznek rátok a jelenlegi formájukban!

Mennyi emberi beképzeltség rejlik ebben. A dalok és énekek minden szavában. Az igazi alázat hiányzik. Csupa felfuvalkodottság az önértékelés hiú tévhitében! Ezek férgék, melyek szeretnének a Fény felé repülni, de ez által el kell égniük!

A karácsonyi ünnepeket az emberek eddig csak *maguknak* ünnepelték! Saját földi örömeikre, de nem a szellem örömére! De ennek most meg kell változnia. A csillag ünnepe elhozza azoknak, akik alázattal és komolyan vágnak a Fényre, az öntelt emberi agy hibáitól való megszabadulást; mert Imanuel, az Isten kardja mindent, ami hamis lerombol! — —

Vagyis az *ő* földi léte nem volt a kezdettől eltervezve. Csak az *ő* kérésére lett neki megengedve, hogy az ítélethez leereszkedhessen egészen a földre. E kérés meghallgatásával megváltozott e Föld sorsa; meg lesz mentve a teljes pusztulástól! A szörnyű megtisztítás után olyan térségbe emeltethetik, ahol a pusztítás nem férhet hozzá. — —

Amikor az Ember Fiának ez a kérése egykor meghallgatásra talált, ujjongva terjedt ez a hír lefelé a teremtés minden részébe, és számos emberi lélek a teremtés különböző szintjeiről buzgó kérést küldött fel Istenhez, hogy engedje meg nekik kegyesen, hogy egész létükkel segíthessék az Ember Fiát feladata teljesítése közben itt a földön.

Ez sokak számára meg is engedtetett, és így szent fogadalom kötötte össze őket e feladat teljesítésére. Majd a megfelelő időben egyedül ebből a célból inkarnálódtak a földre. A mostani földi életben azonban sokan belevesztek a földi boldogság és a földi dicsőség iránti törekvésükbe, illetve más hiábavalóságokba.

Voltak köztük nehéz bűnökkel terhelt emberi szellemek is, akik kétségbeesetten, félve könyörögtek, hogy együttműködhesse nek, mert számukra ez volt az *egyetlen* lehetőség a megváltásra. Ellenkező esetben szembe kellene nézniük a biztos végzettel.

Most azonban közeleg az idő, amikor minden ilyen kötelezettségvállaló eddig rejtett tudásáról lehull a lepel. Aztán néhányan örömmel és hálával ismerik fel, hogy teljesíthetik azt, amire egykor vágytak, a Fényből való hosszú fáradozásnak és szeretetteljes vezetésnek köszönhetően. De aztán oly sokan látják maguk előtt rémülten, hogy még ezt az utolsó lehetőséget is elszalasztották, hogy levezekeljék bűnüket, hogy kudarcuk következtében még további végzetes terheket róttak önmagukra, melyek teljesen lehetetlenné teszik számukra a megváltást. Hogy még ők maguk gyalázták *azt*, akinek az útját, amit egykor könnyíteni ígértek, fékezni próbálták. Ezek *nagyon* sokan vannak! Az ő felébredésükre majd csak akkor kerül sor, amikor levettetnek a pusztulás régióiba, úgyhogy újabb kérelmekre semmi idejük sem marad. —

A keresztre feszítés napjától egészen az ítélet napjáig megállt az egész világegyetem a maga nagy, magasabb fejlődésében, mint a várakozási időszakban, melyben az emberi szellemeknek látniuk kellett saját vetésük növekedését, mely e teremtés rezgéseiben elérte a túlélőtség állapotát, ami után a teremtéstörvények szerint az elkerülhetetlen bomlás következne, hacsak nem lenne Isten akarata által továbbra is fenntartva.

Az ész alkotta emberi mű mindig alá van vetve a bomlásnak, míg nem hordozza magában Isten akaratát, vagyis amíg nincs összhangban vele. Ez az a kard, ami állandóan minden emberi tevékenység fölött függ! Ami kényszeríti az embereket, hogy megtartsák Isten törvényeit. Ezért omlik össze most minden önmagába, és aztán... eljön Isten ítélete! Minden szellem különválasztása! Azután, hogy előzőleg kénytelenek lesznek megtapasztalni minden hamis művük összeomlását!

Avégett, hogy ebben a nagy zűrzavarban felépüljön egy erős híd az egész Teremtésben, ami megtartja a földet, közületek sokan most erre az időre inkarnálódtak a földre, hogy beteljesüljön saját kérésük.

Ezért gondoljatok arra, *hogy részben ti tartjátok a földet, hogy ne vesszen el!* A ti legtisztább akaratotok segítségével emberek millióinak marad lehetőségük, hogy egy kis ideig még érlelődjenek, és aztán mégiscsak bejussanak Isten országába, ami számukra már veszve volt. Ezért ezt ne vegyétek túl könnyen!

Ti választottak és elhivatottak! Számotokra most jön el fogadalmatok teljesítésének ideje. Ezért éberségre szólítalak benneteket!

18. Mindenütt jelenvalóság!

Isten mindenütt jelenvaló! Már az iskolában tanítják a gyerekeknek! Azok az emberek, akik hisznek még egyáltalán Istenben, ezt olyan jól ismerik, olyan magától értetődő számukra, hogy nem tartják fontosnak egyszer igazán elgondolkodni azon, vajon valóban tudják-e, mit is mondanak e szavakkal.

Ha azonban megkéri őket valaki, hogy magyarázzák el, hogyan is gondolják, akkor azonnal véget ér bölcsességük, és maguk fogják felismerni, hogy a „mindenütt jelenvaló” szavakban még sincs benne a kijelentés értelmének tudása.

Az emberek ugyan használják e szavakat, de nem értik őket. És éppen a megértés a legfontosabb mindenben. Mit sem használ tudni valamiről, ha azt nem értik meg! A „mindenütt jelenvaló” kifejezés jelentését ismeri az ember. Ám ismerni a jelentést nem ugyanaz, mint megérteni, a szavak értelmét megragadni.

Ezért „Az élet” című előadásomra utalok. Isten az Élet! Ő egyedül! Minden más csupán a mozgás következménye, mely csak az Élet kisugárzásának nyomása által jön létre.

Az az ember, aki a legőszintébb imával próbál valamit kérni, beállítottsága révén összekötetésbe kerül azzal a hellyel, ahonnan segítséget kaphat. Ezt már az ima hatásáról szóló magyarázatomban egyszer elmondtam. Az imán azonban nem szabad kérést érteni, hanem imádatot, imádatot és tiszteletadást! Az emberi szellem minden ilyen jellegű elmélyülése azonban nem más, mint kapcsolatkeresés! A kapcsolat keresése a Fénnyel, a Tisztasággal és az Élettel! Ilyenkor kiterjed az emberi szellem kívánsága, *vágyakozása*. Szellemileg keresve tapogatózik a Fényes magasságok felé! És ha igazán *komolyan* keres, akkor talál, mint azt már Krisztus is megígérte. Megtalálja *a kapcsolatot az Élettel!* Ám csak a kapcsolatot, nem magát az Életet!

A történet akkor is ugyanaz, amikor az emberek az Ember Fiát fogják hívni. Az erőteljes, tiszta vágyban szellemileg megtalálják a hozzá vezető *utat*. Ám ha a *helyes* úton fognak állni, akkor majd ki is érzik őt, és azok, akik szellemileg láthatnak, meg is *látják őt* maguk előtt, élőként, sőt gyakran mint aki beszél és reagál arra, ami nagyon bántja őket.

Így az *áhítók* tiszta vágyakozásukkal megtalálják a hozzá vezető utat. Ezt véssétek magatokba! Ő nem megy el hozzátok! És így előfordul, hogy *ugyanabban a pillanatban* ezek beszélnek vele univerzum szerte, még látják is őt maguk előtt, mint aki a Fény törvénye szerint cselekszik, büntető vagy segítő módon, és ő maga... ebből nem érez semmit, annak ellenére, hogy valóban az történik, amit ezek az emberek szellemileg látnak vagy hallanak! Őt ez nem terheli.

Ha az egész Teremtésben minden teremtmény egyidejűleg keresné a kapcsolatot vele a *megfelelő módon*, akkor minden intuitíven kiéreznék őt, megkapnák azt is, amit igyekeztek kikérni kérelmeik komolyságához és tisztaságához mérten, részben meg is pillantanák őt, nemcsak bárhol a földön, hanem a világegyetem minden részében egyszerre, ám ez őt mégsem fáraszthatja ki, ettől soha nem gyengülhet el... mert őbenne van az *Élet*, amely nem múlik el, hanem önmagában megújulva örök marad, egy szóval: mert „Ő van!”

Születendőben, érlelődésben vagy bomlandóban lévő emberi szellemek keringenek körötte. Mindegyikük bármikor megtalálhatja vele a kapcsolatot, ha csak akarja és őszintén törekszik rá.

Az ítélet folyamán azonban ez a kapcsolat mindenkire rá lesz kényszerítve azáltal, hogy földi emberré lett! Földi emberré válásával belépett és benne is áll egyidejűleg a Teremtés *összes* fajtájában. És ezáltal e Teremtés összes dolga közvetlenül szorosabb kapcsolatba kerül vele. Nem maradhatott semmi hézag, semmi akadály, ami az ő sugárzásának áthatolását

gátolná. Ő ezt így bevitte a finomanyagú és a durvaanyagú szintekre is! *Azért, hogy minden őrajta ítéltesék meg!*

Tehát az imában vagy a komoly keresésben csak az Istenhez vezető *összekötő utat* találjátok meg, és ez tűnik *olyan* mindenütt jelenvalóságnak, ahogy azt eddig gondoltátok. Még az istenkáromló is gyorsan megtalálja az összekötő utat; mert az ő intuitív megérzése mégis Istenre összpontosul, bár rossz értelemben. Ezért számos példa van arra, hogy az ilyen ember már az istenkáromlás pillanatában, vagy nem sokkal később, le van terítve. Megtalálta az összekötő utat, és az élő erő gyors hatással volt rá. Mindenki számára nyilvánvaló, hogy pusztító hatással kellett rá lennie. Ez az oka annak, hogy olyan csodák történnek, melyekben a tudatlan fanatikuskok szívesen látnák Isten önkényes büntető csapásait, míg a valóságban ezek a hajthatatlan törvények hatásai, és mindig azok is maradnak!

A mindenütt jelenvalóságot ezért értelmezték helytelenül. Talán jobban le lehetne írni e szavakkal: *Mindig jelenlévő!* Mindenkor megtalálható, ha keresik.

A történés hatásának külső megnyilvánulása csak megtévesztette az embereket. Közben gondolkodásuk azon téves alaptételéből indultak ki, hogy Isten személyesen törődik velük és verseng értük, védelmezőn még körül is veszi őket, és arra nem gondoltak, hogy *nekik maguknak kell mindent megtenniük* azért, hogy küzdjenek a szükséges kapcsolatért, melyet a Teremtés törvényeinek megfelelően az igaz imában mindig is teljesítettek, anélkül, hogy tudtak volna róla! Nem szívesen akarták elhinni, hogy csupán Istennek a Teremtésben nyugvó törvényei veszik őket körül, melyek önműködően indítanak útjára minden jutalmat és minden büntetést.

Mindenütt jelen lenni voltaképpen nem jelent mást, mint elérhetőnek lenni a Teremtés minden helyéről.

De ezt is ismét csak megszorításokkal szabad elfogadni, hiszen szó szerint igaz, ha azt olvassuk: *„Isten előtt minden szertefoszlik!”* Óriási a szakadék! Egyetlen lény sem képes közvetlenül Isten elé lépni, tehát eljutni Istenhez, csupán az, aki közvetlen Istentől származik! Ezt csak ketten tehetik meg. Az Isten Fia és az Ember Fia. Minden más azonnal szertefoszlan, szerte kell foszlania előtte. Tehát sohasem állhatna előtte tudatát megőrizve.

Az emberi szellem csupán az Istenhez vezető összekötő utat találhatja meg. És ez az összekötő út, most a beteljesülés és a meghirdetés után az egész örökkévalóság számára az Ember Fia lesz, mint a megígért örök közvetítő. Ezért, ha az emberi szellem komolyan keres, mindig, minden esetben Óhózzá jut el! És rajta keresztül a kölcsönhatásban *olyan* segítség jut neki, amire a kereső valóban megnyílt!

Így az embereknek az Ember Fia is mindenütt jelenlévőnek tűnik, ami azt jelenti, hogy ő, az ember, megfelelő kérelem esetén eljut hozzá, vagyis megtalálja őt! Hatásában ez pontosan olyan, mintha az Ember Fia lenne *őnála*; mert az ilyen pillanatokban ugyanis össze van vele kötve a sugárzás olyan útvonalán keresztül, ami szintén az Ember Fiának a képét mutatja.

Így minden, ami most történik veletek annak tudható be, amit *ti cselekedtetek*; mert *egyedül csak ti bennetek* van szilárdan lerögzítve az a titokzatos kar, mely elhozza a sorsotokat és minden egyéni átélést. Hogy életetek vonata hová visz benneteket az attól függ, hogyan állítjátok be a váltót! Ezt sose felejtsetek; mert minden pillanat átélése nagyon szorososan ehhez kötődik!

Az Ember Fia azonban van! Isten által úgy lett a Teremtésbe állítva mint erő az Ő erejéből! Ti körülötte keringtek és mindazt, ami veletek történik, legyen az szeretet, vagy elutasítás, *ti magatok okozátok* hozzáállásotokon keresztül! Ő minden időben előttetek áll, ha komolyan keresitek és tiszta kéréssel hívjátok őt; mert így szellemetekkel ráléptek az Óhózzá vezető összekötő útra, és meglátjátok vagy kiérezitek őt. Ebben az élő törvényben rejlik a mindenütt jelenvalóság értelme!

19. Krisztus mondta..!

Ezerféleképpen, ájtatosan lehet a mai korban e szavakat hallani. *Krisztus mondta!* E bevezetésnek már eleve el kell vetnie minden ellentétes véleményt. De mindenki, aki így beszél, a személyes felelősséget is el akarja magától háritani. Ehelyett azonban iszonyú felelősséget vesz magára... Isten előtt!

Ám erre nem gondol egészen addig, amíg oly erővel rá nem zúdul, mely örökre el kell, hogy némítsa! Ez az óra hamarosan eljön, már gurulnak is az elszámolás kövei! Az elszámolás legnagyobb köve azonban sok emberi szellem számára a bevezető szavak által jöttek létre: *Krisztus mondta!* — —

Majd e szavak után valamilyen mondat következik a „Szentírásból”, mely vigasztaló megnyugtatóra szolgál, ösztönzésre, figyelmeztetésre, sőt fenyegetésre vagy védekezésre és vitázásra. Balzsamként használják és kardként, pajzsként és a nyugalom gyengéd vánkosaként!

Mindez szép és nagyszerű lenne, sőt ez lenne *a helyes*, ha az itt idézett szavak még *ugyanabban az értelemben* élnének, ahogyan azokat Krisztus *valóban* mondta!

De ez *nincs* így! E mondások közül sokat, rendkívül hiányosan visszaemlékezve, az *emberek* saját maguk alkottak, és így nem tudták visszaadni a krisztusi szavak eredeti értelmét.

Hiszen elég csak azt megnéznetek, hogyan van ez ma. Aki a Grál-üzenetből, mely még nyomtatásban is megjelent és én magam írtam, *saját* szavaival akar valamit elmagyarázni vagy csupán emlékezetből leírni, az már *ma* sem adja vissza az eredeti értelmét. Valaki másnak a szájából, valaki másnak a tollából mindig változtatások erednek, az új szavakkal az eredeti értelme elferdül, néha egészen eltorzul, még az ügy védelmezését szolgáló legjobb akarás mellett is. Ez sohasem *az* az Ige, amit *én* mondtam.

És mennyivel rosszabb volt a helyzet egykor, minthogy az Isten Fia maga nem jegyezte le Igéjét, és az utókorra minden *csak* másod-, harmadkézből szállhatott. Csak jóval később, azután, hogy Krisztus elhagyta a durvaanyagúságot! Minden csupán a hiányos emberi emlékezetből keletkezett, a lejegyzések és elbeszélések, és mindazok a mondások, melyekről az ember most megszokásból határozottan azt feltételezi, hogy: *Krisztus mondta!*

Lucifer művének – az emberi ész bálványá emelésének – baljós növekedése már annak idején is elérte, hogy Krisztus Igéje ne találhassa meg *azt* a talajt, mely lehetővé teszi a helyes megértést. Ez a Sötétség részéről egy páratlan sakkhúzás volt. Hiszen mindennek a helyes megértése, ami nem a durvaanyagúságról szól, csak az érzésagy *meg nem gyöngített* együttműködésével lehetséges, mely azonban már Krisztus Földi idejében minden embernél nagyon el volt hanyagolva, és így el volt csökevényesedve, és nem tudott teljes értékűen működni.

Így bizony a földi emberiség is Lucifer hatalmába került! És ez volt az ő fegyvere a Fény ellen! —

Torzítás nélkül csupán az emberi érzésagy, tehát a kisagy képes megőrizni az emlékeket, nem pedig a nagyagyban található ész!

Az emberiség örökletes bűne ezalatt mélyre behatolva éppen magán az emberiségen bosszulta meg magát; mely könnyelműen hagyta kisagyát csúnyán elcsökevényesedni, amely egyedülként képes arra, hogy az összes történet és élményt mint olyat *úgy* rögzítse képekben és érzésekben, hogy azok mindenkor pontosan oly módon elevenedjenek meg, mint amilyenek *valójában* voltak, változatlanul, sőt *meggyengülés nélkül*.

A nagyagy erre nem képes, mert jobban kötődik a durvaanyagú tér és idő fogalmához, és nem a *befogadásra*, hanem a *földi világba történő kibocsátásra* lett teremtve.

Így hát a Krisztus földi ideje alatt átélt és hallott események leírásai is csupán a földi-emberi nézetekkel összekeveredve, emlékezetből, teljesen önkéntelenül földileg átalakítva keletkeztek, és nem abban a tisztaságban, ahogy az erős érzésagy azokat megőrizte és látta volna. Lucifer csatlósainak karmai már túl mélyre hatoltak, az ész rabszolgáit a menekvés lehetősége nélkül fogva tartották, s ezért a legnagyobb kincset, Isten Üzenetét, a megváltás egyedüli lehetőségét már nem tudták helyesen megragadni vagy megtartani, és hagyniuk kellett, hogy felhasználatlanul elmenjen mellettük.

Csak képzeljétek bele magatokat, nem kerül sok fáradságotokba, hogy átlássátok. Sokan jöttek Krisztushoz, akik kérdéssel fordultak hozzá, tanácsot kértek tőle, s ő szívesen adott is tanácsot nagy szeretetében, mely sohasem vallott kudarcot, mert ő volt az Élő Szeretet és *még ma is az!*

Tehát olyan felvilágosítást adott a kérdéssel és kéréssel hozzá fordulónak, amilyenre *annak* volt szüksége. Vegyünk egy példát.

Vegyünk példának azt a gazdag ifjút, aki tudásra szomjasan azt kérdezte, melyik út vezethetné őt el a Mennyek Országába! Az Isten Fia azt tanácsolta neki, hogy ossza szét egész vagyonát a szegények között, majd kövesse őt.

Krisztust követni azonban nem jelent mást, mint pontosan Igéje szerint élni.

A körülállók tüstént tudomásul vették ezt az epizódot, ahogyan sok más is, hogy majd úgy adják tovább, ahogyan azt mindegyikük emberi módon saját maga számára értelmezte. És ez csak ritkán vagy sosem felelt meg az eredeti krisztusi szavak tényleges értelmének. Hiszen már néhány más alakban kimondott szó képes megváltoztatni a mondandó teljes értelmét.

Akik elsőként mondták tovább amit átéltek, beérték azzal, hogy *elmesélték*, egyszerűen beszámoltak róla. Ám később az egyes embereknek adott tanácsokat az egész emberiségre érvényes alaptörvényé emelték! Ám ezt már az *emberiség* tette, nem Krisztus, Isten Fia!

És ez az emberiség merészelt egészen egyszerűen azt állítani: *Krisztus mondta!* Olyanokat mondat *vele*, amit maguk az emberek csupán emlékezetből és helytelenül értelmezve öltöztettek formákba és szavakba, amelynek a keresztyének számára ma *Isten érinthetetlen Igéjeként* kell, hogy számítsen.

Ebben Isten Fia *igaz* Igéje ellen elkövetett *ezerszeres gyilkosság* rejlik!

Minden ember egészen pontosan tudja, hogy hetek, esetleg hónapok múltán képtelen még *hibátlanul* elbeszélni azt, amit egykor átélt, amit hallott! *Sohasem* képes azt egészen pontosan szó szerint elismételni. És ha ketten, hárman, négyen vagy akár tízen is vannak, akik egy időben ugyanazt hallották vagy látták, akkor annak elbeszélése ugyanolyan változatos lesz. E tényben ma már senki sem kételkedik.

Itt bizony nagyon nyilvánvaló, hogy ha ezt felismeritek, akkor a következtetéseket majd visszafelé kell levezetnetek! Olyan következtetéseket, melyek kényszerítő erejűek, megkérdőjelezhetetlenek.

Hiszen nem volt ez másképpen az Isten Fia földi életében sem! Az evangélistáknál ezt elég világosan látjátok! Beszámolóiik gyakran szemmel láthatóan hordozzák ennek bélyegét. Például amikor Péter, elsőként a tanítványok közül, elmondta felismerését az Isten Fiának: „Te vagy Krisztus, az élő Isten Fia!”

Az evangélisták ugyan beszámolnak e jelentős kijelentésről és Krisztus válaszáról is, de nem teljesen egységesen. Máté arra mutat rá, hogy az Isten Fia Péternek ezt követően képletesen egy kulcsot ad a Mennyek Országához, sziklává teszi az eljövendő

egyházközösség számára, míg a többi evangélista általánosabbnak tartja Krisztus választát, ami helyesebb.

Péter csupán *elsőként* öntötte szavakba e meggyőződését. És az ilyen történések nem csupán szavak maradnak, hanem azonnal tetté válnak a Teremtésben! A finomanyagúságban gyorsan, közvetlenül a szavak elhangzása után *formát* öltének! Az őszinte meggyőződés, melyet Péter így szavaival, vallomásával rögzített az anyagisághoz, finomanyagúlag ugyanabban a pillanatban sziklává változott, mely alapköül szolgált egy későbbi egyházközösség felépítéséhez, mindazok számára, akik *ugyanolyan* egyszerű és őszinte meggyőződéssel képessé tudnak válni az Isten Fiában való hitre!

És így volt Péter kezében a kulcs a Paradicsomhoz. Hiszen a meggyőződés, hogy Jézus az Isten Fia, természetesen magával hozza a vágyat is, hogy az ember az ő Igéje szerint *éljen!* Ez azonban *minden* ember számára egyben *a kulcs* a Mennyek Országához! Ez a vallomás *a* kulcs, feltéve, hogy az ilyen vallomást tévő ember *torzítatlanul* fogadja be Isten Igéjét, helyesen megérti, és szerinte él. Krisztus ismerte a Teremtés törvényei szerint lejátszódó folyamatot, mely Péter meggyőződésből mondott szavainál finomanyagúlag zajlott le, és ezt a tanítványoknak kifejtette és elmagyarázta. A finomanyagú folyamatok törvényszerűségét ismeri Grál-üzenetem minden olvasója.

Péter tehát csupán átértett és elsőként kimondott vallomása által volt az első, aki ezzel elnyerte a kulcsot a Paradicsomhoz. És akinek később a Földön közvetíteni tudta ugyanezt a meggyőződést, annak ezzel mindig meg is nyitotta a Mennyek Országát. Akik azonban nem akarták osztani e meggyőződését, azok számára zárva kellett maradnia. Mindez teljesen természetes, önműködő történés, világos és egyszerű, és nem kötődik Péterhez, és nem is függ tőle.

Krisztus csupán *egy ilyen meggyőződésre*, nem egy személyre akarta alapítani és *alapíthatott* egy közösséget! Éppen Péter volt az a személy, aki ezt igaz meggyőződésében elsőnek juttatta kifejezésre. *A meggyőződés* hozta létre, alakította ki a sziklát, *vált* sziklává, de nem Péter, mint személy!

Máté azonban – saját személyes nézetéből kiindulva – Krisztus választának pusztán személyes jelleget ad, mintha az csak Péterre vonatkozna.

Éppen Máténál mutatkozik meg, hogy sok mindent félreértett, amit később – a rá jellemző módon feldolgozva – gondatlanul továbbad. Ahogy írása elején is: Máté 1, 21 (Az angyal jövendölése Józsefnek):

„Fiút fog szülni, és a Jézus nevet adod neki; mert ő szabadítja meg népét bűneitől.” Ezután Máté a 22. és 23. versben ezt a következtetést vonja le:

„Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék az Úr szava, amit a próféta által mondott: »Íme a szűz méhében fogan és Fiút szül, és nevét Imanuelnek fogják hívni, ami azt jelenti: Velünk az Isten!«”

Máté itt Izajás jövendölését magyarázza, s akarja azt szoros kapcsolatba hozni az Isten Fia születésével, mely nagyon is világosan mutatja, hogy feljegyzéseiben egyedül saját személyes véleményét szólaltatja meg, tehát nem marad tárgyilagos.

Ennek mindenki számára *figyelmeztetésül* kellett volna szolgálnia, hogy ezen írásokat nem szabad, úgymond, Isten Igéjének tekinteni, hanem csupán a szerző személyes véleményének!

Máté például egyáltalán nem látja a különbséget Izajás jövendölése, melyet ő maga idéz, és az angyal jövendölése között, hanem gyermeki ártatlansággal keveri össze egymással a kettőt, mivel ezt *ő* „így gondolja”, s egyáltalán nem törődik azzal, vajon ez egyúttal helyes-e. Még azt sem látja, hogy a feltüntetett *nevek* különböznek.

De nem minden ok nélkül voltak e nevek egészen pontosan kijelölve!

Izajás „*Imanuel*” hirdeti. Az angyal azonban „Jézust”! Tehát az, akit Mária szült, nem Imanuel, és ezért nem is az, akit Izajás jövendöl!

Izajás „*Imanuel*”, az Ember Fiát hirdeti, az angyal viszont „Jézust”, az Isten Fiát! Világos, hogy két különböző jövendölésről van szó, melyek két különböző beteljesülést kívánnak, amit pedig két különböző személynek kell megvalósítania. E két folyamat összekeverése lehetetlen, amit csupán *szándékos* emberi akarással, valamennyi alapvető tény megkerülésével lehet csak fenntartani.

Mátét nem a rossz szándék vezette, ez pusztán az ő saját, egyszerű, nagyon felelőtlenül lejegyzett nézete volt. Könnyen megeshetett vele, hogy a kettőt összekötötte, mert akkoriban az emberek jobban várták a régi próféták jövendöléseinek a beteljesülését, mint ma, és e beteljesülésekre vágyakozva éltek. Nem sejtette, hogy micsoda szerencsétlenség, még nagyobb félreértés származik belőle.

Az „*Imanuelről*” szóló jövendölés beteljesüléséről nem szükséges ezen a helyen többet mondanom, mert erről a Grál-üzenetben már többször részletesen beszéltem. —

A félreértés tehát Jézus földi idejében is éppolyan volt, mint most! Hiszen épp eleget panaszkodott ő maga, hogy tanítványai nem értették meg! Nem tudták megérteni! Gondoljátok, hogy amikor Jézus már nem volt velük, ez megváltozott?

„Később leereszkedett rájuk a Szent Szellem”, mondják erre sokan, akik keveset vagy egyáltalán nem gondolkodnak! De a Szent Szellem nem változtatta meg egyúttal az agy hiányosságait is. Így gondolkodni pedig bűn, tartják a gyenge jellemű emberek, holott ez csupán szellemük restségére szolgáló kifogás, amit – azt hiszik – így megszépíthetnek.

Ám hamarosan fel lesztek ébresztve az ilyen gondolatok langyosságából! „De ha majd eljön az Ember Fia...”, jövendölte Krisztus figyelmeztetőn, fenyegetően. Gondoljátok erre most, amikor elérkezik a jövendölés órája, amely jövendölésben maga az Úr hirdeti meg, hogy a Földre *küldte* az Ember Fiát! Gondoljátok arra, hogy Krisztus ezzel az egész szellemileg rest emberiséget fenyegette! — —

Még ha Jézus a gazdag ifjúnak egykor azt is mondta, hogy ajándékozza el a teljes vagyonát és javait, akkor erre csak személyesen ennek az *ifjúnak* volt szüksége; hiszen ő maga kérdezte így: „Énnekem mit kell tennem...?” És Krisztus *őneki* adta meg e kérdésre a választ, s válasza ebben az értelemben nem az egész emberiségnek szólt!

A tanács *teljesen személyesen* a gazdag ifjúnak használhatott. Ő bensőleg túl gyenge volt ahhoz, hogy a gazdagsága kínálta kényelemben bensőleg felemelkedjék. Ezért volt számára a gazdagság akadály szelleme felemelkedéséhez! A legjobb tanács, melyet Krisztus adhatott neki, természetesen az volt, hogy távolítson el minden akadályt. Tehát ebben az esetben a gazdagságot, mely kényelemre csábította az ifjút.

De csakis ezért! Ez nem jelenti azt, hogy az ember nem lehet gazdag!

Az az ember, aki nem értelmetlenül halmozza gazdagságát, csak azért halmozza gazdagságát, hogy saját magának szerezzen örömet, hanem *helyesen* használja, a megfelelő módon alkalmazza, és sokak áldására *új* értéket teremt, az sokkal értékesebb és sokkal magasabb szinten áll, mint az olyan valaki, aki mindenét elajándékozza! Sokkal nemesebb ember a Teremtésben, mert segíti fejlődését!

Az ilyen ember gazdagsága következtében ezreknek tud egy egész életre munkát biztosítani, s ezért megadni a személyesen kiérdemelt megélhetés tudatát, mely erősítőn, támogatón hat a szellemre és a testre! Ám magától értetődően meg kell lennie a helyes viszonynak a munka és a pihenés között, miként a minden elvégzett munkáért juttatott megfelelő ellenértéknek, meg kell lennie a szigorúan igazságos kiegyenlítésnek!

Ez tartja fenn a mozgást a Teremtésben, mely elengedhetetlen az egészséges állapot helyreállításához és a harmóniához. Ám az egyoldalú adományozás, anélkül hogy cserébe ellenértéket kérnének, a Teremtés törvényei szerint csupán fennakadást, zavarokat okoz, ahogy az *mindenben*, még a Földi testben is megmutatkozik, ahol a mozgás hiánya miatt a vér besűrűsödik, elakad a vér keringése, mivel csupán a *mozgás* idézi elő az oxigén fokozott anyagcseréjét és áramoltatja azt szabadon és tisztán az erekben.

A szükséges mozgás e törvényét az ember *mindenhol*, ezer formában megtalálja, de lényegében mindig azonos módon. Ott van minden egyedi történetben, és mégis kölcsönhatva egymásba kapcsolódik az egész Teremtésben, valamennyi szinten keresztül, és magának a szellemnek is szakadatlanul szüksége van e törvénynek a gyakorlására, ha tovább akar létezni, ereje teljében akar maradni, felfelé akar haladni.

Semmi sincs nélküle! Mozcás van mindenhol az adás és a vétel feltétlen kiegyenlítésében.

Nem egy általános alaptételt állított fel az Isten Fia, amikor a gazdag ifjúnak tanácsot adott, hanem a tanács kizárólag, egyes egyedül az ifjúnak szólt, esetleg még azoknak, akik hozzá *hasonlóak*, akik szintén túl gyengék ahhoz, hogy uralkodni tudjanak gazdagságukon. Aki hagyja, hogy gazdagsága uralja, annak nem is kell annak lennie; hiszen őt a gazdagság nem szolgálja. A gazdagság csak annak a kezében tud hasznot hajtani, aki uralja azt, és az ilyen embernek gazdagnak *kell* lennie, mert azzal segíteni tud saját magának és sok másnak, mert gazdagsága révén fenntartja és támogatja a mozgást a Teremtésben.

Ez az ajándékozás során sohasem, vagy csak rendkívül ritkán következnek be! Sok embert csak a szükség visz rá az ébredésre, a mozgásra. Ám amint valaki kívülről túl hamar segít, lankad aktivitásuk, e segítségre hagyatkoznak, és közben szellemileg elindulnak lefelé, mert ösztönző erő nélkül nem tudják mozgásban tartani magukat. Cél nélkül éldegélnek, és idejüket gyakran már csak *azzal* töltik, hogy másoknál észrevegycék *mindazt*, amiben kivetni valót lehet találni, ahelyett hogy magukra néznének, ám maguknak azt kívánják, ami a másé. Az egyoldalú ajándékozás naplopó nemzedéket nevel, akik alkalmatlanok a friss, boldog életre, és így kárt okoznak a Teremtés egészére nézve!

Nem ez volt a jelentése Krisztus tanácsának! — — —

Az Isten Fia soha nem maga a gazdagság ellen beszélt, hanem mindig csupán az olyan gazdag emberek ellen, akik hagyták, hogy a gazdagság úgy megkeményítse őket, hogy ne legyen bennük együttérzés mások ínsége iránt, az olyan emberek ellen, akik szellemüket a gazdagságnak áldozták, s más, mint a gazdagság, nem érdekeltte őket, tehát hagyták, hogy a gazdagság teljesen uralja őket.

Azt, hogy Krisztus nem nézte le, vagy nem vetette meg a gazdagságot, az bizonyítja, hogy gyakran látogatott meg gazdag házakat, ahová vendégként, barátságban tért be.

Ő maga sem volt szegény, ahogyan azt furcsa módon gyakran feltételezik. A már majdnem közmondássá vált feltevésnek, hogy ő szegény volt, nincs semmi alapja.

Krisztus sohasem ismerte a megélhetési gondokat. Olyan körülmények közé született, melyeket ma jó polgári viszonyoknak lehet nevezni, mert éppen egyedül ezek a körülmények maradtak meg még a legegészségesebbnek. Mentés volt mind a gazdagok és nemesi körök túlkapasaitól, mind a munkásosztályok megkeseredettségetől. Gondosan lett kiválasztva. Józsefet, az ácsot, módosnak lehetett nevezni, egyáltalán nem szegénynek.

Az, hogy Krisztus egykor a betlehemi istállóban született, pusztán annak volt a következménye, hogy a szállások a népszámlálás miatt, amiért József is oda ment, megteltek. József egyszerűen már nem talált szállást, ahogyan az még ma is, egészen különleges intézkedések alkalmával, egy egy helyen többekkel könnyen megeshet. Mindennek semmi

köze sem volt a szegénységhez. József házában, a jómódú polgárok szokásaihoz híven, hálósobák voltak.

És Krisztusnak nem is kellett szegénységben élnie! Ezen elképzelés csak azért keletkezett, mert az Istentől Érkezettnek semmi érzéke sem volt mindaz iránt, ami – a földi gazdagságot tekintve – túlhaladt az élet földi szükségletein. A feladat, melyet teljesíteni jött, nem a földi dolgokra vonatkozott, hanem kizárólag *a szellemiekre!*

A krisztusi utalást is, hogy az emberek „testvérek”, tévesen használják manapság. Földileg mennyire egészségtelen a kommunista eszmék esetén, milyen utálatosan negédes a vallás tekintetében. Egyenesen a Sötétség kezére játszik; hiszen ez a mai felfogásban feltétlenül lefékezi az emberi szellem, mint egyén, szabad, Isten által megkívánt felemelkedését. Ebből sohasem következhet megnevesedés. Mindez megint csupán egészségtelen torzképe annak, amit Krisztus akart.

Amikor arról beszélt, hogy az emberek mindannyian testvérek, akkor távol állt tőle, hogy olyan túlzásokra gondoljon, melyek e tekintetben jelenleg gyakoriak. Magyarázata az *akkori* időre vonatkozott, amikor az egész rabszolgatartás erkölcstelensége leginkább virágzott, amikor embereket ajándékoztak és adtak el, s ezáltal mint akarat nélküli teremtményeket kezelték őket!

De az emberek *szellemileg, eredetüket tekintve* testvérek. *Emberi szellemek*, akiket nem szabad saját akarat nélküli árunak tekinteni, mert minden emberi szellem magában hordozza a képességet, hogy tudatosan használja saját akaratát.

Csupán *így* értette, soha sem *azt* az egyenjogúságot kellett jelentenie, melyet ma keresnek benne. Bizony egyetlen emberi szellem sem jut a Paradicsomba csupán azért, mert emberi szellemnek szabad magát neveznie! Ott nincs általános értelemben vett egyenjogúság. Meghatározó szerepet az *érettség* játszik. Először az emberi szellemnek teljesítenie kell mindent, meg kell tennie minden tőle telhetőt a jó akarása során. Csupán *így* jut el arra az érettségre, amely bebocsátást enged neki a Paradicsomba.

A Teremtést vastörvények hatják át, melyeket a szellemi eredet miatt használt testvér megnevezéssel sohasem lehet megdönteni vagy elmozdítani! Még itt a Földön sem! Hogy az Isten Fia mennyire szigorúan megkövetelte, hogy a földi dolgokat elválasszák a szellemiektől és ezt be is tartásák, az világosan és pontosan benne van kijelentésében: Adjátok meg a császárnak, ami a császáré, és Istennek, ami Istené! —

És *így* van ez sok mondattal és beszámolóval a Bibliában, melyek tolmácsolásakor *saját* elképzeléseiket vették alapul az emberek.

Ám egyik szerző sem akarta annak idején, hogy az egész emberiségnek szóló törvény jöjjön létre, csupán beszámolni az eseményekről.

Meg kell nekik bocsátani azt is, hogy az egykori földi emberek és Krisztus tanítványai sem értettek meg sok mindent, amit az Isten Fia nekik mondott, ami őt gyakran nagyon elszomorította. És az, hogy később mindent saját félreértéseik alapján adtak tovább, a legjobb akarással történt, úgy, ahogyan az emlékeikben megragadt, melyeket a már említett okok miatt nem szabad megkérdőjelezhetetlennek tekinteni.

Az azonban megbocsáthatatlan, hogy *később* az emberek egyszerűen azt merészelték tényként állítani: *Krisztus mondta!* És ezzel a téves emberi nézeteket, a hiányos emberi emlékezőtehetség termékeit határozottan, minden további nélkül Isten Fiának tulajdonították, csak azért, hogy önző törekvésükkel megalapítsanak és fenntartsanak egy olyan tant, melynek hiányosságai minden erős megérzés előtt már kezdettől fogva felfedik mennyire korhadt és roskatag az egész építmény, úgyhogy csak a vak hit kínált lehetőséget arra, hogy az építményben lévő számtalan rést ne lehessen rögtön észrevenni!

E rendszereket *csak* a vak hit szigorú megkövetelése tartotta és tartja még ma is fenn, és a mindent eldöntő szavak: *Krisztus mondta!*

És e mondás, e számító állítás válik majd az ő iszonyatos ítéletükké! Hiszen ez ugyanolyan helytelen, mint az az arcátlan kijelentés, hogy Krisztus keresztre feszítését Isten akarta, hogy ez az áldozat mossa le a földi emberek valamennyi bűnét! Hogy mi minden rejlik abban, hogy az emberiség oly hihetetlen dölyfében az Isten Fia meggyilkolásának tényét így eltorzította, hogy ehhez micsoda vakmerő gonoszság szükséges, azt majd a jövő fogja megtanítani felismerni, az emberiség önmagán fogja megtapasztalni.

Én, Imanuel mondom ma nektek:

Jaj azoknak az embereknek, akik az Isten Fiát egykor a kereszten meggyilkolták! De százszor jaj nektek, kik őt az ő Igéjében azóta ezerszer feszítettétek a keresztre! És akit még ma is, naponta, minden órában, újra és újra így gyilkoltok meg! Súlyos ítélet alá fogtok esni!

---

20. Megadás

„Legyen meg a Te akaratod!” Istenben hívő emberek megadással mondják e szavakat! Ám közben mindig egyfajta mélabú rezeg hangjukban, vagy rejlik gondolataikban, érzéseikben. Szinte kizárólag akkor használják e szavakat, ha beköltözött a *fájdalom*, amely *elkerülhetetlenné* vált. Akkor, amikor az ember felismeri, hogy már semmit sem tudott tenni ellene.

Aztán ha hívő, tétlen beletörődéssel így szól: „*Legyen meg a Te akaratod!*”

Ezt azonban nem az alázat mondatja vele, hanem önmagát akarja megnyugtatni egy olyan helyzetben, amikor ő maga tehetetlen volt.

Ez a megadás eredete, amit az ember ilyen esetben kifejezésre juttat. Ha azonban a legkisebb lehetőség is kínálkozna arra, hogy valamit változtasson rajta, akkor nem kérdezné, hogy mi Isten akarata, hanem megadása gyorsan ismét a következőképpen módosulna: *Legyen meg az én akaratom!*

Ilyen az ember! — — —

„Uram, cselekedj velem úgy, ahogyan Te akarod!” és ehhez hasonló kántálásokat gyakran lehet temetéseken hallani. Bensőjében azonban minden gyászoló ember ott hordozza a rendíthetetlen akarást: „Ha változtatni tudnék rajta, azonnal megtenném!”

Az emberi megadás *sohasem* igazi. Az emberi lélek legmélyén ennek az ellenkezője rejlik. Lázadás a sors ellen, amely utoléri, s éppen ez a lázadozás változtatja számára szenvedéssé, ami „nyomasztja” és megtöri.

E történet egészégtelen mivolta abban rejlik, hogy tévesen használják a szavak értelmét: „Legyen meg a Te akaratod!” E szavak nem oda valók, ahol az emberek és az egyházak használják őket.

Isten akarata e Teremtés törvényeiben rejlik! Amikor tehát az ember azt mondja: „Legyen meg a Te akaratod!”, akkor ez egyenlő annak megerősítésével, hogy „Tisztelni és követni akarom a törvényeidet a Teremtésben!” Tisztelni azt jelenti: *betartani*, a betartás viszont megköveteli, hogy az ember szerintük éljen! Az ember csak így tisztelheti Isten akaratát!

Ha azonban figyelembe akarja venni Isten akaratát, ha szerinte akar élni, akkor mindenekelőtt *ismernie* kell azt!

Ám éppen ez az a pont, ahol a földi emberiség a legsúlyosabban vétkezett! Az ember eddig sohasem törődött Istennek a Teremtésben lévő törvényeivel! Tehát Isten Szent Akaratával! És mégis újra és újra azt mondja: „Legyen meg a Te akaratod!”

Látjátok, hogy a földi ember mily meggondolatlanul lép Isten elé! Mily értelmetlenül próbálja Krisztus magasztos szavait használni. Rimánkodva, gyakran fájdalomban vergődve, a sors által megvertnek érezve magát, de sohasem örömteli fogadalomban!

„Legyen meg a Te akaratod” – ez valójában azt jelenti: „Én majd eszerint cselekszem” vagy: „A Te akaratodat akarom!” Éppúgy ezt is lehetne mondani: „Engedelmeskedni akarok a Te akaratodnak!”

Ám aki engedelmeskedik, az *tesz* is valamit. Az engedelmes ember nem tétlen, ez már benne rejlik magában a szóban. Az engedelmes ember *megvalósít valamit*.

Amikor azonban a *mai* ember azt mondja: „Legyen meg a Te akaratod!”, akkor „ő maga semmit sem akar tenni”, hanem érzéseiben a következő értelem jelenik meg: „Én várok, *tedd meg Te!*”

Ebben érzi magát nagynak, azt hiszi, legyőzte magát, és „feloldódik” Isten akaratában. Sőt az ember úgy véli, hogy ez által mindenkit felülmúlt, azt hiszi, óriási lendületet vett.

Mindezek az emberek azonban hasznavehetetlen nyápicok, semmittevők, ábrándozók, képzelődők és fanatikusok, de nem hasznavehető részei a Teremtésnek! Azok közé tartoznak, akiknek az Ítéletkor el kell vettetniük; ugyanis nem akarnak *munkások* lenni az Úr szőlőjében! Az az alázat, mellyel dicsőítik magukat, csak restség. Lusta szolgák!

Életet kíván az Úr, ami a *mozgásban* rejlik! —

Megadás! Ennek a szónak egyáltalán nem is kell léteznie az Istenben hívők számára! Állítsátok csak helyére az „örömteli akarást”! Isten nem tompa beletörődést, nem megadást akar az emberektől, hanem örömteli munkálkodást!

Nézzétek meg egyszer alaposan azokat az embereket, akik úgymond „meghajlanak Isten akaratára előtt”. Képmutatók, akik nagy hazugságot hordoznak magukban!

Mit használ egy felfelé irányuló megadó tekintet, ha az ugyanakkor alattomosan, sóvárgóan, gőgösen és beképzelten, rosszindulatúan tekint a környezetére! Ez csak *megkétszerezi* bűnét.

Az önmagukat megadó, feltétel nélkül engedelmeskedő emberek hazugságot hordoznak magukban; a megadás ugyanis sohasem egyeztethető össze a „szellemmel”! Tehát az emberi szellemmel sem! Mindaz, ami „szellem”, egyáltalán nem képes magában életre kelteni a valódi megadás képességét! Bárhol is próbálkoznak vele, művinek kell maradnia, tehát önámításnak, vagy akár tudatos képmutatásnak! De sohasem lehet igazán átérzett, mert erre az emberi szellem, szellemi lévén, nem képes. Az a nyomás, amely alatt az emberi szellem áll, nem engedi, hogy a megadás képessége tudatossá váljék benne, mert a nyomás ehhez túl erős. És az ember ezért nem is képes azt gyakorolni.

A feltétel nélküli engedelmisség, a megadás egy olyan képesség, amely csak a lényyszerűségben van meg! Csupán az állatoknál nyilvánul meg valódiként. Az *állat* feltétel nélkül engedelmeskedik gazdájának! A szellem azonban nem ismeri ezt a fogalmat! Ezért *mindig* is természetellenes marad az ember számára.

A rabszolgákba fáradtsággal és szigorral nevelték bele a feltétel nélküli engedelmisséget, a megadást, mivel az állatokkal tették őket egyenértékűvé azzal, ahogy adták-vették őket, akár egy személyes tulajdont. Azonban a megadás ezekben a rabszolgákban sohasem volt képes valóban igazivá válni. Eltompultság, hűség vagy szeretet volt az, ami a feltétel nélküli engedelmisség, a megadás mögött rejtett, és azt kifejezésre juttatta, sohasem igazi megadás. A rabszolgaság természetellenes az emberek között.

A lényszerűek feltétel nélküli engedelmissége a tudatosan akart hűségben talál rá fokozására a szellemiben! Ami tehát a lényszerűségben a megadást jelenti, az a szellemiben a hűség!

A megadás nem illik az emberhez; mert az ember szellemből való! Ügyeljete csak figyelmesebben magára a nyelvre, amely szavaiban már a helyeset fejezi ki, a valódi értelmet hordozza magában. Megadja nektek a helyes képet.

„Add meg magad!” mondja például a győztes is a legyőzöttnek. E szavakban a következő értelem rejlik: „Szolgáltasd ki magad nekem kényemnek kedvemnek, tehát feltétel nélkül, hogy saját szándékom szerint rendelkezhessem feletted, akár életed vagy halálod felett is!”

A győztes azonban helytelenül cselekszik ilyenkor; az embernek ugyanis a győzelemben is szigorúan Isten törvényei szerint kell irányulnia. Különben minden ebben elkövetett mulasztással vétkezik az Úr előtt. A kölcsönhatás ezután biztosan eléri! Így van ez az egyes embereknél, mint ahogyan egész népeknél is!

S most elérkezett az idő, amikor mindennek, mindennek meg kell oldódnia, ami eddig a világban történt! Az utolsó világháború összes igazságtalanságának is. Mindennek, ami helytelen volt, mindennek, ami *ma* a Földön történik, abból *egyetlen szó sem marad büntetlenül!*

Ez a vezeklés azonban nem egy késői jövő számára van fenntartva, hanem már a *jelenben* kezdetét veszi!

Valamennyi kölcsönhatás *gyors* oldozása nem hogy ellentétben áll a Teremtés törvényével, hanem igencsak helytállóan benne rejlik magában a törvényben.

A fogaskerék-rendszer működése most fel lesz gyorsítva a testet öltött Törvény sugárzásának ereje által, amely végső kihatásokat kényszerít ki azáltal, hogy előbb mindent a gyümölcsérésig és a túlérésig fokoz, hogy a helytelen magától széthulljon, és kipusztulásával ítélje önmagát, miközben a jó felszabadul a rossz eddigi nyomása alól és megerősödhet!

A közeljövőben úgy felerősödik ez a sugárzás, hogy nagyon sok esetben a kölcsönhatás *azonnal* bekövetkezik, *közvetlenül!*

Ez az a hatalom, amely a földi embereket hamarosan meg fogja rémíteni, s amit azután a jövőben félniük kell! Azonban csak *azoknak* kell joggal félniük, akik *rosszat* tettek. Hogy ezt közben ők maguk helyesnek érezték, vagy ezt csak másokkal akarták elhitetni, nem menti meg őket a kölcsönhatás csapásától, amely *Isten törvényeiben* működik! Még ha az emberek más törvényeket találtak is ki a Földön, melyek védelme alatt sokan tévesen, helytelenül cselekszenek abban a tévhitben, hogy ezáltal igazuk is van, ez egy porszemnyi vétkük alól sem menti fel őket.

Isten törvényei, tehát Isten akarata, nem törődik a földi emberek nézeteivel, melyeket a földi törvényekben rögzítettek, még akkor sem, ha most az egész világ helyesnek is érzi azokat. Arra, ami nem Isten törvényei szerint való, most lesújt a kard csapása! Ítéelve a kihatásban!

Most örülhetnek mindazok, akik Isten törvényei szerint *ártatlanul* szenvedtek az emberek között; ugyanis immár igazságot szolgáltatnak nekik, mialatt ellenfeleik vagy bíráik kiszolgáltatnak az isteni igazságszolgáltatásnak.

Örüljete; mert közel van Isten igazságossága! Máris működik a Föld valamennyi országában! Nézzétek a sok zűrzavart! A *közélgő* isteni akarat következményei! Ez a kezdődő megtisztulás!

Az megígéretett, hogy Isten követének lába nem lép bele a múlt porába!

Ez az oka annak, hogy már *most* minden önmagában halott dolog életre kel, minden, ami téves az emberek között, a gazdaságban, az államban, a politikában, az egyházakban, a szektákban, a népek körében, a családokban és az egyes emberekben is! Most minden, minden a Fény elé lesz kényszerítve, *hogy megmutatkozzék*, és hogy *ugyanakkor ítélje általa önmagát!* Annak is, ami eddig még rejtőzködve nyugodhatott, meg *kell* mutatkoznia, olyannak, amilyen *valójában*, meg kell nyilvánulnia s így végül kétségbe esnie saját maga és mások felett, önmagában széthullania és szétporladnia. Most nincs semmi ezen a földön, ami Istennek tetsző lenne!

Ily forrongás tapasztalható a Fény nyomása alatt ma már minden országban, mindenütt. Ínség ínséget követ, s ez egészen a kétségbeesésig fokozódik, míg végül már csak a reményvesztettség marad azzal a tudattal, hogy önző vágyaik mellett *csak üres szavaik* voltak azoknak, akik menteni akartak, de nem tudtak segítséget hozni! A Grál harcosai süvítenek át az egész emberiség felett, és keményen lesújtanak oda, ahol valaki nem akar fejet hajtani.

Majd csupán ekkor jön létre megfelelő talaj, amely ismét *Isten* segítségéért könyörög! Gyilkosság és tűzvész, éhínség, járványok és halál után, miután az emberek felismerték saját tehetetlenségüket.

Ám a kétségbeesés közepette a Grál szolgálatában álló segítők megkezdik feladatuk teljesítését! Beindul a nagy felépítés.

Egyébként nem hozhat senki más segítséget a megtörtéknek. Azután majd szabaddá kell válniuk, szabaddá a Sötétség nyomásától! De *önmagukban* is szabaddá kell válniuk! Azonban minden ember csak egyedül *maga* tudja elérni a belső szabadságot. Ehhez viszont tudnia kell, hogy mit jelent a szabadság, hogy mi is *az* valójában.

Csak az az ember szabad, aki Isten törvényeiben él! Így és nem másképpen élhet nyomasztó érzések és beszűkítettség nélkül ebben a Teremtésben. Akkor majd minden segíteni fogja, ahelyett hogy az útjába állna. „Szolgálja” őt, mert helyesen használja.

Istennek a Teremtésben lévő törvényei a valóságban csupán mindazt jelentik, amire minden embernek szüksége van az egészséges, örömteli élethez a Teremtésben. Mintegy táplálékul szolgálnak számára a jó közérzethez! Csak az szabad valóban, aki ismeri Isten akaratát és szerinte él! Mindenki másnak e Teremtés törvényeinek sok szálával kell megkötnie magát, mert beléjük gabalyodik.

A Teremtés csak Isten akaratában keletkezett, annak törvényeiben. Együtt hatva, egyre mélyebbre süllyednek a törvények ezen szálai, s mindenütt mozgást kényszerítenek ki a fejlődéshez, a fejlődésben pedig szükségszerűen maguk is egyre jobban és jobban elágaznak, miközben a szálak körül a folyamatos mozgásban állandóan új Teremtés alakul ki. Így szolgáltatják a törvények egyidejűleg a Teremtés támaszát, fennmaradásának és további kiterjedésének lehetőségét.

Semmi sincs Isten ezen akarata nélkül, amely egyedül teremt meg a mozgást. A Teremtésben minden hozzá igazodik.

Egyedül az emberi szellem *nem* illeszkedett be ezekbe a szálakba! Összekuszálta őket, s ezáltal önmagát is, mert *saját* akarata szerint új utakon akart járni és a készeket, meglévőket nem vette figyelembe.

Isten akaratának földi jelenléte most változást hoz ebben. Isten valamennyi törvényének a szálai a Teremtésben fokozott erővel töltődnek fel, hogy erőteljesen megfeszüljenek. Ez által a roppant megfeszítés által visszalendülnek eredeti helyzetükbe. Közben az összekuszált és összezsomózott dolgok oly hirtelenséggel és feltartóztathatatlansággal lesznek kibogozva, hogy a történet egyszerűen romba dönti azt, ami a Teremtésben nem képes többé a helyes állapothoz alkalmazkodni!

Bármilyen legyen is az, akár növény akár állat, hegyek, folyók, országok, államok vagy egy ember, összeroppan, ami az utolsó pillanatban nem tud igaznak és Isten akaratában nyugvónak bizonyulni!

21. Finomanyagú tüskés bozót

A Fényhez és az Igazsághoz vezető út már régóta úgy ismert, mint tüskés és köves, fárasztó és nehéz.

Az ember ezt egyszerűen tényként elfogadja. Senki sem gondolkozik el, hogy *miért* van ez így, mi lehet a tényleges oka. És ha valaki egyszer *mégis* csak foglalkozik ezzel, minden bizonnyal hamis képet alkot.

Csak a kevésbé járt, *elhanyagolt* út van tele tövissel és kövekkel, az fáradtságos és nehéz!

Ez az oka, hogy annak a néhánynak, akik sok tévedés után járásra ezt választják, nehéznek tűnik. Itt is mindig figyelembe kell venni a természetes történetet, és nem a hamis képzeteket és kitalációkat, melyekbe az emberi agy ilyen gondolkodás közben szívesen belemerül.

A Fényhez vezető út is kezdettől fogva csak fényes és szépséges volt. És még ma sem más az *olyan* emberi szellem számára, aki *szabad* szellemmel megy végig rajta, nincs téves nézetekkel feltartva, melyekkel sokan túl szívesen ültették be és hagyták benőni szellemi útjukat!

Ez teljesen az embertől függ! Az ember, aki még hagyja szellemét *szabadon* felnézni a Fényre, aki soha nem mulasztja el megérzése által mérlegelni azt, amire tanítja, vagy amit magyaráz neki az embertársa, az így a Fényhez vezető utat *ápolja*, és a maga számára tisztán tartja! Amikor rajta lépked nem fog sem töviseket, sem köveket találni, csak fénytől ragyogó, puha virágszőnyeget, melyek elbűvölik látását, és lábainak szárnyakat adnak!

Az útvjáról minden embernek magának kell gondoskodnia, ápolnia kell, foglalkoznia kell vele. Aki ezt nem teszi, annak hanyagsága miatt megtelik tövissel és kövekkel, alig lesz járható és nagyon gyakran teljesen be is temetődik, úgyhogy végül soha többé nem lesz képes rátalálni, még akkor sem, ha keresni fogja!

Az embernek saját megérzése által kell mérlegelnie azt, amit hall és olvas! Ez elengedhetetlen, ha az útját meg akarja tartani szabadnak és gyönyörűnek. Valaminek az olvasása vagy hallgatása közben azonnal megérzi, hogy ez nyomasztja, esetleg zavarja, vagy melegséggel árasztja el, mint egy otthonos hang.

Csak azt kell mindig szem előtt tartania, hogy az igazi nagyság és a természetesség mindig az *egyszerűségben* gyökerezik! Ahol *ez* hiányzik, ahol mindenféle magyarázatokhoz kell nyúlni, ott valami nincs rendben. Az ilyen utak soha nem lesznek világosak, és nem lehetnek naposak sem.

Így például minden belsőleg tiszta személy, amikor elolvas vagy meghallgat valami misztikust vagy okkultat, azonnal erősen ráérez arra, ami homályos; mint ahogy az egyházi dogmáknál is. A homályosságnak vagy a hangzatos szavaknak az a céljuk, hogy eltitkolják a mindenütt túlságosan is nyilvánvaló tudatlanságot. Emellett nagyon szívesen hízelegnek az emberi lelkeknek, édes dalt zengve fő gyengeségeiknek, mindenekelőtt az önhittségüknek, hogy így könnyebben és szívesebben túllépjenek minden rothadó helyen, és hanyagságukban ne ismerjék fel a nagy hézagokat és képtelenségeket, melyek figyelmeztetően újra meg újra megmutatkoznak.

De aki közben hallja borulatlan szellemének csendes figyelmeztetését, az szabadon tartja a Fényhez és az Igazsághoz vezető utat.

Aki azonban hagyja magát elcsábítani ezzel a homállyal és fülledtséggel, mert ez a saját fantasztikus gondolatainak korlátlan teret nyújt, az hagyja magában benőni az igaz utat olyan

küszönővényekkel, melyek szabad haladását fékezik és nehezítik, gyakran teljesen lehetetlenné is teszik!

A csábítás, hogy saját fantasztikus elképzeléseinek határtalan teret adhasson, nagyon nagy. Végtelennek tűnik azok száma, akik ebben örömmel kiélik magukat, mivel mindenki hangot adhat véleményének, és fontosnak érezheti magát a zavaros gondolatok világának bizonytalanságokkal teli homályában!

Az egyházak híveinek távolról sem lesz olyan nehéz átküzdeni magukat az Igazsághoz, mint az okkult szekták és egyesületek követőinek. Erre csak kissé komolyabban kell törekedniük, ez egyszer belsőjükben nyugodtan mérlegelni a dolgokat, hogy azonnal felismerjék a hézagokat, amiket az észbeli tudálékosság szőtt belé, és amik az igaz utat elsötétítik és összekuszálják!

A komoly emberi szellem számára nem kerül nagy erőfeszítésbe gyorsan megkülönböztetni az Igazságot a tévedésektől az összes egyházban. Ezért a valóban vizsgálódó ember egyházi kötődése sohasem olyan nagy, mint amilyennek látszik! Már az egyszerű őszinte akarás elegendő ahhoz, hogy ezeket a köteleket azonnal megszakítsa a gyorsan ébredő *saját* meggyőződés.

Az egyház csak a szellemileg *lusta* emberi szellemeket tartja szilárdan. De ezekért nem is kár, mert így Uruk *lusta* szolgálóinak bizonyulnak.

Higgadt megfigyelés közben mindenki nagyon hamar rájön, hogy az egyház ma nem jelent semmi mást, mint egy *világi* hatalomra és önfenntartásra törekvő szervezetet, ahogy ezt alkalmazottainak hozzáállása és cselekedetei óránként újra és újra bizonyítják, az üldöztetésen és ellenségeskedésen keresztül azokkal szemben, akik nem hajlandók szolgálni őket! Mindezt nem nehéz felismerni. Mint ahogy minden ürességet és képtelenséget, melyek beleszövédket a tettekbe, állításokba és tanításokba. Ehhez nincs szükség különösebben fűrge észjárású szellemre.

Ezért az egyház nem okozhat a *gondolkodó* embereknek olyan nagy kárt, mint ahogy azt gyakran feltételezik. Azokat, akik szellemükben *elevenek*, nem képes megkötözni!

Másrészt azonban felmérhetetlen, szinte helyrehozhatatlan károkat okoznak az emberi szellemnek az okkult szekták és a mindenféle egyesületek! Mindazonáltal megpróbálnak saját tudást színlelni, ami *minden más*, csak nem valódi tudás! Az észzembereknek éppúgy hízeleg, mint az összes keresőnek. És ők ebben sikeresek; mert még a keresők között is nagy azoknak a száma, akik bár keresik a Fényt, még magukkal hurcolják lelkük minden hiúságát, aminek természetesen hamar áldozatul esnek.

Mivel ezeknek a hiúságoknak éppen az okkultizmus és a miszticizmus kínál korlátlan fejlődési lehetőségeket, oda is húzza őket az azonos fajtájúak vonzásának törvénye szerint! Ennek a törvénynek a felszínes, a legapróbb *hatását* az okkultisták gyakran megfigyelték, és igyekeznek kihasználni is. A maguk gyöngé működését ebben a természetes történésben most hivalkodva „mágiának” nevezik! Ez jól hangzik, és egyúttal rejtélyes is!

De ezt a *törvényt* mint olyat, a maga egyszerűségében, ám a valóságban az egész világot átizzító és kényszerítő horderejében, teljes nagyságában, ők még egyáltalán nem ismerik! Nem fogják fel, hogy e teremtéstörvény keze száználmas és tehetetlen bábokként tologatja őket ide-oda minden tudni akarásukkal együtt!

Az ilyen emberek működése a vándortársakat és a követőket a *lapályokhoz köti*, melyeket még csak figyelembe se kéne venniük, ha nyugodtan mennének a maguk útján az emberi szellemet megillető teljes egyszerűségben és méltóságban. Így azonban visszatartatnak, és emiatt nagyrészt el is vesztetnek; mert az emberi szellemtől óriási erőfeszítést igényel, hogy kiszabaduljon minden okkultista, szellem-kötő játszadozásból. Az ilyen tevékenység eltereli a szellemi erőket az egyenes, felfelé vezető úttól! Csak kevesen bírnak elég erőt összeszedni,

hogy újra kiszabadítsák magukat, hiszen az erős *szellemek* úgy sem maradnak az okkultisták között, hacsak azért nem, hogy ott kiéljék hiúságukat.

Ha azonban a számtalan okkult ágazatban egyszer valóban rátalál némi tudásra, az *csak* a finom durvaanyagúság vagy a durva finomanyagúság legalacsonyabb környezetére vonatkozik, és soha semmi másra, vagyis a legközelebbi átmeneti síkokra, melyeknek hangzatos neveket adnak a nagyobb hatás kedvéért, ahogy ez minden ilyen tapogatózó beképzeltségének megfelelő.

A valóságban ez a semmivel egyenlő. Vagy mégis! Csakhogy ez nem a felemelkedést szolgálja, hanem minden emberi szellem *megbéklyózását*, akinek eredeti állapotában ezen csak büszkén és szabadon át kell mennie anélkül, hogy ezzel még feltartóztatná magát. Így azonban értéket tulajdonítanak a hiábavalóságoknak, melyek így kúszónövényekké válnak, amiket Lucifer csatlósai az okkultisták működésén keresztül most százezrek csapdájaként használnak! És ők benne is maradnak, megfogva, mint a legyek a pókhálóban.

Nézzétek csak meg a könyveiket! Mennyi önámítás, kisebb és nagyobb tudálékosság van bennük felhalmozva!

Nevetségesen felnagyítják az egyszerű és nyilvánvaló eseteket nagy dolgokká, olyan kitartással és állhatatossággal, amit jobb dolgokra is fel lehetne használni. Olyan eseteket, melyeket dédnagyanyaink sokkal világosabban ítétek meg, mint leszármazottaik, akik sok kiabálással igyekeznek magukra és fennkölt ismereteikre terelni a figyelmet. Minél képtelenebb események, minél érthetlenebb kifejezőmód nyakatekert formákban, annál szebbnek találtnak. Szenzáció minden áron, gyakran ez a fő céljuk, mint oly sok újságírónak, akik most tömegesen bukkannak fel, akiknek többé már semmi sem szent, legkevésbé az Igazság.

Hihetetlen, mi minden lett e téren rászabadítva az emberiségre! És ezt sokan nagyon szívesen meg is ragadják. Hiszen ez „érdekes”, és néha akár a hideg futkoshat tőle a háton. Az olvasó vagy a hallgató közben tovább szóheti gondolatait, ezalatt enyhe borzongás futhat át rajta, sőt közben valami szerepet is játszhat; mert a legrejtélyesebb dolgokkal érzi magát körülveve, melyek azelőtt soha nem nyugtalanították. Most hirtelen olyan valakivé *lett*, aki körül sok dolog történik mégpedig *miatta!*

Éppen mindaz, amit az ember nem egészen ért, de amit gazdag képzelettel feldíszíthet, csábítja őt „*lehetőségeivel!*” Az emberek aztán számos korábbi tapasztalatot saját belátásuk szerint értelmeznek, és ami eddig figyelemre sem volt méltó, hirtelen jelentős szerepet játszik.

Az eddig oly üres élet tartalmat kap! És így az ember *saját véleménye szerint* sokat nyert, felébredt és szellemileg tudónak nevezi magát!

Furcsa emberek! Már eszükbe sem jut fontolóra venni, hogy a valóságban ez *másként* is lehet. Csak saját gondolatvilágukban úszkálnak, ami számukra azért olyan kényelmes, mert saját elképzeléseikből jött létre.

De ez a világ nem tartós! Az ítélet órájában szét kell esnie! De aztán az összes ilyen lélek támasz nélkül fog állni, reszketve a kimondhatatlan kétségbeesésben, és magával fogja ragadni a forgatag, aminek a Fény nyomására hirtelen tájfuntszerűvé kell gerjednie.

Így mindenki csak azt kapja, amit maga létrehozott! Mérhetetlen a kár, amit hiúságuk által okoztak. Ők ferdítették el és zavarták össze a szent fogalmakat, melyek valóban segítik az emberiséget a felemelkedésben. Ebből már csak a legmocskosabb pótszerek maradtak, melyek magukon viselik a legdurvább emberi beképzeltség bélyegét. Már önmagában ez is szörnyű ítélettel fenyeget!

Ez borzasztó zavart okozott. A Teremtésben lejátszódó valós történések legtávolabbi nyúlványainak felületes megfigyelése olyan tudásnak lett beállítva, mely az okok és

folyamatok tisztázását kívánja szolgálni anélkül, hogy azok, akik így beszélnek rendelkeznének az igazi tudással a Teremtés törvényeiről. Halvány fogalmuk sincs róluk, és csak a saját felkorbácsolt fantáziájukból merítenek!

És így ferdítik el Isten bölcsességét, amely a Teremtésben rejlik, beszennyezik a szent törvényeket, melyeket nem értenek, sőt nem is ismernek, és így emberek ezreit tartották vissza, hogy az egyszerű és világos úton menjenek, ami minden emberi szellemnek pontosan elő van írva és hasznos is, és ami megvédi őt a veszélyektől! Ők maguk azonban számtalan, korábban soha nem létező veszélyt idéznek elő, melyek csak e meggondolatlan cselekedetek következtében alakultak ki!

De közeleg a nap, amikor meddő tudni akarásuknak a Fény elé kell állnia, ahol meg kell nyilvánulnia, és össze kell omlania! Ők minden Fény felé igyekvő földi ember legrosszabb ellenségei; egyetlen olyan tulajdonságuk sincs, ami mentségként szolgálhatna a megmérettetés idején! Tudtukon kívül ők a legbuzgóbbak azok között, akik a sötétség számára emberi lelkekre vadásznak! Tudtukon kívül, mert a hiúság elhomályosítja saját világos látásmódjukat. Ők maguk már sohasem lesznek képesek erőt nyerni önmaguk megmentésére; mert túlságosan belegabalyodtak a földi tudálékosság hálójába és a tévedésekbe, melyekbe beletemették magukat!

Határtalan arcátlanságukban nem csak hogy kisebbítik Isten nagy szeretetét, hanem némelyikük még önmagát akarja részben isten-emberré fejleszteni!

Nemsokára az egész emberiségnek fel kell ismernie, hogy milyen határtalan ostobaságot rejt éppen *ez* a gondolat. Ez már önmagában mutatja, hogy ezeknek az embereknek fogalmuk sem lehet a valódi isteni törvényekről a Teremtésben, sem magáról a Teremtésről!

Ők az emberi szellemnek, melynek a Teremtésben csak a Fényt kell *szolgálnia*, építenek trónt! Azt igyekeznek középponttá, sőt kiindulási ponttá felmagasztalni.

Ha ma valaki, aki testileg vagy lelkileg szenved, buzgó imával Istenéhez fordul és meghallgatásra talál oly módon, hogy meggyógyulhat, akkor ezek a mindent jobban tudni vélők egyoldalú magyarázatokkal jönnek, melyekkel az Istent próbálják kisebbíteni. Önszuggeszcióról beszélnek, hogy az hozta meg a gyógyulást, egy erőről, mely az *emberi testben*, az emberi szellemben rejlik, amely lehetővé teszi számára, hogy mindent létrehozson, amit csak helyes módon kíván!

Ezzel gyorsan dicshimnusz akarnak énekelni az *emberi* képességekről, de a hit szentségét és az Isten hatalmába vetett meggyőződést bemocskolják! Bemocskolják! Ez rá a legjobb szó. Hiszen sokan még azt szeretnék állítani, hogy egykor maga az Isten Fia szuggesztióval dolgozott és önszuggesztióra épített.

Ilyen messzire merészkedett néhány okkultista emberi beképzeltsége! Isten tagadókká lettek, és az emberi szellemet dicsőítik!

Ezt nem mindenki ismeri be, mert nem látják, hogy tanításaik végül csak erre a pontra juthatnak! Isten sérthetetlen hatalmának tagadása kétségtelenül az utolsó gyümölcs, amit ezek a tanítások magukban hordoznak, ha valaki ennek a végére lát!

Luciferi ügyességgel olyan képpé hajlítják a valóságot, ami az ész számára nagyon hitelesen hat, de a tudónak éles határvonalat mutat, ahová az ilyen okkultisták megértése már nem érhet el. Ez csak észbeli akarásra mutat, ám nyoma sincs a tiszta szellemi tudásnak! Ez a legdurvább önbecsapás, ami az okkultistáknak lehetővé teszi, hogy a tiszta szellemi tudományok tanítványainak tartsák magukat! Ebben szinte finom irónia rejlik!

Mindennel, amit csinálnak és mondanak, újra és újra csak azt bizonyítják, hogy a legnyilvánvalóbb észbeli akarattal bírnak, egész különleges hangsúlyt fektetve annak minden gyengeségére, és hogy nagyon távol maradtak a szellemi tudástól, amivel szemben teljesen

tehetetlenül állnak. Fogalmuk sincs az összes törvényszerű működés valódi természetéről a Teremtésben, még kevésbé értenek magához a csodás Teremtéshez.

Még Krisztus csodálatos gyógyításai és a csodák sem érvénytelenítették soha ezt a törvényszerűséget a Teremtésben. Az nem történhet meg, mert Isten törvényei a Teremtésben már a kezdetektől fogva *tökéletesek*, és így nem lehet sem megváltoztatni, sem hatályon kívül helyezni őket.

Az Isteni erő felgyorsítja a törvények összes hatását, és ily módon *csodákat* művelhet. Maga a folyamat mindig megfelel a Teremtés törvényeinek; hiszen másképp semmi történés nem lehetséges a Teremtésben, még a legegyszerűbb mozgás sem. De a magas, Isteni eredetű erő képes felgyorsítani a *hatást*, és bizonyos esetekben ezt azonnal ki is váltja! Az emberi szellem számára ebben rejlik és így jön létre a *csoda!*

Maga az Isten soha nem cselekszik önkényesen, mert hiszen Ő a legtisztább formában magában hordozza a törvényeket, Ő maga egyben a törvény is. Ezért Isten minden cselekedete minden esetben megfelel a törvénynek. Isten akaratának minden aktusa ezért mindig csak a törvények egységes működésében nyilvánul meg!

Vegyük például egy beteg esetét, aki buzgón imádkozva kéri a gyógyulást. Imádság közben szellemileg teljesen nyitott kérése teljesítésére; a legtisztább fajta alázatban. A kérés ezért felemelkedik, és ennek az alázatos kérésnek a sugárzásán aztán leszállhat hozzá a megadatás. Ez a megadatás a Fényből való *akarás!* Az akarás magában a Fényben rejlik, mindvégig változatlanul, mindig kész segíteni ott, ahol ehhez megfelelő talajra talál. Az alázatos kérés a megfelelő talaj, ahol a Fény tiszta ereje működhet. Ez akkor bizonyára az emberi szellem érdeme is, mert megnyílt a segítségnek erre a lehetőségére, mint ahogy ez az emberi szellem bizonyos tevékenységének vagy akarásának a következménye is, *de ez önmagában soha nem oka a felépülésének. Ez nem is az az erő, ami segíthetett és segített is neki!*

Az ember csak arra képes, hogy ennek megnyíljon, de arra soha nem, hogy önszuggesztíóval meggyógyítsa magát! Itt az okkultista a maga rövidlátásában felcseréli a *megnyílni* a segítségnek fogalmat magával a segítséggel! Így óriási bűnnel terhelte meg magát, amit nehéz lesz levezekelni, mert ez által az emberiségnek mérhetetlen bajt okozott!

Mivel a Fényben a segítség mindig készen áll azok számára, akik valóban megnyílnak, és kis dolgokban még *állandóan körül* is *veszi* őket, mert ennek egy része, a megfelelő módon legyengítve, a Teremtés sugárzásában rejlik, így az ilyen okos emberek észrevételeikben végül beképzeltlen arra a következtetésre jutottak, hogy az *emberi szellem* az, mely maga képes létrehozni ezt a segítséget.

Ő ezt *beszerezheti*, igen, de csak az által, ha szellemileg helyesen megnyílik a *befogadásra!* Másként nem. Magát a segítséget, az erőt és a sugárzást nem ő hozza létre! Az egyedül a Fényben rejlik, az Istenben, aki ezt elküldi nektek!

Az ember azonban csak a *hatást* észleli, és *ebből* vonja le következtetéseit, amelyek eddig sok esetben tévesnek bizonyultak; az őbenne rejülő beképzeltségből fakadnak! Ez *megfelelő* hozzáállással, vagyis szellemének helyes, széles kitérésével egészen más lehetett volna! Ezt azonban számos okkultista tanításai révén, akik szeretnék magukat isten-emberré felmagasztalni, lehetetlenné vált! Mivel számukra a Teremtés őstörvényei teljesen idegen dolgok.

Ezerszeresen elágazó és szétágazó, de mindig az alaptörvény készítését követő módon vannak beleszöve az erősítő és ezáltal gyógyító Fény sugárzásai az Utóteremtésbe, arra várva, hogy a teremtmény felhasználja őket! De ezek nem az emberi szellemben találhatóak, annál kevésbé magában az emberi testben, hanem azon *kívül*. Az emberi szellemnek kell keresnie a

kapcsolatot velük, és befogadásukra helyesen meg kell nyílnia, ami legjobban mély és buzgó imával érhető el.

Mivel a Fényből jövő segítség az emberi szellem számára mindig készen áll, ha ennek meg *akar* nyílni, így megesik, hogy sokan kis segítségre lelnek a megnyílás által, amit megtanultak. Ahol ez a segítség megadatott, ott volt egy pillanat, amit áthatott az emberi szellem megérzése, ami valóban megfelelt a Teremtésben lévő törvényeknek, s ez által rákapcsolódott a segítségre. Ezt az intuitív megérzést az embernek nem kellett földileg is tudatosítania, mert ez csupán egy szellemi történést, ami nagyon gyakran észrevétlen marad a földi ész számára. Ehhez elegendő egy pillanatnyi mozzanat. Akkor aztán megjön a segítség a Fényből, mert az erre vonatkozó törvények soha nem lesznek megdöntve! Beteljesülnek akkor is, ha az emberrel ez *öntudatlanul* történik.

Ebből az okkultista azonban nem lát semmit, és így szilárdan hiszi, hogy ezt valóban csak szuggesztív erejével vagy önszuggesztióval érte el! Ezzel önmagát csapja be; mert segítségre soha nem kerül sor ott, ahol még nagyobb erőre van szükség, mint az, amelyik mindig készen áll a Teremtésben belül.

Mert ilyen esetben először a Fény egy különleges akarati aktusának kell fentről leszállnia, hogy az erőáramlat megerősödjék! És ez csak egy valóban buzgó imádság, kérés következménye lehet, ami Isten mindenhatóságába és szeretetébe vetett meggyőződésből fakad!

Néha az igazi közbenjárás is meghozhatja a segítő hatást! Amikor valaki súlyosan megbetegszik, olyankor el van gyengülve, apatikus. Így nincs benne semmi ellenállás, bár ő egyébként nem volt annyira bizalommal teli. Szellemének ez az állapota lehetővé teszi a Fény erejének behatolását, amit őszinte közbenjárás vezetett! És így aztán megesik, hogy valaki olykor *közbenjárás által* is segítséghez jut.

De ha a felépülés után újra feltámad benne az ellenállás az igaz hittel szemben, akkor ezzel megnövekszik az ő bűne is. Hiszen akkor természetesen jobb lett volna neki, ha *mégis* csak meghalt volna, mert a később bekövetkező halála után mélyebbre kell esnie, mint korábban kellett volna! Ennél fogva nem minden közbenjárás megalapozott vagy jó. Az ember szerencséje, hogy gyakran a beteg javára történő igaz közbenjárás *sem* hallgattatik meg!

Ezen egyszerű teremtéstörvények hatását nem ismerve a becsvágyó okkultisták hiányos képet alkottak, és ezáltal emberek ezreit vezették olyan útvesztőkbe, ahonnan nehéz lesz kimenekülni.

Így megmérgezték a „tisza hit” és „tisza meggyőződés” szavak magasztosságát, és az embereknek hitvány utánzatként csak az ész alsóbbrendű alkotásait, a szuggesztíót és az önszuggesztíót kínálták.

Az emberi szellem tökéletesedéséhez vezető út az okkultisták számára, önmaguk által, le van zárva!

De közeleg az óra, amikor ez az alantas ténykedés meg lesz állítva, amikor számos emberi szellem felemelése és megmentése végett végre ismét elérhetővé válik a Fény erejéről szóló magasabb tudás!

22. A szellem restsége

Földileg kivehetően zúgják immár a világra ütései a tizenkettedik órát a világmindenségen át! Riadtan tartja vissza a Teremtés lélegzetét, félelemmel húzódik meg minden teremtmény; ugyanis *Isten* hangja zeng fentről és követel! Számadást követel tőletek, akiknek szabad volt ebben a Teremtésben élniük!

Rosszul sáfárkodtatok a birtokkal, amelyet Isten szeretettel bízott rátok. Kivettetnek immár mindazok a szolgák, akik csak *magukra* gondoltak, sohasem Urukra! És mindazok, akik saját magukat igyekeztek úrrá tenni. —

Ti emberek, ijedten álltok szavaim előtt, mert a szigort nem tekintitek Istentől valónak! De ez egyedül a *ti* vétkeitek, mert eddig mindent, ami Istentől érkezik, puhányan szeretőnek és mindent megbocsátónak gondoltatok, mivel az egyházak így tanították nektek!

Ezek a téves tanok azonban csupán az ész számításai voltak, melyek célja a földi emberi lelkek tömeges befogása volt. Minden fogáshoz csalétekre van szükség, amely vonzóan hat arra, aminek szánták. A csalétek helyes megválasztása a leglényegesebb dolog minden fogáshoz.

Mivel ezt most az *emberi lelkeknek* szánták, ügyesen *azok* gyengeségeire építették a tervet. A csaléteknek meg kellett felelnie a fő gyengeségnek! S a lelkek e legfőbb gyengesége a kényelmesség, szellemük restsége volt!

Az egyház egészen pontosan tudta, hogy nagy sikert kell elérnie, ha messze elébe megy *ennek* a gyengeségnek, s nem azt kívánja meg, hogy szabaduljanak meg tőle!

Az egyház ezzel a helyes felismeréssel egy széles és kényelmes utat alakított ki a földi emberek számára, melynek állítólag a Fényhez kell vezetnie, majd csalogatóan e földi emberek elé tartotta, akik inkább odaadták munkájuk gyümölcsének egytized részét, térdepeltek, százszor is elmormolták az imákat, mintsem akár *csak egyetlen pillanatra is szellemileg* fáradoztak volna!

Az egyház ezért elvette tőlük a szellemi munkát, meg is bocsátott minden bűnt, ha az emberek földileg és látszatra engedelmesek voltak és megtették, amit *az egyház* földileg megkívánt tőlük!

Legyen az akár a templomba járás, a gyónás, az imák száma, a járulékok vagy az adományok és hagyatékok, mindegy, az *egyház* elégedett volt vele. Meghagyta a hívőket abban a tévhitben, hogy mindazért, amit az *egyháznak* adtak, egyúttal helyet is kaptak a mennyek országában.

Mintha az egyház osztogathatta volna ezeket a helyeket!

A hívők juttatásai és engedelmissége azonban csupán *egyházukkal* köti őket össze, nem Istennel! Az egyház vagy annak szolgálói egy emberi lélek vétkéből egy szemernyt sem vehetnek el, vagy mi több, bocsáthatnak meg! Éppoly kevésbé, mint ahogyan egy lelket sem nyilváníthatnak szentté, hogy ez által avatkozzanak be Isten tökéletes, örök östörvényeibe a Teremtésben, amelyek rendíthetetlenek!

Hogyan merészhetnek *emberek* olyan dolgokról szavazni és dönteni, melyek Isten mindenhatóságában, igazságosságában és végtelen bölcsességében rejlenek! Hogy merészelik földi emberek, hogy embertársaikkal ilyesmit akarjanak elhitetni! S nem kevésbé vétkes dolog a földi emberek részéről, hogy ilyen arcátlanságokat hiszékenyen elfogadnak, melyek oly világosan csupán Isten nagyságának a lerángatását hordozzák magukban!

Ilyen hihetetlen dolgok csupán a meggondolatlan, csordaszellemben élő emberek körében lehetségesek, akik ilyen magatartás által a legnagyobb szellemi restség ismertetőjegyét

hordozzák magukon; ugyanis a legegyszerűbb utánagondolással mindenki számára azonnal és könnyen felismerhetővé kell válnia, hogy ilyen arcátlanságokat nemcsak hogy az emberiség önteltségével vagy nagyzási hóbortjával nem lehet megmagyarázni, hanem súlyos istenkáromlások rejlenek bennük!

A kölcsönhatásnak irtózatossá kell lennie!

Isten hosszútűrésének is lejárt immár az ideje. Szent Harag sújt le e bűnösök soraira, akik így próbálják a földi emberiséget becsapni, hogy növeljék és megőrizték tekintélyüket, miközben önmagukban pontosan érzik, hogy itt olyan dolgokról van szó, melyekhez sohasem lehet joguk felemelkedni!

Hogy mernek rendelkezni Isten Birodalma felett az örökkévalóságban! Az isteni harag sugara fel fogja őket ébreszteni hallatlan szellemi alvásukból és... *ítélkezni fog!* — — —

Mit ad az ember Istenének, ha az egyháznak engedelmessé válik! Közben nincs meg benne az érzés egyetlen egy *természetes* készletének sem, amely egyedül lenne képes őt felfelé segíteni.

Azt mondom nektek, hogy az emberek a valóságban csak éppen *azzal* szolgálhatják Istent, amit az egyházak *nem* keltettek életre: *saját* gondolkodással, *önálló* vizsgálódással! Mindenkinek *egyedül* kell keresztülvándorolnia a malmokon, a Teremtésben lévő isteni törvények fogaskerék-rendszerén. S ezért szükséges, hogy *minden egyes ember a megfelelő időben maga* ismerje meg a malmok természetét és azok működését.

Azonban éppen ezt hallgatta el kitartóan oly sok egyház, miáltal a hívők nem tudtak eljutni a szükséges *saját* gondolkodáshoz és érzéshez. Ezáltal megfosztották az embert attól a támasztól, amely egyedül képes őt veszélyek nélkül vezetni és a Fény felé kormányozni, helyette minden emberre egy olyan értelmezést igyekeztek rákényszeríteni, amely követésének csak az *egyháznak* kellett hasznot hoznia. Hasznot, befolyást és hatalmat!

Csupán *saját szellemük mozgékonyá válásával* szolgálhatják az emberi lelkek Teremtőjüket! Ezzel egyúttal azonban elsősorban saját magukat is. Egyedül *az* az emberi szellem Istennek tetsző, aki fényesen és éberén áll ebben a Teremtésben, tudatában van az abban működő törvényeknek, gondolkodásával és cselekedetével beilleszkedik azokba, mert majd ez által tölti be léte célját, ami valamennyi emberi szellem sajátja ebben a Teremtésben!

Ez azonban sohasem azokban a szokásokban rejlik, melyeket az egyházak kívánnak meg a hívőktől! E szokásokból ugyanis hiányzik a természetesség és a szabad meggyőződés, a tudás, mint Isten valódi szolgálatának *legfőbb követelménye!* Hiányzik belőlük a frissesség és az öröm, hogy segítően támogassanak minden teremtményt, hogy segítsenek, hogy lelkük örömtől ujjongva felkiálthasson annak a tudatnak a boldogságában, hogy közreműködhetnek e Teremtés szépségének megteremtésében, annak egy részeként, *ezzel* mondván köszönetet a Teremtőnek és *így* tisztelve őt!

Boldog, szabad, Istent tisztelő és hirdető emberek helyett az egyház az egyháznak szolgáló rabszolgákat nevelt! Az emberiség szabad, felfelé irányuló tekintete elé *saját magát* állította! Elsötétítve ezzel a valódi Fényt. Csak megkötözte, gúzsba kötötte az emberi szellemeket, ahelyett hogy felébresztette, felszabadította volna őket. A szellemeket bűnös módon álomban tartotta, elnyomta, a tudásvágyat és magát a tudást előírásokkal tiltotta nekik, amelyek ellentmondanak Isten akaratának, szemben állnak vele! Mindezt azért, hogy megtartsa *saját* hatalmát.

Ahogy már korábban sem riadtak vissza a kegyetlenkedés, a kínvallatás, a gyilkosság különböző módzataitól, úgy ma sem ártatlan embertársaikat megrágalmazni, rossz hírbe hozni, tekintélyüket aláásni, ellenük uszítani, minden lehetséges akadályt az útjukba gördíteni, ha azok nem akarnak készségesen beállni az egyház rabszolgáinak seregébe! A legtisztességtelenebb eszközökkel dolgoznak, kizárólag *saját* befolyásuk, *saját* földi hatalmuk

érdekében. Most a kölcsönhatásban éppen ez fog elsőként megmozgani és összeomlani; mert ez az ellenkezője annak, ahogyan azt *Isten* akarja! Megmutatja, mily messze állnak attól, hogy *Istent* alázatosan szolgálják! —

Végeláthatatlan seregek hagyták, hogy a szellem megengedett restségének csábítása által az egyházak álomba ringató ölükbe vonják őket! Elhitték az olcsó bűnbocsánat galád téveszméjét, és a szellemileg rest tömegekkel növekedett az egyházak földi befolyása, melynek végső célja a földi hatalom volt! Az emberek nem látták, hogy a téves nézettel és tanítással csak a Mindenható Isten Szent Igazságosságát sötétítették el és szennyezték be, csak az ekképpen elhitetett széles és kényelmes utat látták a Fény felé, amely a valóságban egyáltalán nem létezik! Az önkényes megbocsátás téveszméjében a Sötétséghez és a megsemmisüléshez vezet!

Valamennyi egyház Istennel ellenséges önhatalmúsága elválasztja híveit Istentől, ahelyett hogy elvezetné őket hozzá. A tanítások tévesek voltak! De ezt az embereknek *saját maguknak* és könnyen fel kellett volna ismerniük, mert hiszen világosan ellentmondanak a legegyszerűbb igazságérzetnek! És ezért az egyházak hívei *éppen olyan vétkesek*, mint maguk az egyházak!

Az egyházak, az ő szolgálói maguk hirdetik hangosan az én eljövetelemet Krisztus szavaival János evangéliumából, ájtatosan olvassák ezt a részt híveiknek:

„Amikor azonban eljön ő, az Igazság Szelleme, elvezet majd titeket a teljes Igazságra. És amikor az eljön, megbünteti a világot a bűn és az igazságosság miatt! És elhozza az Ítéletet. Én azonban elmegyek az Atyához, és többé nem láttok engem. Én az Atyától származom, Tőle jöttem a világba. Ismét elhagyom a világot és visszamegyek az Atyához!”

Értetlenül olvassák fel e szavakat az egyházakban; hiszen az Isten Fia egészen világosan megmondta, hogy *valaki más* fog eljönni, nem ő, hogy meghirdesse az Igazságot és elhozza az Ítéletet. Az Igazság Szelleme, aki az élő Kereszt. S ennek ellenére az egyház ezt is tévesen tanítja, e világos szavak ellenére.

Annak ellenére, hogy egykor Pál is ezt írta a korinthusiakhoz: „A *mi* tudásunk csak részleges. Ha azonban eljön a tökéletesség, megszűnik a részlegesség!”

Ebben rámutat az apostol, hogy annak eljövetele, aki a teljes Igazságot fogja meghirdetni, majd csak ezután várható, és az Isten Fia erre tett ígéretét nem a Szent Szellem erejének ismert kiáradására kell vonatkoztatni, ami akkor már meg is történt, amikor Pál e szavakat írta.

Pál ezzel azt bizonyítja, hogy az apostolok erre az erőkiáradásra *nem* a Vigasztaló, az Igazság Szelleme küldetésének beteljesedéseként tekintettek, mint ahogyan azt ma Pünkösdkor sok egyház és hívő különös módon értelmezni igyekszik, mivel számukra ezek a dolgok másként nem illenek bele hitük építményébe, mert hézagot alkotna, amelynek ezt a téves építményt komolyan meg kellene rendítenie.

De ez mit sem használ nekik; ugyanis immár itt az ideje mindezen dolgok felismerésének, és összeomlik minden, ami téves!

Az emberiség eddig még nem ünnepelhetett igazi Pünkösddöt, a felismerés a szellemi ébredésben nem jöhetett el számára, mert oly sok téves értelmezésnek adta át magát, amiben főként az egyházaknak van nagy szerepük!

Semmi sem engedtetik el nekik a nagy vétekből! —

Most álmélkodva álltok ti emberek az új Ige előtt, és sokan közületek már egyáltalán nem képesek többé felismerni, hogy az a fényes magasságokból érkezik, mivel annyira más, mint ahogyan képeltétek! De részben még bennetek is él a kába álmoság, melybe az egyházak és

az iskolák ringattak benneteket, hogy derék követőik maradjatok, s ne vágyakozzatok saját szellemetek felébresztése után!

Amit *Isten* kíván meg, az a földi embernek eddig közömbös volt! Én azonban még egyszer mondom nektek: Az a széles és kényelmes út, melyet az egyházak eddig saját hasznuk érdekében elhívték, *téves!* Ez az általuk ígért, önkényes bűnbocsánat téveszméjének hirdetése nem vezet a Fényhez!

Néktek, akik komolyan törekszetek az Igazságra, néktek kell most eljönnie a pünkösdek, felettetek kell kiáradnia a megvilágosodásnak. Robajjal száll alá és hatol belétek a Fény, hogyha megfelelő módon megnyíltok számára!

23. A „mozgás” – a teremtés törvénye

Nézzetek körül, emberek, és látni fogjátok, hogyan kellene itt a Földön élnetek! Nem nehéz felismerni az őstörvényeket a Teremtésben, ha igyekeztetek mindent valóban helyesen *megfigyelni* magatok körül.

A *mozgás* alaptörvény az egész Teremtésben, így a Földön is. A *helyes* módon történő mozgás. Ám éppen *ez* a törvény lett figyelmen kívül hagyva, és alkalmazták helytelenül.

Csak a mozgás által tudott minden formát öltetni, és a mozgás, a szakadatlan mozgás jelenti ezért mindennek a *fenntartását*, a *gyógyulását*, ami a Teremtésben található. Az embert ez alól nem lehet kivételnek tekinteni, nem lehet ő az egyetlen a teremtmények között, aki mozdulatlan maradt az életető mozgás közepette, vagy nem járhatja saját útját anélkül, hogy magának ne okozna kárt vele.

Manapság oly sok földi ember ésszel kigondolt célja a pihenés és a kényelmes élet. Nem kevés földi ember számára tevékenysége megkoronázását jelenti, ha utolsó földi éveit még kényelemben tudja eltölteni. Ez azonban méreg, amire így vágyakozik. Amit így teremt, az a vég kezdete!

Biztosan megesett már veletek, hogy halálesetek alkalmával gyakran sajnálkozva ilyeneket hallottatok: „Nem élvezhette sokáig a nyugalmat. Egy éve csak, hogy visszavonult a magánéletbe!”

Ilyesfajta megjegyzéseket nagyon gyakran hallani. Legyen üzletemberekről szó, tisztviselőkről vagy katonákról, mindegy, mihelyt az ember – közkeletű kifejezéssel élve – „nyugalomba vonul”, nagyon gyorsan elindul a hanyatlás és bekövetkezik a halál.

Aki helyesen nyitja rá szemét a környezetére, az sok mindent felismer, az látja, hogy *feltűnően* gyakran vannak ilyen élményei, majd végül egy egészen jól meghatározható kiváltó okot is fog a történetben keresni, egy törvényt fog benne felismerni.

Azt az embert, aki itt a Földön valóban nyugalomba vonul, aki egészen földi élete végéig pihenni akar, s nyugtot akar a munkától, az ilyen embert a Teremtés ritmikus mozgásának a törvénye mint túlérett gyümölcsöt kiveti, mert minden lüktetés, a körülötte lévő mozgás jóval erősebb, mint *saját magában* lévő mozgás, melynek ugyanolyan ritmusban kell történnie. Az ilyen embernek el *kell* fáradnia, és le *kell* betegednie. Csak ha saját lüktetésének és éberségének azonos a ritmusa a Teremtésben uralkodó mozgás ritmusával, csak akkor maradhat egészséges, friss és boldog.

E mondasban a nagy törvény megsejtése rejlik: A nyugalmi állapot visszalépés. Csak a mozgás építkezés és fenntartás! Mindennél, ami a Teremtésben található. Erről már írtam „Az élet” című előadásomban!

Aki itt a Földön szó szerint teljes nyugalomba akar vonulni, az előtt már nincs cél, és ezért joga sincs arra, hogy tovább éljen a Teremtésben, mert akarásában saját magának jelölte ki „a véget”! De a Teremtés lüktetése vég nélküli, *nincs* vége! A mozgásban történő folyamatos fejlődés törvény Isten akaratában, és ezért anélkül nem is lehet soha megkerülni, hogy kárt ne szenvedne az ember.

Biztosan feltűnt nektek, hogy azok az emberek, akiknek megélhetésükért folyamatosan küzdeniük kell, gyakran sokkal egészségesebbek és magasabb kort élnek meg, mint azok, akiknek sora ifjúkoruk óta jól ment, akiket védelmeztek és akikkel a legnagyobb gonddal törődtek. Már azt is megfigyeltétek, hogy akik jólétben nőttek fel, és testüknek mindent megadnak, ami különböző szerekekkel elérhető, s kényelmesen, izgalom nélkül élnek, azok korábban kezdik viselni a közlegő öregkor külső jeleit, mint azok, akik földi értelemben nem vagyonosak, akiknek mindig munkával kell napjaikat eltölteniük!

Példaképpen itt a munkában gazdag élet *azon* eseteire utalok, melyben nincs felesleges túlhajszoltság, melyben nincs az örjítő vágy a földi kincsek felhalmozása vagy a kitűnés után valami egyébben, mely sohasem hagyja igazán pihenni a dolgozó embert. Aki hagyja, hogy ilyen vágy rabszolgájává váljék, az mindig magas feszültség alatt él, és ennek következtében *ő is* diszharmonikusan működik a Teremtés lüktetésében. A következmények náluk is ugyanazok, mint azoknál, akik túl lassan lüktetnek. Tehát itt is az arany középút érvényes mindenki számára, aki *helyesen* akar élni a Teremtésben és a Földön.

Amit teszel ember, azt tedd *teljesen!* Dolgozz a munka óráiban, pihenj a pihenés szükséges idejében! Ne keverd a kettőt.

Emberi mivoltotok harmonikus megvalósításának legnagyobb mérge az egyoldalúság!

Például semmit sem használ nektek a munkában gazdag, ám szellemi cél nélküli élet! A földi test ugyan együtt lüktet a Teremtéssel, de a szellem mozdulatlan! És ha a szellem nem mozog egyidejűleg a Teremtésnek az Isten által megkívánt lüktetésével, akkor a vele együtt lüktető földi testet a munka nem tartja és nem edzi meg, s a test felörlődik, elhasználódik! Mert közben a szellemtől nem kapja meg azt az erőt, melyre a lényyszerűség közvetítése által szüksége van. A mozdulatlan szellem akadályozza a test teljes kibontakozását, ezért a testnek saját lüktetésében fel kell emésztenie magát, el kell hervadnia, és fel kell bomolnia, már nem tudja magát megújítani, mert a forrás, a szellem lüktetése, hiányzik hozzá.

Ezért semmit sem használ, ha valaki, aki a földi munkájától visszavonult, rendszeresen végzi a teste mozgásához szükséges megfelelő sétákat, és ha még minden földileg lehetséges dologra is vállalkozik, csak azért, hogy testét tovább fenntartsa. Gyorsan fog öregedni, hanyatlásnak indul, ha a szelleme nem marad meg ugyanabban a lüktetésben. És a szellem lüktetését egyedül valamilyen meghatározott cél, mely a *szellemet* mozgatja, ébreszti fel.

A szellem célját azonban nem a földi dolgok felé fordulva kell keresni, hanem csakis felfelé, a Szellem Birodalma, e csodálatos Teremtés azonos jellegű szintje felé tekintve lehet megtalálni! Tehát egy olyan célnak kell lennie, mely a földi dolgok felett áll, kimagaslik a földi életből!

A célnak *élnie* kell, elevennek kell lennie! Különben semmi köze sincs a szellemhez.

A ma embere azonban már nem tudja, mi a szellemi. Az ész munkájával helyettesítette, és az ész működését nevezi szelleminek! Ez most végérvényesen elintézi, előidézi bukását; hiszen olyasvalamibe kapaszkodik, ami testével együtt a Földön marad, amikor át kell lépnie a túlvilágra!

A szellemi cél *mindig* olyasvalami, ami *előmozdító értékeket* rejt magában. Mindig erről kell felismernetek! Örök értékeket, nem múlandóakat. Ezért bármit akartok is tenni, bármely irányba is igyekeztetek most törekedni, előbb mindig tűnődjete el az értékeken, melyeket így hoztok létre és melyeket találtok! Egyáltalán nem nehéz, ha valóban akarjátok!

A téves cselekedetekhez és haszontalan törekvésekhez kell a Teremtésben számítani a mai tudomány kilenc tizedét! A tudományok, ahogyan *jelenleg* üzik őket, akadályt jelentenek azok felemelkedésében, akik foglalkoznak velük, nyugalmi állapotot és hanyatlást idéznek elő, sosem haladást, mely a felemelkedéshez vezet. Az ember a tudományokban, melyeket mostanság annak neveznek, nem tudja kibontani szárnyait, sosem tudja elérni azt, amit nyújtani tudna; hiszen szárnyait siralmasan megnyirbálták, tönkretették. Csak a gondolkodás és a cselekvés egyszerűségében nyugszik a nagyság és bontakozik ki az erő, mert egyedül az egyszerűség van összhangban a Teremtés östörvényeivel és tart feljűk!

Az ember azonban földi tudományával megkötötte és befalazta magát.

Mit használ, ha az ember azzal próbálja eltölteni földi életének idejét, hogy megtudja, mikor keletkezett a légy, feltehetőleg mennyi ideig fog még ezen a Földön létezni; hogy

megtalálja a választ még sok más, hasonló, az emberi tudás számára látszólag fontosnak tűnő kérdésre. Gondolkozzatok csak el azon, hogy vajon kinek is használ vele igazán! Csak az ember hiúságának! Különben senki másnak a Földön. Hiszen e tudásnak semmi köze sincs a felemelkedés semmilyen formájához. Az embernek nem ad semmilyen előnyt, nem vezet fellendüléshez! Senkinek semmi haszna sincs belőle!

Csak egyszer kell így komolyan megvizsgálnotok egyik dolgot a másik után, azon voltaképpen értékek után keresve, melyeket nektek adnak. Közben rájöttök, hogy minden, ami ma a tudományban történik, olyan, mint egy hasznavehetetlen kártyavár, s a fejlődésekre ajándékozott földi időtök valóban túl drága ahhoz, hogy akár egyetlen órát is szabadjon belőle büntetlenül áldoznotok rá! A hiúságnak és a játszadozásnak hódoltok ezzel; hiszen nincs benne semmi, ami valóban képes lenne benneteket felemelni, belül csupán üres és halott!

Ne higgyétek, hogy Isten trónja elé léphettek, hogy az Ítéletkor ilyesfajta tudós értekezést mondjatok fel. Tettek kívántatnak tőletek a Teremtésben! De téves tudásotokkal csupán pengő érc vagytok, holott a Teremtésben az a feladatotok, hogy elevenek legyetek és támogassátok azt. Az az ember azonban, aki örül a rét minden virágának, aki ezért hálával telve irányítja tekintetét az égre, az Isten előtt sokkal magasabban szinten áll, mint az olyan, aki tudóskodva elemezni tudja őket anélkül, hogy felismerné bennük Teremtőjük nagyságát.

Belül milyen üres, szájalmas lények vagytok, akik embernek nevezik magukat. Milyen sekélyesek vagytok tudományos beépzeltségetekben, melynek legjobb gyümölcse csak a földi nyomorúságos sýnylödéshez vezethet. E téren az állat is feljebb áll, mint az ilyen tudással bíró, mivel az elfogad, fürkészik és cselekszik! Ti azonban tanulmányaitokban e Teremtés tétlen lustái vagytok; mert ami a mai észbeli tudásban rejlik az nem olyan mozgás, amit ez a Teremtés, amelyben minden él, megkövetel tőletek.

Nincs az a repülőgép magassági rekord, ami képes lenne akárcsak egy lépéssel is felemelni titeket! Nem használ az embernek, ha ő a leggyorsabb futó vagy ügyes ökölvívó, merész autóvezető, vagy ha tudja, hogy a ló a légy előtt vagy utána bukkant fel a Földön. Az ilyen akarás csupán valami neveltséges dolog felé törekszik, a hiúság felé! Nem hoz az emberiségnek áldást vagy hasznot, nem jelent előrelépést létezése számára a Teremtésben, csupán földi idejének eltékozlására ösztönzi. Akik ilyen dolgoknak hódolnak, azok naplopók ebben a Teremtésben, éppen úgy, mint azok is, akik ebben örömet lelik.

Nézzetek körbe magatok körül, emberek! Tekintsetek mindenre *ennek fényében*, nézzétek meg, hogy mit jelent a valóságban a ti saját és embertársaitok foglalkozása, milyen értéket rejt magában! Kevés olyan dolgot találtok, ami méltó lenne az igaz emberségre! *Mindennek újjá kell lennie*, így követeli ezt most a ti Istenetek és Uratok isteni hatalmával és isteni erejével! Törekvésetekkel ez idáig hasznavehetetlen szolgáló voltatok az Úr szőlőjében! Hiszen időtöket egészen haszontalan játszadozásokra pazaroljátok, s a magasztos képességet, mely Isten ajándéka néktek nyugszik benneteket, teleaggatjátok a hiú, földi észbeli akarás fölösleges limlomával, melyet mind magatok mögött kell hagynotok, amikor átléptek a túlvilágra.

Ébredjétek fel, hogy *szellemeteknek* méltó öltözéket tudjatok készíteni itt a Földön, és ne kelljen úgy, mint eddig, koldusszegényen lépnetek a túlvilágra, ahol földi utatokra oly gazdag kincsekkel láttak el benneteket! Olyanok vagytok, mint a királyok, akik gyermeken játszadoznak a joggal, és azt képzelik, hogy elég a jogar és a korona ahhoz, hogy király legyen belőlük!

Az embernek elsősorban csak azt szükséges kutatnia, ami felemelkedését, és ezzel a Teremtés támogatását is szolgálja! Minden munkánál, amit végez, el kell gondolkodnia, hogy vajon milyen előnye származik belőle neki magának és az embereknek. *Egy célnak kell*

ezentúl minden embert uralnia: felismerni és be is tölteni azt a posztot, melyet mint ember el kell foglalnia a Teremtésben!

El akarom nektek mondani, hogy ez hogyan történik a Teremtés más részeiben, és hogyan kell ennek immár Isten akarata szerint itt a Földön is lennie!

Ha itt a Földön valaki egyszer egy nagy tettet visz véghez, s ha tette nem csupán irigységet ébreszt, akkor tisztelni fogják. Hírneve egészen haláláig kíséri, sőt nagyon gyakran fennmarad még azon túl is, évtizedekig és évszázadokig, akár évezredekig is.

Ám ez *csupán a Földön* van így. Ez a téves emberi szemlélet gyümölcse. Szokássá vált e nehéz, durvaanyagú anyagban. De nem a magasabb, fényesebb világokban. Ott a köröző mozgás nem olyan nehézkes, mint itt a Földön. A kölcsönhatás gyorsabban kiváltódik, mindenkor a növekvő könnyűségnek megfelelően. Ott a tettek is teljesen más, természetes nézőpontok szerint méretetnek, míg az emberi szemlélet oly sok tettet nagynak láttat, mely egyáltalán nem az, és sokat nem becsül, mely igaz nagyságot rejt magában.

Minél magasabb, annál fényesebb, könnyebb a környezet, annál világosabb, gyorsabb a jutalom is, a következmények. Az az emberi szellem, akinek jó tettei vannak, közben egyre gyorsabban emelkedik felfelé, egy igazán nagy tett gyakran már ugyanabban a pillanatban a magasba ragadja. Ám utána majd nem tud, úgymond, annak emlékeiből élni, mint itt a Földön, hanem egyre újra ki kell e magasságot vívnia, ha ott akar maradni, egyre azon kell fáradoznia, hogy magasabbra jusson! Ha akár egyetlenegyszer is megáll, akkor mindenkori környezetében nagyon gyorsan túléri, elrothad benne, ha a folyamatot durvaanyagú képpel akarjuk szemléltetni.

Az ember alapjában véve egyáltalán nem más, mint a Teremtés gyümölcse! Ő soha nem maga a Teremtés, s még kevésbé a Teremtő. Minden alma magában hordozza a képességet arra, hogy a Teremtést új almával, virágokkal, gyümölcsökkel gazdagítsa, de ezért még nem az almafa a Teremtő. Ez a Teremtés östörvényeinek az önműködő folyása, mely a képességet adományozza az almának, és arra kényszeríti, hogy így működjék s teljesítse feladatát a Teremtésben. *Egy feladatot teljesít mindig minden körülmények között!*

Az ember vagy az állat azt tehet ezzel az almával, amit csak akar. Vagy a szaporodást vagy idegen testek fenntartását szolgálja. Semmi sincs a Teremtésben, aminek ne lenne feladata. Minden felbomlásban is benne rejlik a mozgás, haszon, a támogatás.

Ha tehát az ember felemelkedett, akkor meg kell *tartania* magát e magasság szintjén! Nem pihenhet és nem szabad pihennie, és azt gondolnia, hogy egy időre már eleget vitt véghez, hanem tovább kell mozognia, mint a madárnak a levegőben, mely szintén arra kényszerül, hogy mozgassa szárnyait, ha a magasban akarja magát tartani. Mindenben mindig csupán ugyanaz az egyszerű törvény nyugszik! A legfinomabb szellemi dologban éppúgy, mint a legdurvább földiben. Változás és elferdülés nélkül. Ez hat ki és ezt kell betartani. A fényesebb, könnyebb szinteken gyorsabban, a restebb durvaanyagúságban csupán ennek megfelelően lassabban, de minden esetben *egész biztosan!*

Oly egyszerűség rejlik a teremtéstörvények hatásában és magukban a törvényekben, hogy egyetlen főiskola sem képes azokat helyesen felismerni. Ehhez minden embernek megvan a képessége, csak akarnia kell! Gyermekien egyszerű minden megfigyelés, csak nehézzé teszi az emberiség beképzeltsége a tudásra, mely szívesen alkot nagy szavakat a legegyszerűbb dolgokra, és a Teremtésben, mint a tiszta vízben, otrombán csapkod összevissza, s így fontoskodva zavarossá teszi az eredetileg egészséges áttetszőséget.

Az ember összes téves tudományosságával – egyedülként a teremtmények között – elmulasztja úgy betölteni helyét a Teremtésben, hogy azzal együtt lüktessen és helyesen cselekedjék.

Isten akarata azonban az, hogy az embernek magához *kell* térnie, és teljes mértékben teljesítenie kell feladatát a Teremtésben! Ha ezt nem teszi meg, akkor a Teremtés rothadt gyümölcsként most túl fog érni, és fel fog bomlani. Az isteni Fény, melyet most Isten az Ember Fia által a Teremtésbe küld, úgy hat a Teremtésben, mint az üvegházi növényekre a meleg, melyeknek a meleg megnövekedett hatására felgyorsult iramban kell kivirágozniuk, és meghozniuk gyümölcsüket.

Közben megmutatkozik az, ami helyesen mozog a teremtéstörvényekben, és az, ami tévesen cselekedett bennük. A termés is ennek megfelelő lesz. Az az ember, aki olyan dolgokkal bajlódott, melyek nem teremthetik meg az alapot a szükséges felemelkedéséhez, az eltékozolta idejét és erejét. Eltért a Teremtés lüktetésétől, és már nem tud vele együtt haladni, már nem tud meggyógyulni a szükséges harmóniában, mert azt ő maga zavarja.

Ezért tanuljátok meg teljes nagyságukban értékelni a megfigyelés révén az isteni Törvények egyszerűségét, és felhasználni azokat magatok számára, különben szét kell benneteket zúzniuk, mint gátat, mely működésük útjában áll. El fognak sodorni benneteket, mint kárt okozó akadályt!

A *mozgás* jelenti a fő parancsolatot minden Teremtésben található dolog számára; hiszen a Teremtés mozgásból keletkezett, benne van fenntartva és mindig megújítva!

Ahogy a túlvilágon van, mégpedig a fényesebb mezőségeken, úgy kell ennek most itt a Földön is lennie, amit a Fény ereje fog végrehajtani! Az az ember, aki együtt lüktet a Teremtés őstörvényeivel, az fennmarad, ám az, aki téves észbeli töprengéssel vesztegeti el idejét, azt most elpusztítja a mozgásnak a Fény által felerősített lendítőereje!

Ezért meg kell végre ismernetek az összes törvényt, és ezeket kell követnetek, nehogy hamarosan utolérjen titeket a betegség vagy a halál.

Aki földi működésének nem ad egy magasztos, fényes célt, az a jövőben nem lesz képes fennmaradni, még földi értelemben sem. Annak fel kell bomolnia a Fény által felerősített isteni törvények szerint, melyek a Teremtésben rejlenek, az szellemileg is porrá lesz zúzva, mint hasznavehetetlen termés, mely nem teljesíti célját a Teremtésben.

E történet egészen tárgyilagos és egyszerű, ám hatása az emberiségre, ahogyan az már ma megmutatkozik, kimondhatatlanul iszonyatos! Semmi sem lesz elengedve nektek. A döntésben akarásotoknak vagy nem-akarásotoknak meg kell még maradnia, mert ez benne rejlik minden szellemi jellegben, ám a gyors következmények egészen a végkifejletig most számotokra közvetlenek, *olyannyira* gyorsak lesznek, hogy el sem hiszitek, hogy a Földön, az anyagság restségében ez megtörténhet!

Ha nem akartok másképp, akkor csak siessetek vakon tovább a régi út mentén! Hamar felismeritek, hogy Isten hatalma sokkal erősebb, mint az egész emberiség a Teremtésben; mert hirtelen és váratlanul egy szakadék nyílik meg előttetek, és nektek bele kell zuhannotok, de ezt megelőzően még ráeszméltek, hogy rosszul csináltátok, és hogy még mindig megmenekülhattetek volna, ha megfogadtátok volna az én Igémet. Ha megfogadtátok és követtétek volna feltétlen engedelmséggel! Feltétlenül, nevezetesen ettől az órától, mert különben számotokra többé nem jöhet szóba a felépülés!

Az emberiség földileg is arra lesz most kényszerítve, hogy feltétlenül igazodjék a Teremtés minden őstörvényéhez!

Ha egy ember itt egy bizonyos magasságot képes volt elérni, ezzel a jövőt tekintve még semmit sem tett. Köteles lesz állandóan azon fáradozni, hogy megtartsa magát rajta, mert különben gyorsan újra elindul lefelé. Mindenkinek újra el kell hagynia posztját, melyen nem tudja megtartani magát, mert csak *olyannak* tekinthető, *amilyen* a valóságban, nem pedig *olyannak*, *amilyen volt!* Az, ami „*volt*”, minden változással megszűnik létezni és *nincs* többé. Csupán a „*van*”-nak lesz értéke és érvényessége az Ezeréves Birodalomban.

Ezért, ember, maradj a jövőben valódi léted által mindig olyan, amilyennek akarsz, hogy tartsanak. Minden új változással azonnal süllyedsz vagy emelkedsz, külsőleg és durvaanyagúlag is. Azzal soha ne számíts, hogy megtartod azt a pozíciót, aminek már nem tudsz eleget tenni, és ahová már nem tartozol! Állandóan igyekezned kell előre és felfelé! Állandó mozgás nélkül nincs támaszod a Teremtésben. Nem sütkérezhetsz elődeid dicsőségében. A fiú sem atyja hírnevében. A feleség nem osztozik férje tetteiben. E tekintetben mindenki csakis önmagáért felel. Kizárólag a jelen érvényes számodra, hiszen minden egyes emberi szellem számára a jelen az, ami valóban „van”! Így van ez az egész Teremtésben, így kell lennie a jövőben az e tekintetben mindeddig lomha földi emberek között is! Isten ezt így akarja, és így is lesz!

24. A földi test

Az ember földi burkát, melyre szüksége van szelleme éréséhez a durvaanyagúságban, felelőtlen közömbösséggel hordozza, anélkül hogy értené működését. Míg nincsenek fájdalmai, elhanyagolja az ajándékot, melyet kapott, és egyáltalán nem gondol arra, hogy testének megadja, amire szüksége van, mindenekelőtt azt, ami használ neki. Mindig csak akkor figyel a testére, amikor már kárt okozott benne, és ezért fájdalmat érez, vagy akadályozza mindennapi tevékenységeinek végzésében, megannyi játszadozásának és kedvteléseinek gyakorlásában.

Eszik és iszik is ugyan, de átgondolatlanul és gyakran mértéktelenül, úgy, ahogyan éppen kellemesnek tűnik, egyáltalán nem törődve azzal, hogy testét közben károsítja. Egyetlen embernek sem jut eszébe, hogy gondosan ügyeljen testére, míg az nem okoz neki fájdalmat. De éppen az *egészséges* testre való ügyelés sürgető követelmény.

Az ember adja meg az *egészséges* testének azt, amire annak szüksége van, figyelje meg mindazzal a gondossággal, amelyben részesítenie kell legszükségesebb eszközét, hogy az helyesen működhessen az anyagiségben. Hiszen mégiscsak e test a *legértékesebb*, amit minden földi ember földi idejére kap.

De csak nézzétek meg a felnövekvő ifjúságot, micsoda bűnös könnyelműséggel hanyagolja el testét, azt a legkülönfélébb megerőltető dolgokkal gyötri.

A fő hiba itt is megint az ész rossz irányba való fejlesztéséből fakad. Ez könnyen és világosan felismerhető, ha megvan hozzá az igazi akarat. Vegyetek egyszer szemügyre diákokat, hogy milyenek ma és milyenek voltak mindig! Diákokat, akik főleg a fiatalok körében tanulmányaikkal *egyoldalúan* az eszüket fejlesztik. Milyen büszkén énekelték és éneklük még ma is a diákélet nagyszerűségéről szóló dalokat! Büszkén, dagadó mellkassal! Ebben még az öregurak is ilyen alkalmakkor szívesen mindig újra egyetértenek.

Ám ha egyszer is komolyan elgondolkodtok, miben is rejlik e büszkeség, akkor meg kell vizsgálnotok az énekek tartalmát, hogy megtaláljátok az okát. Az egészségesen gondolkodó embereket közben elfogja a mélységes szégyen; hiszen e dalok csak az ivászatokat és a flörtölést, a semmittevést, az emberré válás legértékesebb idejének az elfecsérlését dicsőítik a földi emberi létezésben! Éppen annak az időnek az elfecsérlését, amikor az embereknek lendületet kellene venniük, hogy teljes emberré váljanak a Teremtésben, olyan szellemi érettségre tegyenek szert, mely lehetővé teszi posztjuk betöltését, melyet az embernek a Teremtésben Teremtője és Ura törvényei szerint be kell töltenie és teljesítenie kell!

A dalok nagyon is világosan mutatják, mit tekintenek a legszebbnek és a legideálisabbnak abban az életkorban; amikor az embernek hálával és örömmel telve, tisztán kellene éreznie, miként kerül szelleme földi teste révén kapcsolatba a környező világ teljességével, hogy teljesen tudatosan, és ezért Teremtője előtt teljes felelősséggel működjék benne! Ahol minden szellem a nemiség sugárzása révén messzire kiküldi formáló akarását a durvaanyagúság sok-sok szintjére.

Ám a dalok kigúnyolják a Teremtés őstörvényeit, ellenük szól minden egyes szavuk, az elejétől egészen a végéig!

Ezzel ellentétben áll az az ifjúság, mely nem végez felsőbb tanulmányokat. Itt az összes alapot alkalmasabbnak fogjátok találni a földi testükkel való helyes bánásmódhoz, egészségesebbnek és természetesebbnek. Feltéve, hogy ezek a fiatalok nem üznek valamilyen sportot vagy nem foglalkoznak politikával! Hiszen akkor itt is vége minden értelmesnek, egészségesnek.

Bárhová néztek fürkésző pillantással, mindenhol fel kell ismernetek, hogy az ember még semmit sem tud a Teremtés törvényeiről.

Az embernek fogalma sincs arról, hogy milyen felelősséget kell feltétlenül viselnie a reá bízott földi testért! Azt sem látja, milyen értéket jelent földi teste a Teremtésben elfoglalt helye számára, hanem tekintetét csupán ide, a Földre irányítja. Pedig földi testének jelentősége a Földdel kapcsolatosan csupán a legkisebb!

És e tudatlanság a Teremtés törvényeiről olyan tévedéseket engedett létrejönni, melyek tovább szaporodva sok embernek okoznak kárt. Mindenben átvonulnak, és mindent megfertőznek!

Csak ezért történhetett meg, hogy az összes eddig fennálló egyházba is bebocsátást nyert az az ostoba nézet, hogy az áldozatként vállalt szenvedés és halál bizonyos körülmények között Istennek tetsző! E téves nézet mély gyökereket vert a művészetben is; hiszen a gondolatot, hogy az egyik ember önként, áldozathozatalból vagy szeretetből vállalt halálával a másoknak „megváltást” hozhat, gyakran felmagasztalták!

Az emberiséget ez csak még jobban összezavarta.

Azonban az isteni törvény megteveszthetetlen igazságossága nem engedi meg, hogy valaki büneiért más valakinek szabadjon vezekelni. E tett pusztán az önmagát feláldozó embert terheli bűnnel, aki ezzel földi létének megrövidítését erőszakolja ki. Így haszontalan rongyként eldobja a rábízott földi testet, mely érlelődéséhez szükséges! Ehhez járul még a léleknek az a tévHITE, hogy valami nagy, Istennek tetsző dolgot visz véghez. Az áldozatot hozó ember így *kétszerezesen* vétkezik, miközben beképzeli magának, hogy *valaki mást* meg lehet szabadítani bűneitől. Bizony sokkal jobban tette volna, ha kizárólag saját magáért, mint az Úr előtt nagy bűnösért, esedezett volna bűnbocsánatért; hiszen így Urát igazságtalan bírának nevezi, aki képes lenne ilyen önkényes cselekedetre, és megengedi, hogy alkudozzanak vele.

A valóságban ráadásul Isten káromlása is! Tehát a harmadik vétek egy ilyen tette, mely feltétlenül éles ellentétben áll minden igazságérettel.

Az ember saját nagyképűsége, nem a tiszta szeretet az, mely ilyen jellegű tetteket szül! A lelkek a túlvilágon gyorsan jobb belátásra térnek majd, amikor szenvedniük kell azoktól a következményektől, melyeket tetteik vonnak maguk után, míg a másik embernek, akiért az áldozatot hozták, semmilyen módon nem lehet segíteni, és ha ő ebben tudatosan reménykedett, akkor ez még jobban fogja nyomasztani őt.

Ezért sajnálatra méltó, hogy műveikben még a nagy művészek is hódoltak a megváltás végzetes téveszméjének. Pedig egy finom érzésű művésznek meg kellett volna ütköznie ezen, hiszen természetellenes, ellentmond minden törvényszerűségnek, és minden alapot nélkülöz!

Ezzel lekicsinyli Isten igazságát.

Ismét csupán az emberiség önhittsége az, mely azt merészeli várni a befolyásolhatatlan isteni igazságosságtól, hogy képes legyen elfogadni ilyen áldozatokat! Így bizony az ember az igazságosság gyakorlásában magasabbra állítja saját földi igazságszolgáltatását; hiszen a földi igazságszolgáltatás során ennek még a gondolata sem merül fel!

Az ilyen cselekedetekkel az ember azt bizonyítja, hogy semmibe veszi a földi testet, nem pedig azt, hogy hálás az érlelődése céljából reá bízott durvaanyagú eszközért, melyre nem lehet eléggé vigyázni, tisztán és makulátlanul tartani, mert e test az adott földi élet számára nélkülözhetetlen.

Ezért ismerd meg helyesen a földi testet, ember, hogy azután bánni tudj vele! Majd csak ekkor leszel képes helyesen használni, uralni azt, annak megfelelően, mint amit tested a Földön nyújtani tud neked. A test feletti valódi uralkodás első következménye a mozgás

könnyedségében és szépségében mutatkozik meg, ami sejteni engedi, hogy a szellem ereje harmóniában működik együtt eszközével.

Hogy ebben a kérdésben megtanuljátok a helyes megkülönböztetést, figyeljétek meg egyszer azokat az embereket, akik valamilyen módon a sportnak hódolnak. Gyorsan fel fogjátok ismerni, hogy egyes egyedül a test edzése nem eredményezi a mozgás szépségét, mivel túl sok benne az egyoldalúság, ha közben nem lüktet a szükséges harmóniában a testtel a szellem is együtt. A sportoló járása nagyon gyakran egyáltalán nem szép, tartása ritkán bájos. A sportoló nagyon távol van attól, hogy tényleg uralkodjék teste fölött!

Hiszen a valódi erő egyes egyedül a szellemtől jön! A fizikai erő viszont a testtől!

Így a *súlyos* léptek a súlyról, de nem az erőről tanúskodnak. A testnek, melyet a szellemi erő ural, itat át, *ruganyos* mozgása van, és könnyedén lépked tova, rugózik, mindegy, hogy testsúlyát kicsinek vagy nagyoknak lehet mondani.

A súlyos lépés az embernél mindig csak arról a hiányról tanúskodik, hogy a szellem nem uralja helyesen testét. És a szellem uralma különbözteti meg az embert az állatoktól! Az állat itt másféle törvényeknek van alárendelve, mert a lélek a lényyszerűségből származik. De az állat teljesíti ezeket a törvényeket, a test és a lélek harmóniájában él, és a mozgásban is mindig a szépség egy egészen jellegzetes formáját mutatja, olyan szépséget, mely testéhez illik. Gyakran még az iszonyatos testsúly ellenére is – ellentétben az emberrel – könnyed a járása!

Menjete el az állatkertbe! Figyeljétek meg az állatokat és az embereket. Vegyétek csak őket egyszer alaposan szemügyre. A lélek és a test közötti hiányzó harmónia következményei ott gyorsan szembetűnnek valamennyi *embernél*, míg az állatok teljesen „természetesek”, ha nem akadályozza őket ebben valamilyen betegség. Ti magatok fogjátok észrevenni, hogy az ember helytelen életmódot folytat, és nem uralja testét, nem él benne helyesen, teljesen diszharmonikus vele a viszonya.

Így van ez a táplálkozással és a test fönntartásával is. Az állat soha nem fogja túltáplálni testét, ahogy azt sok ember teszi! Akkor van jóllakva, ha már nem érez éhséget, de az ember sok esetben csak akkor, ha már nem tud tovább enni! Ez nagy különbség, amit ismét csupán a túlfelfejlesztett ész idézett elő igyekezve elnyomni a természetes megfontoltságot.

Az állat inni is csak azért iszik, hogy szomját oltsa. De az ember az élvezés képzetét neveli magában, melynek, ha túlzásba viszi, sok kárt kell a testnek okoznia. Itt ismét csak a diákegyesületek szokásaira utalok az ivászatban, miként az alvás elhanyagolásában, melyeket e téves életmód mindig megkövetel.

Nincs szükség ezt tovább magyarázgatni; hiszen e cselekedetek, mint a legbalgábbak, bizonyára már elég ismertek. Még a legjóindulatúbb vagy legkorlátoltabb ember sem állíthatja, hogy ennek bármi haszna is volna, vagy hogy ez semmilyen kárt nem okoz.

Az emberek, akik az állatkertben sétálnak, hogy az állatokat nézegessék, világosan bizonyítják, hogy nekik kellene az állatoktól tanulniuk, hogy földi testükkel helyesen álljanak a Teremtésben. Azt, hogy „sétálni”, már egyáltalán nem is lehet mondani; hiszen a látogatók közül csupán keveset lehet „sétálni” látni. Pedig a „sétálni” kifejezésben benne rejlik a báj és a természetes önuralom fogalma. Sokan azonban csak sántikálnak, vagy minden gondolat nélkül, esetleg gondolatokba merülve nehéz léptekkel ide-oda járkálnak, vagy idegesen, szórakozottan és szétszórtan rohannak. Még nyomát sem látni a szépségnek. Egészen pontosan látjátok, hogy nem ügyelnek testük mozgására, sőt téves, egyoldalú gondolkodásukkal a természetes mozgásban akadályozzák azt. Ez az elhanyagoltság már az ifjúkorban kezdődik. Sok ilyen mulasztás csak jóval később mutatkozik meg, de akkor aztán feltétlenül megmutatkozik. A következmények sosem maradnak el.

Micsoda szépség rejlik azonban már magában a szóban: lépdél, sétál! Aligha sejtitek a magasztos értéket, mely benne rejlik. Az ember a földi testnek mind e semmibe vételével szelleme éretlenségét bizonyítja! Az érett szellem *mindig* úgy fog testére *vigyázni*, mint a földi érettsége eléréséhez szükséges eszközre, és nem fog vele értelmetlenül visszaélni! *Úgy* fogja ápolni, ahogy az a testnek *használ*, nem pedig úgy, ahogyan azt a gyakran felkorbácsolt idegei a természetes fogalmak eltorzultságában időnként megkövetelik.

Ahol a durvaanyagú testet a tiszta szellemi erő teljesen átjárja és uralja, ott a mozdulatoknak is a szépségről *kell* tanúskodniuk, mert nem lehet bennük más. Ott a durvaanyagú érzékeket is teljes egészében áthatja a szépség, úgy hogy bármit tegyenek is, azt megnemesítik.

A tiszta emberi szellem megnyilvánulása a szépség és a kellem, minden *tevékenységében*, amihez hozzátartozik a durvaanyagú test mozgása is!

Nézzetek magatok körül, hiszen minden megmutatkozik előttetek! Ha elevenen álltok a Teremtésben, gyorsan fel *kell* ezt ismernetek.

Közben majd rájöttök, milyen lehetetlenül cselekedett eddig az ember, milyen kevésbé ismerte fel magát a Teremtést, mely feltétlenül megmarad otthonául! Beleszületett a Teremtésbe, mégis mindig ki akar belőle szabadulni, föléje akarja magát állítani. E furcsa akarása sosem hagyja, hogy biztosan álljon benne; hiszen közben nem tanulja meg ismerni otthonát.

Minden ember földi teste minden dologban szorosan kötődik *ahhoz* a röghöz, melyen létrejött! Az anyagiség egészére vonatkozó teremtéstörvény értelmében! Ezzel mindenkor számolnia kell. És ez az, amit eddig csak ritkán vett figyelembe. Úgy véli, független ettől, pedig nem az! A rög éppolyan szorosan köti őt is, mint az állat testét! *Mindkét* jellegű testet a lényyszerűség alkotta! Az állaton az ember mindent pontosan megfigyelt, és ezt tudja is. *Saját* testét mégsem akarja ugyanazon törvény alá vonni! És ez helytelen.

A földi test a Föld *azon részével* van összeköttetésben, ahol született! Szoros kapcsolat fűzi ezen bizonyos rész valamennyi csillagához és valamennyi hozzá tartozó sugárzásához. Tágabb értelemben, sokkalta jobban, mint azt el tudjátok képzelni! A Földnek csak *ez* a része adja meg a testnek pontosan azt, amire szüksége van, hogy az helyesen kiteljesedjen és erőteljes maradjon. Egyes övezetein belül a Föld ezt mindig a megfelelő időben teszi úgy, ahogyan az szükséges mindazon durvaanyagú testek számára, melyek az adott övezetben *születtek!* A gyógynövények és a gyümölcsök is ezért *főleg abban* az időben hatnak az emberi testre előnyösen és építő módon, amikor a Föld *adja azokat!*

Ebben az időszakban a testnek *szüksége* van olyan jellegű táplálékra, melyet *az* az övezet nyújt, ahol egykor létrejött, mellyel állandóan összeköttetésben áll.

Epret az eper érésekor, almát az almaszedéskor és így tovább! Így van ez minden gyümölccsel, minden gyógynövénnyel. Ezért a gyógynövénykúrák akkortájt előnyösek, amikor a gyógynövények eljutnak erejük teljébe. Az egészséges testre is!

A lényyszerűség a földi testnek állandó változatosságot kínál a táplálkozásban, úgy, ahogy arra a testnek valóban szüksége van! Éppen úgy, ahogy a nap, az eső, a szél *a legjobb* szer marad a bőr egészséges tevékenységéhez! A Teremtés mindent megad az embernek, amire földi testének szüksége van, és ezt a helyes váltakozással, a megfelelő időben teszi!

Az ember az összes csodamódszerével sem érheti el soha *azt*, amit a Teremtés maga biztosít neki!

Figyeljétek csak meg! Ezen a Földön a földi *test* szorosan kapcsolódik *ahhoz az övezethez*, melyben szülőföldje található! Ha egy számára idegen övben is egészséges akar maradni, ha meg akarja őrizni a földi működéshez szükséges *teljes erejét*, akkor teste

táplálásának alapját csak az az övezet adhatja, ahol született. Nagy gonddal kiépíthet ugyan egy hidat, mely bizonyos ideig lehetővé teszi a teljes működést a számára idegen övezetben, de soha nem véglegesen! Időnként bizony vissza kell térnie, hogy egyre új erőt nyerjen! Mindezek ellenére azonban *megrövidíti* földi életét!

Nem önkény vagy véletlen, hogy a földi emberek különböző alkatúak és más a bőrszínük.

Már a Teremtés őstörvényei is éppen arra az egyedül megfelelő helyre állítják az embereket, mely földi érzésüket szolgálja! És ennek megfelelőek vannak felvértezve.

A lényyszerűség megalkotja földi testeteket és ugyanakkor fenntartására a táplálékot is! De a lényyszerűség csak az adott övezetben és az adott földrészen működik egységesen! Az emberekkel sincs ez másképpen, mint a növényekkel és az állatokkal; hiszen ti is csupán a Teremtés gyümölcse vagytok, csak egy teremtmény, mely szorosán kapcsolódik és kapcsolódni is fog ahhoz az övezethez, és a Föld azon részének a sugárzásaihoz, ahol létrejött.

Ezért már most a közelgő felfordulások közben ezen a földön meg kell változtatni a földi testet is, különben többé már nem létezhet! A lényyszerű működés átalakulásával változik meg! Ez maga után vonja a sugárzás változását is, ezáltal az éghajlat és a formák fejlődését továbbá az egész anyagiség megőrzését. A Fény új sugara alatt!

Ezért figyeljetelek és tanuljatek a Teremtés minden tevékenységéből! Kötelességeitek, hogy engedelmeskedjetelek a Teremtés őstörvényeinek, ha el akarjátok érni azt, ami hasznokat és felemelkedéseketek szolgálja! Ha a jövőben egyáltalán létezni szeretnételek!

25. A temperamentum

Vannak emberek, akik nem egy hibájukra temperamentumukat hozzák fel mentségül, még maguk előtt is!

Ez helytelen. Aki így cselekszik, az azt bizonyítja, hogy önmaga rabszolgájává vált. Az ember *szellemi* származású, és a szellemi a legmagasabb szinten álló öntudatos marad az Utóteremtésben, és ezért minden másra befolyást gyakorol, formál és vezet, mindegy, hogy ezt teljesen tudatos akarással teszi, vagy egyáltalán nem tud erről semmit. Az uralkodás, tehát a befolyásokban gazdag működés az Utóteremtésben a teremtés törvényeinek megfelelően *a szellem jellegében* van rögzítve! Az emberi szellem e tekintetben már pusztán létezése által pontosan így működik, mivel a szellemi birodalomból érkezett. De a temperamentumot nem lehet e szellemre visszavezetni; hiszen csak az anyagiság egy bizonyos meghatározott jellegének a kisugárzása által keletkezik, amikor életre keltve egészen áthatja a lényyszerűség, mely mozgatja, felmelegíti és formálja az anyagiság egészét. A vér az, ahonnan a sugárzás származik.

Egyáltalán nem alaptalanul mondja a népnyelv az ember egyik-másik tulajdonságáról: „A vérében van!” Ezzel a legtöbb esetben „az örökölt” dolgokra utalnak. Ez gyakran így is van, mivel *durvaanyagú* öröklődés létezik, míg a szellemi öröklés lehetetlen. A szellemiségben az azonos jellegűek vonzásának a törvénye érvényesül, melynek hatása a földi életben *külsőleg* az öröklés látszatát kelti, és ezért könnyen össze lehet vele téveszteni.

A temperamentum azonban az anyagiságból származik, és ezért részben örökölhető is. Mindig szorosan kötődni fog az anyagiság egészéhez. Kiváltó oka *a lényyszerű* működés. Olyan kifejezéseket, amelyek ennek megsejtéséről árulkodnak, szintén találni a népnyelvben, melynek bölcsességei mindig az olyan emberek természetes ráérzéséből keletkeztek, akik még egyenes, egyszerű, egészséges gondolkodásmóddal éltek a Teremtésben. A népnyelv könnyű vérről, forró vérről, nehéz vérről, könnyen ingerelhető vérről beszél. Mindezeket a megnevezéseket a temperamentumra vonatkoztatják, nagyon helyesen ráérezve arra, hogy a temperamentumnál a vér játssza a legfontosabb szerepet. A valóságban ez egy meghatározott kisugárzás, mely mindenkor a vér összetételének a jellege révén jön létre, és azután elsősorban az agyban vált ki egy ennek megfelelő hatást, ami azt követően erősen észrevehetővé válik az egész test érzetében.

Így a vér összetételének megfelelően a temperamentumok közül egy bizonyos jelleg mindig túlsúlyban lesz a különböző embereknél.

Az ember *egészséges* vérében *valamennyi* kisugárzás rögzítve van, melyet a vér egyáltalán létre tud hozni, s velük együtt *valamennyi* temperamentum is. Mindig csak az egészséges földi testről beszélek; hiszen a betegség zavart okoz a sugárzásokban.

Ahogy öregszik a földi test, megváltozik a vér összetétele is. Ugyanakkor a vér korrallal együtt járó megváltozásával összhangban a temperamentumban is változás következik be.

De a vér megváltozásában a test korán kívül még más dolgok is közreműködnek, mint például az égő jellege és mindaz, ami hozzátartozik, tehát az éghajlat, a csillagok sugárzása, a táplálkozási szokások és még sok minden más. Ez közvetlenül hat a temperamentumra, mivel e dolgok az anyagisághoz tartoznak, és ezért nagyon szoros összeköttetésben vannak vele.

Az embernél általában négy alap-temperamentumot lehet megkülönböztetni, melyek szerint magukat az embereket is szangvinikusnak, melankolikusnak, kolerikusnak, flegmatikusnak nevezik. A valóságban azonban hét temperamentum van, sőt az összes átmeneti fokozattal együtt tizenkettő. Ám ezek közül négy a legfontosabb.

Ha a vér állapota teljesen egészséges, akkor a temperamentumokat négy életkorba lehet besorolni, melyek során a vér összetétele megváltozik. Első a gyermekkor, mely azonos a szangvinikus temperamentummal, a pillanat gondtalan megélésével, ezután következik az ifjak vagy hajadonok kora, azaz a melankolikus temperamentum, a vágyakozással teli ábrándozás, majd az érett férfi és nő kora, mely a tettek kolerikus temperamentuma, végezetül pedig az öregkor, a nyugodt vizsgálódás flegmatikus temperamentuma.

Ilyen a mérsékelt, tehát nem *különleges* égőben a normális és egészséges állapot.

Azt, hogy mindez milyen szoros kapcsolatban van az anyagisággal, benne mennyire hasonló módon működik, azt akár még a durvaanyagú Föld évszakain is láthatjátok, a tavaszon, a nyáron, az őszön és a télen. Tavaszkor pezsgő ébredés, nyáron ábrándozó növekvés az érés sürgetésével, ősszel a tett gyümölcssei és télen a nyugodt átmenet az összegyűjtött tapasztalatokkal egy új ébredés felé.

Maguk a népek és a fajok is egy közös temperamentum egészen egyértelmű ismertetőjeleit hordozzák. Ezt a rögre, a földre lehet visszavezetni, ahol létrejöttek és ahol élnek, az ennek megfelelő táplálkozási szokásra, amit a rög magával hoz, a csillagok azonos jellegű durvaanyagú besugárzására, és nem utolsósorban az egész nép szellemi érettségére. A szangvinikus emberek képletesen még gyermekkorukat élik, vagy valamilyen körülmény folytán visszafejlődve újra a gyermekkorba léptek. Ide nem csupán a derűt sugárzó déli tengeri népek tartoznak, hanem túlnyomórészt a latin népek is. A melankolikus népek valódi tetteik előtt állnak, akikhez a németeket és az összes germán népet lehet sorolni. A tette-ébredés előtt állnak!

Ezért van az is, hogy az ifjak és leányok kora a melankolikus temperamentummal esik egy időbe, mivel csak a szellem áttörésével a nemi erőben jön létre hiánytalan kapcsolat a Teremtés jellegeivel, s ennek révén kezdi meg az ember felelősségteljes tevékenységét a Teremtésben. Teljesen felelős minden egyes gondolatáért, minden egyes szavaért és minden cselekedetéért; mivel ezek valamennyi rezgése teljes erővel nyomást gyakorolva, ezért formálva vonul át a lényi jellegek szintjein. Így az Utóteremtésben olyan jellegű világok keletkeznek, amilyen jelleget az ember az általa világra hozott rezgéseknek kölcsönöz.

Ha tehát valaki temperamentumában féktelen, akkor egészségtelen, új formákat teremt a Teremtésben, melyek sosem hozhatnak létre harmóniát, hanem zavarón kell hatniuk minden létezőre.

Mivel az emberi szellem származása révén a legmagasabb helyen áll az Utóteremtésben, így nem csak hatalma van, hanem kötelessége is, hogy minden más módon uralkodjék a Teremtésben, mivel nem tud mást tenni, jellegéből adódóan uralkodnia *kell!*

Erre kellene most az embernek minden pillanatban gondolnia! Minden egyes gondolatával, lelke minden rezdülésével az Utóteremtés egyre újabb formáit teremti meg! Tisztázzátok ezt végre magatokban, mégiscsak ti vagytok érte a felelősek, és bárminek adtok is létezésüket során formát, minden rajtatok függ. A jó a magasba húz, az alacsonynak viszont – a nehézségi erő törvénye szerint – le kell rántania benneteket, s ez feltétlenül kihat, mindegy, tudtok-e róla vagy egyáltalán nem törődtek vele. Köröttetek dolgozik és munkálkodik szakadatlan szövéis közepette. Jóllehet ti vagytok mindannak a kiindulópontja, aminek e szövészeiken formát kell öltetnie, létre kell jönnie, mégsem vagytok képesek azt akár csak egyetlen pillanatra is feltartóztatni!

Tisztázzátok magatokban egyszer csupán *ezt az egyetlen képet*. Elégnek kell lennie ahhoz, hogy felriasszon a hitványságokból, melyeknek annyi időt és erőt vagytok hajlandóak áldozni; rémületbe kell ejtenie titeket, hogy milyen könnyelmű módon töltöttétek el eddigi életeteket, és szégyellnetek kell magatok Teremtőtök előtt, aki ezzel hatalmas dolgot adott nektek. De ti nem ügyeltetek erre, játszadoztatok e roppant hatalommal, s így csak

megkárosítottátok a rátok bízott Utóteremtést, melyet ti alakíthatnátok saját magatok számára Paradicsommá, ha végre valahára akarnátok!

Gondoljatok bele, hogy az egész zűrzavarnak, melyet az isteni törvények nem ismerésével keltettetek, most össze kell zavarnia és el kell benneteket nyomnia. Hogy a törvényeket még nem ismeritek, az a *ti* bűnötök. Legszentebb kötelességetek, hogy erről ti magatok gondoskodjatok, mivel a Teremtésben vagytok!

Ehelyett az emberek kigúnyolták a hírnököket és kicsúfolták azokat, akik meg tudták mutatni az utat, melynek meg kell hoznia a felismerést. Ám fáradtság nélkül semmit sem lehet elérni, ez a Teremtésben működő állandó mozgás törvénye ellen van, mely hozzátartozik mindennek a fenntartásához és bővítéséhez. A szellemi mozgás és a test mozgása. Minden, ami nem mozog, vagy nem helyesen mozog, kivettetik, mivel a Teremtés lüktető harmóniájában csak zavart okoz; kivettetik, mint egy beteg góc, mely nem akar ritmikusan együtt mozogni.

Már beszéltem nektek az állandó mozgás szükségességéről, mint törvényről.

A szellemnek uralkodnia *kell*, ha akarja, ha nem. Nem tehet mást és így most igyekeznie is kell, hogy végre *teljesen tudatosan* szellemileg uralkodjék, ha nem csak bajt akar hozni. De tudatosan csak akkor tud uralkodni, ha ismeri a Teremtésben található összes törvényt, és szerintük irányul. Másképp nem megy. Csak ekkor tölti be azt a posztot, melyet neki adtak, és melyet sohasem változtathat meg, sosem mozdíthat el.

Tehát az emberi szellemnek a temperamentumok felett kell állnia, féken kell azokat tartania és uralkodnia kell felettük, így előbb saját testében lesz harmónia, hogy az azután jótékonyan kiterjedjék a közelebbi környezetére is, amely sugárzás útján formálón hat ki az egész Utóteremtésben!

Kizárólag az az ember áll valóban szilárdan a Teremtésben, aki mind a négy temperamentumot jól, egymás után, éppen a megfelelő időben használja; hiszen azért van szüksége a temperamentumokra, hogy biztosan és határozottan másszon felfelé földi élete fokozatain, és semmit se szalasszon el, ami szelleme éréséhez szükséges.

A temperamentumok – jól uralva és jól felhasználva – olyanok az anyagiságon át vezető földi utatokon, mint a jó bakancs! Ügyeljete rájuk jobban, mint korábban! Nem nélkülözhetitek őket, de betörniük sem szabad benneteket; különben zsarnokokká válnak, melyek gyötörni fognak, ahelyett hogy nektek és környezeteteknek is használnának!

De *használjátok* őket, ők legjobb társaitok a földi léteteken át vezető úton. Barátaitok, ha uraljátok őket. A gyermek akkor fejlődik a legjobban, ha szangvinikus, ezért ez van neki szánva vére összetétele által. A vér összetétele megváltozik a test bekövetkező érettségével, és magával hozza a melankolikus temperamentumot.

Ez ismét a legjobb segítő az érés idejére! Irányt adhat a szellemnek a Fény felé, a Tisztaság és a Hűség felé azokban az években, amikor az teljesen összekapcsolódik a Teremtéssel, és így vezetőn vesz részt az egész szövésben és működésben, mely a Teremtésben állandó mozgásban van. Így legnagyobb segítőjévé válhat az emberi szellemnek voltaképpen létezésében, meghatározóbbá, mintsem azt most el tudná képzelni.

Ezért hagyja meg az ember a gyermeknek a pillanat zavartalan boldogságát, melyet a szangvinikus temperamentum ad neki, a fiatalembernek és leánynak azonban azokat az egészséges ábrándozásokat, melyek gyakran a sajátjuk. Aki ábrándozásukat lerombolja, hogy e fiatal embereket a környezet józansága felé térítse, az útonálló, aki a szellemre les a Fény felé vezető útján! Vigyázzatok, nehogy ilyet tegyetek; hiszen minden következménye rátok zúdul!

A kolerikus temperamentum bölcs, megfontolt formájára szüksége van a tett minden emberének! Bölcs, megfontolt formájára, mondom teljesen szándékosan; hiszen a felnőtt férfi és nő korában a szellemnek *kell* uralkodnia, mindent teljesen meg kell nemesítenie, és át kell szellemítenie, fénysugarakat kell küldenie és terjesztenie az egész Teremtésben!

Az öregkorban viszont a flegmatikus temperamentum már ahhoz járul hozzá, hogy a szellem lassan egyre jobban leoldódjék a testről, felülvizsgálva még egyszer áttekintse az eddigi földi idejében szerzett tapasztalatokat, hogy a belőlük levont tanulságot sajátjaként tartsa meg, és ezzel fokozatosan felkészüljön a Teremtés finomanyagúságába történő szükséges átlépésre, mely így megkönnyebbül számára, teljesen természetes eseményé válik, s engedelmessé a Teremtés törvényeinek csak előrelépést jelent, nem fájdalmat.

Ezért ügyeljete a temperamentumokra, és támogassátok azokat amikor csak lehet, ám mindig csak a nekik kiszabott időben, és addig, amíg fékevesztett zsarnokokká nem válnak! Aki meg akarja őket változtatni, vagy el akarja őket nyomni, az a legjobb segítségeket rombolja szét a földi ember Isten által megkívánt fejlődésében, zavarja vele az egészséget, zűrzavart idéz elő, miként soha nem sejtett vadhajtásokat, melyek az emberiségnek békétlenséget, irigységet, gyűlöletet és haragot, sőt rablást és gyilkolást hoznak, mivel a temperamentumokat a rideg ész abban a szükséges időben hagyta figyelmen kívül és szaggatta szét, amikor támogatásra és odafigyelésre lett volna szükségük!

A temperamentumokat a természet törvényeiben Isten akarata adta nektek, melyekkel a lényeszerűek mindig törődnek, és melyeket frissen tartanak számotokra, hogy megkönnyítsék utatokat földi pályáton, ha az Isten által megkívánt módon jártok rajta! Mondjatek érte köszönetet az Úrnak, és fogadjatek örömmel az ajándékokat, melyek a Teremtésben mindenütt készen állnak számotokra. Csak iparkodjatek, hogy végre helyesen ismerjetek fel azokat!

26. Lásd ember, hogyan kell vándorolnod ezen a teremtésen át, hogy sorsfonalaid felemelkedésedet ne akadályozzák, hanem segítsék!

Annak ellenére, hogy az Üzenet mindent magában foglal ahhoz, hogy megmutassa az embereknek azt a Teremtésen át vezető utat, amelyen haladniuk kell, ha felfelé, a fényes magasságokba akarnak jutni, az egyénekből mindig újra és újra megismétlődik az aggodalmat magában rejtő kérdés: Mit kell *nekem* tennem, hogy valóban helyesen éljek!

Ez az érzés sokakat gyötör, mivel az ember szívesen próbál mindent körülményesebbé tenni, mint amilyen az a valóságban. *Szüksége* van e különös szokására, hogy mindent megnehezítsen magának, mivel bensőjében nincs erő, hogy komolysággal és lelkes igyekezettel kövesse *az egyszerűt*. Ehhez már összes képessége sem elegendő.

Ha nem lát maga előtt nehézségeket, sosem képes erejét megfeszíteni s felhasználni; hiszen a nehézségek hiánya gyorsan kényelmessé teszi, és végül tevékenységét teljesen lebénítja. Ezért nem is figyel az egyszerűre, hanem mihelyt teheti, saját maga tesz érthetlenebbé minden egyszerűt elferdítve azt, csak azért, hogy nehéz legyen, s később ugyanabban, amit elferdített, végül újra felismerje a helyeset, mely mindig csupán az egyszerűben fog gyökerezni. Így vesztegeti el az ember állandóan erejét és idejét!

Az embernek *akadályokra* van szüksége, hogy eljusson céljához, mert csak így szedi össze erejét, amire ha a dolgokat *egyszerűen* látja maga előtt, nem képes.

Ez elsőre úgy hangzik, mintha valami nagy dolog lenne, de csak a legmélyebb gyengeség jele! Ahogy a legyengült testnek serkentőszerekre van szüksége, hogy tovább tudjon működni, úgy az emberi szellemnek is, mint serkentőszere, előbb szüksége van a tudatra, hogy célja elérése érdekében le kell valamit győznie, s így feszíti meg erejét! Ebből keletkezett egykor az úgynevezett tudomány is, mely elutasít mindent, ami egyszerű, és ebben egészen a nevetségességig megy, csak hogy valamiben túltegyen másokon, hogy így tündökölhessen.

Ám nem pusztán a tudomány teszi ezt már régóta, és épített fáradságosan egy látszatépületet, melynek olyasvalamit kell nagynak láttatnia, ami a Teremtés számára alacsonyrendű, mesterkélt, görcsös és torz, ráadásul gyakran még akadályozó is.

Az államszerkezetek és az igazságszolgáltatási rendszerek ugyanolyan természetűek, miáltal az egyén már az alapkő lerakásától tévesen építette fel földi életét! Túlontúl bonyodalmas ahhoz, hogy egészséges legyen, s csak azért, hogy a rest szellemet elbizakodottságában még inkább arra ösztökélje, hogy mások előtt kitűnjék; hiszen pusztán *ez* az igyekezet annak is a valódi oka, hogy az emberi szellem megcsonkítson és összezavarjon minden természetességet és egyszerűséget. A becsvágy, hogy kitűnjék, a beképzeltség, hogy kutasson, és a kutatás során olyan tudásból kiinduló törvényeket állítson fel, mely addig sosem lehet igaz tudás, amíg az ember nem hajlandó Isten nagysága előtt érzett odaadással alázatosan, egyszerűen *fogadni*. Mindez azonban alacsonyban tartja őt.

Nincs semmi, amit az ember valóban anélkül tudna megteremteni, hogy abból venne, ami Isten akarata által már létrejött! Ő maga egyetlen homokszemet sem lenne képes újonnan megalkotni anélkül, hogy a Teremtésből venné a szükséges anyagot!

Most még nem ismerheti fel, mennyire nevetségesen cselekszik ma, de eljön az az idő, amikor majd kimondhatatlanul szégyellni fogja magát, és szívesen kitörölné azt az időt, amikor oly nagynak és tudónak képzelte magát!

Elnézően, néha bizony még gúnyos mosollyal az arcán megy most el az ember az isteni törvények hatalmas egyszerűsége mellett, melyek benne vannak az Üzenetemben és a szavak természetében is! Nem tudja, hogy így legnagyobb gyengeségét tárja fel, melyet emberként mutatni képes és azokat a legsúlyosabb következményeket, amik most le *kell*, hogy sújtsanak rá az Ítélet sugarain keresztül; hiszen ezzel valamennyi teremtmény közül a legalacsonyabb szinten áll, mert *egyedül ő* felejtette el, hogyan kell a Teremtésből helyesen *fogadni* és felhasználni az ajándékokat. Az ember túl nagyra és túl fennköltnek képzei magát ahhoz, hogy Teremtőjétől hálásan fogadja mindazt, amire szüksége van, s ezért már nem érdemli meg, hogy továbbra is élvezze az adományokat.

És mégis, a törvényeknek a Teremtésben minden teremtmény számára teljesen magától értetődőeknek, egyszerűeknek kellene lenniük és lehetnének is, mentesnek minden zavarosságtól, mert minden teremtmény belőlük keletkezett.

De mit tett velük beképzeltségében az ember!

Hogy milyen mértékben képes dolgokat érthetlenné és körülményessé tenni, azt minden ország társadalmi rendjének valamennyi ember alkotta törvényén ti magatok is felismerhetitek! Még egy emberöltő sem elég arra, hogy akár csak *egyetlen* állam összes törvényét a megfelelő módon át lehessen tanulmányozni. Külön tudósok kellene ahhoz, hogy a törvényeket helyesen megmagyarázzák. És a tudósok gyakran még vitatkoznak is azon, hogy hogyan és mikor lehet őket alkalmazni. Ez azt bizonyítja, hogy valós értelmüket tekintve még e jogtudományi szakemberek között sem uralkodik világosság.

De ahol egyáltalán vitatkozni lehet, ott világosság *sincs*. Ahol nincs világosság, ott hiányzik a pontosság és vele együtt a konkrét törvény jogosultsága is!

Most minden egyénnel előbb az emberek által felállított vitatható, homályos és zavaros törvények tudósává kellene válnia, hogy megtámadhatatlanul tudjon élni! Micsoda értelmetlenség rejlik e tényben! És ez mégis így van. Hiszen épp elégszer lehet szakértőktől azt a kijelentést hallani, hogy a földi törvények szerint a Földön élő *összes* embert meg lehetne támadni és valamilyen módon vétkesnek találni, ha ez kívántatna. És ez sajnos igaz! És mégis minden egyes ember alá van vetve e törvényeknek, anélkül hogy megfelelő ismeretekhez juthatna róluk.

Mindennek nagyon hamar magától kell romba dőlnie, mert a legegészségtelenebb zavarosság lehetetlenségei közé tartozik.

Az emberi szellem alaposan bebizonyította alkalmatlanságát e tekintetben. Méltatlan szolgásgot alkotott általa, mivel a földi törvényeket nem kapcsolta össze az őstörvényekkel a Teremtésben, melyeket sosem igyekezett megtanulni. Ám csak *e törvények* alapjaira építve keletkezhet valami hasznos, bármi legyen is az! *Az igazságosság* is! És ez, ahogy az összes alaptörvény, ismét csak a világos, hatalmas *egyszerűségben* rejlik.

Amiben nincs egyszerűség, az sosem maradandó! Az isteni törvények egyszerűsége nem enged, hogy másként legyen! Hát sosem fog az ember megtanulni érteni?

Egészen pontosan felismerheti minden kor történéseiben, hogy csak *akkor* lehetett nagy sikert elérni, amikor minden erő *egyetlen* pontra összpontosult! Hiszen ez világosan rámutat az egyszerűsítés szükségességére! Végre valahára mégiscsak találatok kell benne valamit! Hiszen minden ember ismeri azt a fenyegető veszélyt, mely a szétforgácsolódásban *mindig* megmutatkozik.

Lássátok meg benne az *egyszerűsítés* erejének a törvényét! A diadalmas nagyságot, mely csak az *egyszerűségben* jut kifejeződésre.

De már nem tudjátok többé értékelni az egyszerűséget. Csak az egyszerűségben mutatkozik meg az igazi erő, valódi előkelőség, tudás és kellem. A kifejezőkészség és a mozgás egyszerűségében is.

Ez közületek mindenki számára egészen pontosan ismert! És a tényleges értéket mégsem tanuljátok meg becsülni, ezért azt nem is tudjátok megérteni, nem tudjátok átvinni *gondolkodásotokba*, hogy azután kifejezésre juthasson beszédekben és cselekedetekben.

Az ember képtelen egyszerű lenni, olyan egyszerű, amilyenek a Teremtésben meg kellene tanulnia lenni. Az egyszerűség nagyságát gondolkodásában és cselekvésében nem csak nehéz elérnie, hanem már egyáltalán nem is képes rá! Mindez már elérhetetlenné vált számára.

Ezért már annak a nyelvnek és a magyarázatoknak az egyszerűségét sem érti, mely az Üzenetben található. Gondolkodása eltorzultságában azt képzei, hogy ez az egyedül helyes és nagyságot rejtő kifejezőmód *számára* túl gyermeketeg, és ezért nem tartalmazhat semmi értékeset. Az Üzenet tényleges értékei így zárva is maradnak előtte, mivel *ő* nem képes arra, hogy befogadja azokat. Ha egyszerű szavakba van öltöztetve, már nem látja és nem ismeri fel azt, ami nagyságot rejt, ami hatalmas.

Ez az *ő* gyengeségének köszönhető! Az egyszerűségnél és világosságnál a szellemnek *saját magában* kell erőt kifejtenie, míg a zavarosság által létrejött akadályok esetén az erő kibontakoztatásához *kívülről* jön az ösztönzés! A ma élő emberi szellemeknek azonban sajnos *külső* ösztönzésre van *szükségük*, hogy legalább valamelyest elevenek lehessenek. Ezért nem viselik el az egyszerűséget és világosságot. Az egyszerűség elálmosítja, megbénítja az embert, mivel túl lusta ahhoz, hogy magától, saját magában fejlesszen ki erőt, mely az egyedüli, ami valódi hasznot hozhat neki, és felfelé segíti.

Ha egyszerűség és világosság veszi körül, nem képes eleven maradni. Ehhez saját ereje már nem elég, mert sosem fejlesztette azt. E restség révén azonban teljesen természetesen állandóan fellépnek azok az akadályok, melyeket így teremt magának. Ezek az akadályok némelyeknek a már elmagyarázott módon izgatószerként, serkentőszerként szolgálnak. De ahhoz, hogy e maguk alkotta akadályokat legyőzzék, felhasználják azt az önmagában véve siralmasan kevés erőt, melyet az akadályok látványa ébreszt, és a valódi előrelépésre és felemelkedésre, mely csak az akadályok legyőzése után kezdődhetne meg, semmi sem marad belőle. Ha az út ismét egyszerűen és világosan látható előttük, az egyszerűség kifárasztja őket, nem elég „érdekes” számukra, mivel akkor már nem büszkélkedhetnek saját nagyságukkal, és ismét újabb zavarosságot hoznak létre, hogy amit tesznek valahogy „kinézzen” vagy valahogy „hangozzék”.

Mindez állandóan újra és újra megtörténik, mert a jelenkorban az emberi szellemekből hiányzik a saját, valódi nagyság.

Testi vonatkozásban ezt a tornászoknál is megfigyelhetitek. A tornagyakorlatok bemutatása alatt a mozgás kecsességének megtartása mellett erőről és ügyességről tesznek tanúságot, amiben megmutatkozik a test uralása. De a Föld minden tornásza között csupán kevés az olyan, aki folyamatosan, tehát a hétköznapiak során is bizonyítja, hogy ura testének. Gyakran, amikor ülnek vagy beszélgetnek, amikor állnak vagy járás közben is siralmas a tartásuk. Ez a bizonyítéka annak, hogy csak akkor fejtenek ki erőt, ha gyakorolnak vagy bemutatón vesznek részt, tehát mutatni akarnak valamit. De ahhoz, hogy az ember egész nap erőteljesen uralja testét, amihez *valódi* erő szükséges, és amiből a testnek tízszer több haszna van, mint néhány óra tornázásból, *külső* ösztönzés nélkül *képtelen* összeszedni az erejét; hiszen ez többet, jóval többet kíván!

Minden torna és különleges gyakorlat nyugodtan elmaradhatna, ha az ember *valóban* uralná saját magát és testét; hiszen akkor minden izomnak folyamatosan mozgásban kell

lennie, és ez erőt és akaratot kíván. Az összes különleges gyakorlat mindig csak siralmas pótlása a hatalmas egyszerűség tudatos erejének, mely a magától értetődő, állandó önuralomban rejlik.

Ahogy a tornával, úgy van ez *minden* dologgal. Az embernek nincs szüksége arra, hogy valami különlegeset vigyen véghez, ha *helyesen* vándorol a Teremtésen át. Egyszerűen megadatik neki minden, és benne magában megvan minden anélkül, hogy közben művileg bárminek is elő kellene segítenie a fejlődését. Ahogy az emberek táplálkozásukhoz is felhasználnak minden lehetséges és lehetetlen serkentőszert, hogy testüket felélénkítsék, s ahogy olyan dolgokra van szükségük, mint a dohányzás és a kábítószer, hogy a testhez tartozó idegeket és az agyat nagyobb teljesítményre serkentsék, miközben azzal ámítják magukat, hogy ezzel gondolkodásukat segítik, úgy a szellem számára zavarosságot használnak, hogy az önhittségnek szolgáljanak vele.

Ez engem arra kényszerít, hogy mindig újra meg újra olyan dolgokról beszéljek sokat, melyeket a valóságban egy egészen egyszerű fogalomnak azonnal át kellene fognia, csak azért, hogy azokat valamelyest érthetővé tegyem számotokra! Állandóan a már elmondottak új ábrázolásáért küzdök, mivel képtelenek vagytok elfogadni az Igazság, az Élet és a Teremtés egyszerűségét, melyben utatok és teljes létezésetek is gyökerezik.

Egyáltalán nem kellene megkérdőjelezni, hogy mit kell tennetek és mit kellene elhagynotok! Csak az útvesztőt romboljátok szét *magatokban*, melynek oly nagy figyelemmel viselitek gondját, miközben gondolataitokkal egyre csak újabb vadont hoztok létre! *Túl sokat* gondolkodtok, ezért *egyáltalán semmit sem* tudtok kigondolni, ami hasznos lenne számotokra.

A mindenható Isten törvénye számotokra ez:

Megengedettet nektek, hogy átvándoroljátok a Teremtést! Járjatok hát úgy, hogy másoknak ne okozzatok fájdalmat, hogy így teljesítsétek valamilyen kívánságotokat! Különböző olyan szálak kerülnek utatok szőnyegébe, melyek visszatartanak benneteket attól, hogy felemelkedjétek a tudatos, örömteli alkotás fényes magasságaiba Istenetek valamennyi birodalmának kertjeiben!

Ez az az alaptörvény, mely mindent magában foglal, amit szükséges tudnotok. Ha betartjátok, semmi sem történhet veletek. Az összes fonál, melyet gondolkodásotok, akarásotok és cselekvésetek teremt számotokra, *felfelé* fog vezetni benneteket.

Ezért mondta egykor az Isten Fia a lehető legegyszerűbben: „Szeresd felebarátodat, mint önmagadat!” Ennek lényegét tekintve pontosan ugyanaz az értelme.

Át szabad vándorolnotok a Teremtéseket! Ebben a folytonos *mozgás* parancsolata rejlik! Nem szabad megállnotok! Nem is tehetitek meg, mert a magatok alkotta fonalak, melyek utatokat alakítják, *mindig* előre hajtanak, mindenkor jellegük szerint, vagy felfelé, vagy egy ideig egyenesen, esetleg lefelé. Sosem maradhattok állva, akkor sem, ha ti magatok akarnátok!

És vándorlásotok során ne okozzatok fájdalmat másoknak, akik hozzátok hasonlóan szintén a Teremtést vándorolják át, hogy így teljesítsétek valamilyen kívánságotokat!

Nem nehéz ezt helyesen megérteni; hiszen ha a dolgokat nyugodtan átérzitek, pontosan tudjátok, mikor, hol és hogyan okoztok másnak fájdalmat. Amit még megtehettek, az az, hogy tisztázzátok, mi minden tartozik a *kívánságok közé!* Ezt azonban már világosan elmondták nektek a parancsolatokban, amiket Mózes adott át! Nem szükséges még egyszer elismételni.

Itt a Teremtésben *mindent* élvezhettek, mindent megízlelhettek, csak nem szabad, hogy az embertársaitok kárára történjék! Ez azonban csak akkor következik be, ha kívánságaitok rabszolgáivá váltok.

Ám a kívánást nem szabad túl egyoldalúan értenetek. Nem csak a földi javak és a test tartozik hozzá, hanem a vágy, hogy a szomszédotok hírnevét aláássátok, saját gyengeségeiteknek teret engedjétek, és még sok minden más!

Azt, hogy a saját gyengeségeinek teret engedjenek, épp ma veszik még túl kevésbé figyelembe az emberek, holott e vágy teljesítése embertársaitok kárára van, vagy fájdalmat okoz nekik! Vastagok a szálak, melyek fonódnak közben, és azután alacsonyan tartanak minden lelket, mely így cselekedett.

Ide tartozik a bizalmatlanság és irigység, ingerlékenység, gorombaság és nyersesség, röviden az önuralom és a finom viselkedés hiánya, melyek nem jelentenek mást, mint az embertársak iránti szükséges figyelmességet, aminek jelen *kell* lennie a harmónia érdekében. És egyedül a harmónia támogatja a Teremtést és támogat benneteket!

Vastag a szövődék, mely a gyengeségekből keletkezik, s amely révén oly sokaknak kell lezuhanniuk éppen azért, mert még túlságosan kevésbé veszik figyelembe, pedig embertársaiknak nyugtalanságot, nyomást, bosszúságot és gyakran nagyon nagy fájdalmat okoz. Minden esetben azonban kárt.

Ha az emberek hagyják, hogy ez így menjen, a könnyen vagy nehezen felizgatott vér kisugárzása által azonnal egy erősen zavaros réteg keletkezik, mely *elválasztja* a szellemet fényes vezetésétől! Így az ember rögtön egyedül áll, tökéletesen védtelen, és ez olyan károkat okozhat, melyeket sosem lehet többé jóvátenni!

Ezt véssé emlékezetébe mindenki, aki felfelé akar haladni!

Ez a tanács egy mentőöv, mely megvédhet a megfúlástól, a pusztulástól. Mindenki számára ez *a legfontosabb* a földi létezés során!

Mindenkinek, aki a Grálhoz kíván tartozni, hogy az Üzenetem szerint élhessen, jegyezze meg még egyszer, hogy Isten parancsolatai bele vannak szőve a Teremtésbe:

Egykori kívánságokat alapján tudatosan átvándorolhatjátok a Teremtést! Ám közben nem okozhattok másoknak fájdalmat, hogy saját kívánságokat teljesítsétek! Mert ez önmagában olyan kötelekeket hozhat létre, ami lent kell, hogy tartson benneteket. Éljetek eszerint, akkor majd boldogok lesztek, és felfelé fogtok vándorolni Istenetek fényes kertjeibe, hogy ott örömmel működjétek közre a Teremtés további, örökös fejlődésében.

27. A betlehemi csillag

Fény legyen immár itt a Földön, mint ahogyan egykor kellett volna lennie, amikor Betlehemben egy istálló felett felragyogott három napra az ígéret csillaga.

Azonban a Fényt akkoriban csupán kevesen fogadták be, az őket hallgatók pedig azt földi ember módjára nagyon gyorsan elferdítették és eltorzították, amit elfelejtettek, azt saját maguk által kigondolt dolgokkal igyekeztek pótolni, s ezáltal csak egy összevisszaságot teremtettek, amit ma érinthetetlen Igazságnak kell tartani. Attól félve, hogy minden összeomlik, ha csupán a legkisebb pillér is hamisnak bizonyul, harc, mocskolódás folyik minden Fénysugár ellen, mely felismerést hozhat, s ahol másként nem megy, ott oly rosszakarattal, oly alattomosággal teszik legalább nevetségessé, amely a tiszta gondolkodású embernek világosan megmutatja, hogy mindez a rettegésből fakad! Tiszta gondolkodású embert azonban csak ritkán lehet a Földön találni.

Ennek ellenére az igaz felismerés fényének fel *kell* végre virradnia az egész emberiség felett!

Itt az idő, amikor minden egészségtelen dolog, amelyet az emberi agy talált ki, ki lesz seperve a Teremtésből, hogy ezentúl ne gátolja annak felismerését, hogy az Igazság *másként* néz ki, mint azok az ingatag képződmények, melyeket kérkedő önteltség és haszonlesés, beteges képzelet és képmutatás teremtett az alacsony korlátoltság fülledt mocsarából földi hatalom és földi csodálat után sóvárogva.

Most átok száll azokra, akik emberek millióit vezették tévútra, és ezáltal olyannyira rabszolgasorba döntötték őket, hogy ma már nem merik rányitni szemüket a Fényre, hanem vakon gyalázkodnak, mihelyt valami olyan jut el a fülükig, ami másként hangzik, mint ahogyan azt addig hallották, ahelyett hogy végre felfigyelnének rá, s egyszer bensőleg is megvizsgálják, hogy az új dolog nem áll-e közelebb megértésükhöz, mint az eddig tanultak, hogy intuitív érzékelésük nem jut-e el a meggyőződésig, hogy a régi nem állhat helyt a Fény ébresztő hívása előtt, mely eléri őket, és össze kell omlania, mert hamis alapokon áll!

Fülüket bedugják, és kínosan ügyelnek, nehogy friss légáramlat járja át őket, valójában csupán lustaságból és attól félve, hogy ez a friss levegő a vele együtt járó gyógyulásban *szellemi mozgékonyt* feltételez, ami saját igyekezetet követel és kényszerít ki. Ellentétben a jelenlegi látszólag kényelmes szellemi szendergéssel, melynek a folytonos kábult alvás a következménye, s amely ezzel csupán az elferdített, romlott ész ravaszságának ad szabad kezdet!

De semmit sem használ, ha bedugjátok fületeket az új Ige elől, szemeteket becsukjátok, hogy a Fény el ne vakítson és meg ne rémítsen benneteket! *Erőszakkal* lesztek most felriasztva ebből a szomorú kábultságból! Dideregve kell majd a hideg Fény előtt állnotok, amely könyörtelenül megfoszt benneteket minden hamis köpönyegtől. Dideregve, mert szellemi szikrátokat *bennetek* nem lehet többé lánggra lobbantani, hogy belső meleget létrehozva egyesüljön a Fénnyel. Ehhez már túl késő! És ez túl késő hozza el a merevségben a szellemi halált!

Fényt vetek hamis ténykedésekre és gondolkodásokra, hogy oly sok palástot szétszaggasson, melyek szikrázó pompával eltakarják, mint az aranyfüst, ami hamis és bágyadt bennetek. Bizony nagyon *könnyű hihetetlen dolgokban hinnetek*, közben ugyanis nem szükséges azon fáradoznotok, hogy saját magatok gondolkodjatok és vizsgálódjatok. Éppen azért, mert ez az isteni természettörvények szerint semmilyen vizsgát sem képes kiállni, egyszerűen csak hinnetek *kell*, anélkül hogy a hogyan vagy a miért felől kérdeznétek, *vakon* kell hinnetek, s ezt vélitek Ti *nagynak!* Ti, akik ezen az olyannyira kényelmes módon

különösképpen hívőnek tartjátok magatokat, egyszerűen felülemelkedtek minden kételyen és... jól érzitek magatokat, oltalmazottnak, nemesnek, jámbornak, és úgy vélitek, hogy üdvözülnotök kell!

Ezzel azonban nem emelkedtetek felül minden kételyen, hanem csupán gyáván elmentetek mellettük! Szellemileg túl restek voltatok ahhoz, hogy közben ti magatok is tegyetek valamit, s többre becsültétek a vak hitet az isteni akarat törvénye szerint lejátszódó természetes történésről való tudásnál. S ehhez az emberi agy kohlományai segítettek benneteket hozzá. Ugyanis minél lehetetlenebb, felfoghatatlanabb az, amiben hinni kell, annál kényelmesebb is lesz szó szerint *vakon* hinni benne, mert ilyen dolgok esetén másként egyáltalán nem lehet. Ekkor a tudást és a meggyőződést félre *kell* tenni. Egyedül a lehetetlen kívánja meg a vak, fenntartás nélküli hitet; ugyanis minden lehetséges dolog azonnal saját gondolkodásra ösztönöz. Ahol Igazság van, amely mindig természetességet és következetességeket és logikát mutat, ott a gondolkodás és az átérzés is önműködően megkezdődik. Csupán ott szűnik meg, ahol már nem található semmi természetes, ahol tehát nincs jelen az Igazság. S *csak* az átérzés által válhat valami meggyőződéssé, ez hoz egyedül értékeket az emberi szellemnek!

Így most minden mással együtt az Ítéletben az a kör is bezárul, amely a Szentestével kezdődik Betlehemben! S a kör e bezárulásának ki kell vetnie a hagyományokban lévő helytelen dolgokat, hogy győzelemre vigye az Igazságot. A Sötétséget, amelyet az emberiség teremtett, szétoszlatja a beható Fény!

Valamennyi legendának, amely az idők folyamán Jézus élete körül szövődött, el kell enyésznie, hogy végre tisztán lépjen elő, Isten törvényei szerint, úgy, ahogyan az ebben a Teremtésben másként egyáltalán nem is volt lehetséges. Eddig a saját magatok által teremtett kultuszaitokkal hiszékenyen, galádul megtagadtátok a Teremtő, Istenetek tökéletességét.

Szándékosan, tudatosan ábrázoljátok őt e kultuszokban akaratában tökéletlennek! Már beszéltem erről az Üzenetemben, s csűrhetitek-csavarhatjátok, ahogyan akarjátok, *egyetlen* kibúvó sem menthet fel benneteket az alól, hogy túl restek voltatok ahhoz, hogy saját magatok gondolkodjatok el róla. Nem azzal tisztelitek Istent, ha vakon hisztek olyan dolgokban, amelyek a Teremtés őstörvényeivel nem egyeztethetők össze! Ellenkezőleg, ha hisztek a Teremtő tökéletességében, akkor tudnotok kell, hogy itt a Teremtésben semmi olyan nem történhet, ami egyúttal ne felelne meg pontosan az Isten szilárd alapokon álló törvényei szerinti következménynek is. Egyedül ebben tudjátok őt valóban tisztelni.

Aki másként gondolja, az ezáltal a Teremtő, Istene *tökéletességében* kételkedik! Hiszen ahol változtatások vagy még javítások lehetségesek, ott nem létezik és nem is létezett tökéletesség! A fejlődés valami más. A fejlődés tervbe volt véve és Isten akaratára szerinti ebben a Teremtésben. Azonban feltétlenül a már fennálló törvények hatásából származó *következménynek* kell lennie. Mindez azonban nem eredményezhet olyan dolgokat, mint amilyeneket sok hívő különösen Krisztus életében teljesen magától értetődő dologként fogad el!

Ébredjete fel végre álmaitokból, váljatok bensőtökben *igazzá!* Még egyszer mondom nektek, hogy a Teremtésben lévő törvények szerint lehetetlen, hogy valaha is földi emberi testek születhessenek az azt megelőző durvaanyagú nemzés nélkül, miként az is lehetetlen, hogy egy durvaanyagú test földi halála után felemeltessék a finomanyagú birodalomba, még kevésbé a lényyszerűbe vagy akár a szellemibe! S mivel Jézusnak meg kellett születnie itt a Földön, ez a történet is alá volt rendelve az azt megelőző nemzés durvaanyagú isteni törvényének.

Istennek a saját törvényei ellen kellene cselekednie, ha Krisztussal úgy történt volna, ahogyan azt a hagyományok hírül adják. Ezt azonban nem teheti, mert ő *tökéletes a kezdettől*

fogva, s így akarata is az, amely a teremtéstörvényekben nyugszik. Aki még másként mer gondolkodni, az kételkedik ebben a tökéletességben, s következésképp végül Istenben is! Isten ugyanis tökéletesség nélkül nem lenne Isten. Itt nincs helye kifogásnak! Ezt az egyszerű bizonyosságot egy emberi szellem nem magyarázhatja, még akkor sem, ha ezzel most oly sok eddigi nézetnek kell alapjában megrendülnie. Itt csak vagy-vagy létezik. Minden vagy semmi. Ebben az esetben nem lehet hidat építeni, mert valami félig kész, befejezetlen dolog nem lehet az Istenségben! Abban sem, ami Istennel kapcsolatos!

Jézus *durvaanyagúlag* fogant, különben a földi születés nem lett volna lehetséges.

Akkoriban csupán néhányan ismerték fel a csillagot, mint az ígéretek beteljesedését. Így maga Mária és József, aki megrendülve rejtette el arcát.

Három király megtalálta az utat az istállóhoz és földi ajándékokat adtak; utána azonban védtelenül hátrahagyták a gyermeket, akinek az útját kincseikkel, hatalmukkal egyengetniük kellett volna a Földön, hogy feladata teljesítésében ne essék semmi bántódása. Nem ismerték fel teljesen magasztos elhívásukat, annak ellenére, hogy sugalmazás által megtalálhatták a gyermeket.

Nyugtalanság űzte el Máriát Názaretből, és József, aki látta csendes szenvedését, vágyódását, teljesítette kívánságát, csak hogy boldoggá tegye. Ácsműhelyének vezetését átadta legidősebb segédjének, majd Máriával és a gyermekkel egy távoli országba utazott. A munka hétköznapijaiban és a mindennapi gondok közepette lassan elhalványult mindkettőjükben a Sugárzó Csillag emléke, főként azért, mert Jézus fiatal éveiben nem mutatott semmi feltűnőt, hanem, mint minden gyermek, teljesen természetes volt. Amikor József – aki Jézusnak mindig a legjobb atyai barátja volt – szülővárosába való visszatérte után halálán volt, csupán utolsó földi pillanataiban teste elhagyásakor látta meg az egyedülként a halálos ágya mellett álló Jézus felett a Keresztet és a Galambot. Megrendítőek voltak utolsó szavai: „Hát mégis Te vagy az!”

Jézus maga mit sem tudott erről, amíg valami Jánoshoz nem űzte, akiről hallotta, hogy a Jordánnál bölcs tanokat hirdet és keresztel.

A keresztelés e durvaanyagú szertartásában rögzült szilárdan a küldetés kezdete a durvaanyagúságban. Szeméről lehullott a kötés. Jézus ettől a pillanattól kezdve volt annak tudatában, hogy az Atya Igéjét kell a földi emberek közé elhoznia.

Úgy fog egész élete kibontakozni előttetek, ahogyan az valójában volt, megfosztva az emberi agy minden fantáziájától! A történet körének bezárulásával az Ítéletben adatik hírül mindenkinek az Igazság győzelme által, amelyet nem szabad többé hosszú időre elhomályosítani! Mária kétségekkel küzdött magában, melyeket egészen a Golgotához vezető nehéz útig még erősített fiáért érzett anyai aggodalma. Tisztán emberi s nem földöntúli módon. Csupán ott jutott végül Jézus küldetésének a felismerésére, és nyert általa hitet.

Most azonban, a csillag visszatértekor Isten kegyelme által fel kell oldaniuk minden tévedésüket és minden hibájukat azoknak, akik nem makacsságból, nem rossz akaratból akkoriban megnehezítették Krisztus útját, s most a kör bezárulásakor felismerésre jutnak, és igyekeznek jóvátenni mindazt, amit elmulasztottak vagy amiben hibáztak.

A jóvátenni-akarásban a Sugárzó Csillaggal együtt virrad fel számukra a megváltás, és felszabadultan, ujjongva mondhatnak hálát Annak, Aki bölcsességében és jóságában megalkotta a törvényeket, melyek szerint a teremtményeknek ítéltetniük és megváltódniuk kell.

28. Egy új törvény

Adok néktek egy új törvényt! Egy új törvényt, amely magában foglalja az összes régít, és amelyből az új ember felépítésének kell kiindulnia, hogy az ő *művei* is újak legyenek, ahogy ez megígértetett.

Ez azokból a parancsolatokból indul ki, amelyeket már adtam néktek, és amelyeket a Grál minden hívének teremtésbeli vándorlása alapjává kell tennie, hogy itt a földön is mentes legyen a karmától, és ne kössön olyan szálakat, melyek őt lent tartják, és a durvaanyagúságba rögzítik a szellemet.

Ahogy már korábban mondtam: „Kérésekre átvándorolhatjátok a Teremtéseket, és öntudatosává válhattok, ám közben nem szabad másoknak ártanotok, hogy így tegyetek eleget *saját* vágyaitoknak.”

Semmi sincs a Teremtésben, amit ne lenne szabad úgy élveznetek, ahogyan azt a Teremtés adja nektek, azaz ugyanarra a célra, amire az kifejlődött. De oly sok dolog voltaképpen célját nem ismeritek, és sokszor a mértéktelenség hibájába estek, aminek haszon helyett kárt kell okoznia. Ezáltal az egyre növekvő kóstoni, megismerni akarásból, az élvezésből, *hajlammá* válik, mely végül rabszíjra fűz benneteket, gyorsan rabigába hajtja szabad akaratosokat, s ezért önmagatok által urak helyett *szolgákká* váltok!

Sose hagyjátok magatokat az élvhajhászat jármába hajtani, csak azt vegyétek, ami a rátok bízott javak fenntartásához és azok fejlesztéséhez földi életetekben szükséges. A túlzással akadályoztatok a fejlődést, mindegy hogy a testről vagy a lélekről van szó. A túlzással éppen úgy akadályoztatok, mint az elhanyagolással vagy a hiányossággal. Zavarjátok az Isten által megkívánt hatalmas fejlődési folyamatot! Minden, amit legjobb akaratosokkal szembe akartok állítani e hibákkal, hogy kiegyenlítsétek és jóvátegyétek azokat, csak toldozott-foldozott munka marad, melyen látni a javítás nyomait; melyek nem tetszetősek, és sosem nézhetnek ki úgy, mint egy ép, folttalan mű.

Emiatt az elhivatottak munkája a Szent Grál szolgálatában szintén nem összpontosulhat az emberiség régi múltbeli hibáinak kiigazítására, hanem az ő teljes aktivitásuknak és gondolkodásuknak az intuitív megérzésben *arra* kell irányulnia, hogy alapvetően teljesen *újat építsenek!*

Csak hagyjátok nyugodtan összeomlani a régít, mert Isten akarata szerint semmi régít nem kell javítani és változtatni, hanem mindennek *újja* kell *lennie!*

Ennek az ígéretnek a teljesítésében: „Mindennek újja kell lennie” nem az rejlik, hogy mindennek át kell alakulnia, hanem hogy az összeomlása *után* mindannak *újonnan* kell megformálódnia, amit az emberi szellem elferdített és megmérgezett. És mert semmi sincs, amiben az ember önteltségében ne tett volna már kárt, amit ne mérgezett volna meg, *mindennek* össze kell omlania, hogy *azután* ismét újja legyen, de nem az emberi akarás szerint, mint eddig, hanem Isten akarata szerint, amit az önkényességében rothadó emberi lélek még sosem értett meg.

Az emberiség *megérintett* mindent, amit Isten akarata teremtett, ám *nem ismerte fel*, ahogyan az minden emberi szellemnek feladata lett volna. Elbizakodottságában mesternek képzelve magát mindenhez *hozzányúlt*, és ezzel csak leminősített és beszennyezett minden tisztaságot.

Mit tud egyáltalán az ember a tisztaság fogalmáról! Gyalázatosságában és kicsinyességében mit csinált a valódi tisztaság végtelen magasztosságából! Zavarossá tette, meghamisította, lerángatta saját mocskos vágyainak alacsony szintjére, ahol szelleme érzését

többé már nem ismeri, és csupán érzelmeinek szűk határait követi, melyet saját gondolatainak visszahatásában esze hoz létre. Ám a jövőben az érzelmenek is újra tisztának kell lennie!

Az érzélem az intuitív érzéshez viszonyítva az, aminek az észnek kell lennie a szellemhez viszonyítva: egy *eszköznek* a működéshez a durvaanyagú létezés folyamán! Manapság azonban az érzelmet az ész eszközének a szintjére alacsonyítják és húzzák le, és ezzel meggyalázzák. Amikor az ész uralmának eredendő bűne már elnyomta és lebéklyózta a szellemet, melynek működése az intuitív érzékelésben nyilvánul meg, úgy ugyanakkor a durvább, az ész által keltett érzelmenek is önműködően győzedelmeskednie kellett az szellemi intuitív érzékelés tisztasága felett, ez utóbbit elnyomta és elvágta a gyógyhatás lehetőségétől a Teremtésben.

Ez az egy hiba természetes következményként magától értetődően magával hozta a továbbiakat. Így esett meg, hogy az emberek – anélkül, hogy ezt tudnák – ma csupán ólmot tartanak arany helyett a kezükben, és az ólmot aranynak tartják, míg a tiszta intuitív érzékelést már egyáltalán nem ismerik.

De ahogy a szellemnek az ésszel helyes megosztásban kell kapcsolódnia, vagyis úgy, hogy a szellem uralkodjék és vezessen, és az észnek, mint eszköznek, a szellemet szolgálva az utat kell előkészítenie, lehetőségeket teremtve a szellem akarásának végrehajtására a durvaanyagúságban, úgy kell ugyanakkor az intuitív megérzésnek is vezetőleg és éltetőleg működnie, míg az érzés, a vezetést követve, közvetíti a működést a durvaanyagúságba. Akkor majd végre az érzés is nagyon hamar és gyorsan nemesebb formákat fog öltetni, és az erkölcsi fogalmak nyomorúságos összeomlását, mely csak az ész jelenlegi uralma által jöhetett létre, gyorsan eltörli a felfelé szárnyalás!

Ha az érzés működését az intuitív érzékelés vezérli, akkor minden gondolkodásban és cselekvésben csak szépség, kiegyensúlyozottság és nemesedés található. Sohasem a kíváncsóság, hanem csak a szentséges adni akarás: Ezt kell megszívlelni mindenben, a szeretetben és a házasságban is.

Ti rövidlátók és szűklátókörűek, gyakran olyan embereket tartotok tisztának, akik a valóságban a teremtésbeli törvények szerint a legelvetemültebbek közé tartoznak. Sok olyan cselekedet van, amit korlátozásokban minden további nélkül tisztátalannak tartotok, és amelyek mégis tisztán ragyognak, míg annyi más általatok tisztának tartott tisztátalan.

Az intuitív érzékelés tisztasága általatok nem is sejtett magasságokba emel nem egy olyan cselekedetet, amit ti itt még gúnyolódással és lejáratással be akartok szennyezni. Ezért tegyétek előbb szabaddá *intuitív érzékeléseket*, hogy helyesen megítélhesse és mérlegelhesse a jót és a rosszat; különben óhatatlanul eltévedtek!

Ne gondoljátok azt sem, hogy ezt vagy azt „legyőztetek” magatokban, míg *nem voltatok veszélyben*, és nem volt meg a lehetőségetek arra, hogy engedjétek a gyengeségeknek annak tudatában, hogy senki sem tudja meg! A magányba való menekülés sem hoz senkinek valódi hasznot, ez pusztán azt bizonyítja, hogy az ilyen ember túl gyengének érzi magát a harcra, vagy túl fáradt, talán saját magától is tart, nehogy egy kínálkozó alkalommal elbukjék.

Erősnek lenni más, másként mutatkozik meg. Az erős ember minden veszély közepette rendíthetetlenül és magabiztosan járja útját. Nem lehet megingatni, ő maga sem tér róla le, hanem ismeri és látja magasztos célját, melynek az elérése értékesebb számára, mint minden más, ami kínálkozni akar neki.

Újjá válik most az ember mindenben, újjá és bensőjében erőssé!

Ehhez az új alkotó tevékenységhez adok nektek egy parancsolatot, mert rátok fogom építeni az új országot a földön!

„Ne okozzatok több fájdalmat embertársaitoknak, hogy így teljesítsétek saját kívánságotokat!”

Hogy ebben mi minden rejlik, még nem értettétek meg. Ez a legjobb vándorbot az ember vándorlásához a Teremtés egyes részein át egészen a Paradicsomig!

Ehhez adok nektek még egy tanácsot:

„Ápoljátok *helyesen* a Földön rátok bízott javakat, melyekhez hozzátartozik a földi test is. Sose engedjétek meg az élvezetnek, hogy függőséggé váljon, s akkor majd szabadok maradtok a láncoktól, melyek alacsonyán tartanak benneteket.”

Minden komolyan törekvő ember számára feltételnek kellene lennie a Földön, hogy a „te” megszólítás kölcsönösen szigorúan megszentelt maradjon! Csak *különleges* esetekben szabad használni és felajánlani. A finomanyagú világban, az úgynevezett „túlvilágon”, ez másmilyen. Ott a szellemi érettség határai *élesen ki vannak jelölve*, és nem lehet őket minden további nélkül átlépni. *Ott* a valóban azonos jellegűek élnek a Teremtés törvénye szerint együtt, *és egyes egyedül az azonos jelleg jogosít fel a „tegezésre”*.

De a durvaanyagúságban előbb meg kell vonni e határokat. Itt a durvaanyagú földi test lehetővé teszi, hogy az *összes* érettségi fokon lévő szellem olyan szorosan létezessen egymás mellett, ahogy az más szinteken sehol sem fordul elő.

Ezért vonjatok itt határt a jövőben, melynek szükségszerűségét, roppant értékét bizonyára fel sem foghatjátok egészen.

Üzenetemben egyszer már utaltam erre a „Baráti csók” című előadásban. Ehhez hozzátartozik a „tegeződés” *mérget hintő* szokása, és vele együtt a durvaanyagúság egyik legfontosabb határának a széttörése és átlépése. Egy határnak, mely olyan támaszt nyújt nektek, melynek értékét nem vagytok képesek felbecsülni.

Így hát minden ember számára, aki a Fény felé törekszik, *parancsolattá* kell válnia, hogy takarékosan éljen a bizalmas „te” megszólítás felajánlásával embertársainak. A legjobb, ha teljesen mellőzi!

Utasítsátok vissza, ha majd felajánlják, olyan esetek kivételével, amikor földi életetekben komoly szövetségről van szó, tehát a házasságban! *Majd évek múltán* ismeritek fel, micsoda érték található a parancsolatban. Mindig elfog az iszonyat, ha hallok róla, hiszen ismerem a vést, mely használatában rejlik. De az embernek sejtelve sincs róla. A német „Du”-val,¹ mely egy egészen különleges fogalmat testesít meg, minden lélek egy olyan kapcsolatot létesít, mely képes átnyúlni egészen a földi síron túlra!

E „te” megszólítással azonnal szálak fonódnak az egyik embertől a másikhoz, melyek egyáltalán nem ártalmatlanok. Olyan szálak, melyek alacsonyán tarthatják a szellemeket, az olyanokat is, akik képesek lennének felemelkedni. Hiszen csak ritkán fordul elő, hogy két olyan szellem köti magát a másikhoz, akik minden dologban ugyanazt az érettséget hordozzák magukban, tehát szellemileg valóban ugyanazon a szinten állnak.

És ahol nem két azonos érettségű szellem van, akik egymást kötik, ott a törvénynek megfelelően a magasabban álló lesz *lehúzva*, és sosem az alacsony szinten álló emelkedik felfelé! Hiszen a Teremtésben csakis a magasabban álló jöhet le az alacsonyabb szintekre, de soha egyetlen lépéssel sem juthat feljebb a szellem arról a helyről, ahol áll!

A szabad akarattal vállalt szoros kapcsolatnál, tehát két eltérően érett szellem esetében, a magasabban állónak le *kell* jönnie, vagy visszatartja őt a másik, kevésbé érett, és a kötelék által úgy függ rajta, mint egy súly. Nem mindenkinek van meg hozzá az ereje, hogy úgy vezesse a kevésbé érettet, hogy az felfelé, hozzá jöjjön. Ezek kivételek, melyekkel nem szabad számolni. És a maradéktalan oldozás a szabad akarattal vállalt kötelék után nem könnyű.

Ebben olyan tény rejlik, melynek iszonyatosságával a földi ember még sosem számolt! Földi léte során könnyelműen átsiklik ezeken a feneketlen mélységeken, és kivétel nélkül *minden esetben* akadályozva lesz, ha a törvényt megszegi! Gyakran fogva lesz tartva, ahogy a láthatatlan kúszónövények is visszatartják az úszót, ha olyan helyeken merül alá, melyeket nem ismer.

Elérkezik az idő, amikor majd megszabadultok a véstől, mely naponta, minden órában áldozatokat követel a Földön. A tudás tesz majd szabadabbá benneteket! De akkor majd másmilyenek lesznek a házasságok, a barátságok és egyéb szövetségek is, melyek bizony mind világosan magukban hordozzák a nevet „kötelék”. Így majd elülnek az összes viszályok a barátok között, eltűnnek a gyűlölködések és a félreértések, mindent a legteljesebb harmónia fog áthatni, mert az emberek be fogják tartani a máig meg nem értett törvényt.

Addig azonban csak ezzel az új földi parancsolattal lehet nektek segíteni: Legyetek óvatosak a bizalmas „te” használatával! A tanács megfogadása nagyon sok fájdalomtól véd meg benneteket! Évezredekkel megrövidítheti szellemi felemelkedéseteket! Ezt ne feledjétek, még akkor sem, ha ma még semmit sem értetek belőle. A legjobb fegyvert adom nektek ahhoz, hogy kikerüljétek a finomanyagú kúszónövényeket!

A durvaanyagúságban több parancsolatra van szükségetek, mint a finomanyagú világokban, ahol egyetlen emberi szellem sem tehet mást, mint hogy magával azonos jellegű szellemekkel érintkezik, még ha ez az azonos jelleg sok fokozatot foglal is magában, és így nagyon változatos formákat mutat.

Ha megfogadjátok e parancsolatot, meg fogtok szabadulni egy nehéz, felesleges tehertől, mellyel az emberiség egyre újra megterheli magát.

Ne vegyetek példát a túlvilágról, mely egyszerűbb törvényeknek van alávetve. Az új korszakban, mely ezerévesnek ígértetett, előbb maguknak a túlvilágiaknak is tanulniuk kell. Nem okosabbak, mint ti magatok, és ők is csak azt tudják, amit szintjükhöz mérten tudniuk szükséges. Ezért a spiritiszták kötelékét még szét kell majd szakítani ott, ahol félreértések és a buta önhittség által csak bajt okoznak, mely annyi értékes dolog oly sok téves értelmezését eredményezte, és így megtévesztette vagy visszatartotta a tömegeket attól, hogy *most* felismerjék és örömmel fogadják az Igazságot.

De ne hagyjátok magatokat megtéveszteni, hanem *fogadjátok meg* tanácsomat! Ez nektek nyújt segítséget a földön, és ha figyelmesen körülnéztek, már most könnyen felismerhetitek az értékét! Egyáltalán nem kell a már meglévőt most minden ok nélkül megszüntetnetek. Ezzel nem oldotok meg semmit. Ez egy téves, egészségtelen kísérlet lenne az átalakításra! De nektek mától fogva *másképpen* kell cselekednetek, már nem meggondolatlanul és könnyelműen. Teljes egészében újat kell építenetek. A régi magától fog összedőlni.

És ha most azt mondom nektek:

„Az embernek soha nem kell együtt élnie olyan valakivel, akit nem tud tisztelni!”, akkor majd rendelkezni fogtok *azzal* földi létezésetek ideje alatt, amire szükségetek van, hogy mentesek lehessetek a karmától. Legyenek veletek ezek az alapelvek utatok során; mindenkivel, akik valóban szolgálni akarják a Grált! —

Ám ahhoz, hogy felfelé emelkedhessetek, ezen felül meg kell bennetek lennie a vágynak Isten tiszta, fényes birodalma után! Az Isten fényes birodalma utáni *vágyakozás* viszi a szellemet felfelé! Ezért *gondoljatok* mindig Istenre és az Ő akaratára! De ne csináljatok róla képet magatoknak! Az ilyennek tévesnek kellene lennie, mivel az emberi szellem nem foghatja fel Isten fogalmát. Ezért adatott meg neki a lehetőség arra, hogy felfogja Isten *akaratát*, melyet őszintén és alázattal kell keresnie. *Ha megtalálja az akaratot, benne azután felismeri Istent!* Ez az egyedüli út hozzá!

De az ember eddig még nem igyekezett, hogy helyesen megértse az isteni akaratot, hogy megtalálja Istent, hanem mindig csak az *emberi* akarást állította előtérbe! Ez belőle magából keletkezett, mint az emberi kívánságok és öfenntartási ösztön megtestesülése, ami nincs összhangban a teremtés őstörvényeinek önműködő, felfelé irányuló lüktetésével!

Találjátok hát meg az utat Isten igaz akaratához a Teremtésben, s benne majd felismeritek Istent!

29. Kasztrendszer, társadalmi rend

Ez az állandóan kárhozott osztályszerű társadalmi rend és kasztrendszer, mely az egyik teremtéstörvény működésének: az azonnemű vonzásának egyszerű kiérzéséből ered!

Ez volt az emberiség egyik legnagyobb hibája, hogy túl kevés figyelmet fordított rá, és gyakran teljesen elhanyagolta ezt a működés, és ezért sok hiba jött létre, aminek nagy zavarodottsághoz, és végül a teljes összeomláshoz kell vezetnie!

Ezt a törvényt minden ember *intuitív módon kiérezte*, de ami *magasabban* áll, mint a tisztán durvaanyagú tudás, és ami közvetlenül nem függ össze a földi jövedelemszerzési lehetőséggel, azt túl felületesen veszik és mellékesnek tartják. Így soha nem lett felismerve a harmonikusan emelkedő földi élet alapjául szolgáló legfontosabb tényező, annál kevésbé lett helyes feldolgozás által beleszőve a durvaanyagúságba, vagyis a mindennapi földi létbe! És ennek bele *kell* szövődnie ebbe a földi életbe, mert különben soha nem jöhet létre a harmónia, amíg a teremtés őstörvényeiből az emberek számára akár csak egy is értetlen, és így a durvaanyagú életben erősen elferdített illetve kirekesztett marad.

Minden ősi nép bevezette a különböző társadalmi rendek illetve kulturális osztályok elkülönítését, mert ennek szükségességét tudattalanul felismerték, sokkal jobban, mint ma.

Nézzetek csak körül! Ahol valamilyen célból összejön néhány ember, gyorsan és biztosan megnyilvánul ez a törvény is olyan formában, ami mindig megmutatja ezeknek az emberi szellemeknek a szabad elhatározását, mivel a szellemi akarás minden formára képes rányomni a bélyegét, tekintet nélkül arra, hogy ez az akarás teljesen tudatos vagy tudattalan jellegű. Ugyanis a forma mindig láthatóan magán viseli a szellem érettségét vagy éretlenségét.

Ha egyszer valamilyen módon összejön öt ember, vagy akár csak három, a munka miatt vagy szórakozásból, az azonneműek vonzásának törvénye nagyon hamar két csoportot alkot belőlük, legyen ez csak üres fecsegés vagy véleménycsere. Olyasvalaminek, ami évmilliók óta folyamatosan ismétlődik, kell hogy oka legyen, ami mélyebben fekszik, mint ami szokásos viselkedésnek tűnik.

De még ebből a szembeötlő történelemből is csak teljesen felszínes, és súlyosságához képest *túlságosan korlátozott*, könnyelmű következtetéseket vontak le, mivel az *ész* formálta őket, ami a tényleges hatásnak mindig csak a végső, durva megnyilvánulásait képes megérteni, de soha nem képes nyomon követni őket egészen az anyagon kívülbe, hiszen ő maga csak a durvaanyagúságból származik. És éppen az anyagon kívülben rejlik minden erő és minden rezgés forrása, melyek szüntelenül áthatják a teremtés fajtáit.

Bármi lett is itt a földön e megfigyelés alapján az ész által megformálva, abból belül hiányzik a valós élet, a *mozgékonyosság*! Ez a durvaanyagú rendszer merevségének következtében, ami minden intézményben létrejött, *helytelen és egészségtelen* volt, és minden élő *halott* formákba préselt.

Az ember aztán olyan, mint az eredeti talajból kitépelt növény, mely az újonnan felkínált talajban már nem képes gyarapodni, mert az már nem felel meg az ő fajtájának. El kell sorvadnia, míg a megfelelő talajban teljesen kivirágzott volna, és bőséges gyümölcsöt hozhatott volna környezete javára a Teremtésben, valamint saját maga legtisztább örömére, és az erő folytonos átalakulására.

Ebben a nagy hibában mindig az összeomlás csírája rejlik.

A kasztrendszer kifejezésnél senkinek nem kell valami konkrét népre rámutatni, mert a kasztrendszer *minden* népnél megvolt! Ott *kell* kifejlődni, ahol emberek vannak, de mindig helytelenül fog létre jönni, amíg a törvények a Teremtésben ismeretlenek maradnak, ahogy eddig történt.

És ennek a hamisságnak irigységet és gyűlöletet kellett szülnie, késztetést a meglévő rend széttörésére. Ez a tudattalan késztetés törvényszerűen baljós hullámokká nőtt, melyek most a történések körének bezáródásakor virágként a romlást hozzák, mert ez egyáltalán nem lehetett másképp.

Ebben nyilvánul meg gyümölcsként mindaz, ami az eddigi *emberi együttélés* felépítésben *a földön* hamis, rámutat minden olyan helyre, ahol a Teremtés őstörvényeit figyelmen kívül hagyták, vagy szándékosan elferdítették. E következményeknek el *kell*et jönniük, mert most a behatoló Fény minden helytelen is a legmagasabb csúcsig hajt, hogy aztán túlérétségében magától összeomoljon, és talajt nyújtson az új felépítésnek Isten akarata szerint, mely már kezdettől fogva benne foglaltatott e Teremtés törvényeiben, és nem lehet elhajlítani vagy benőni hagyni súlyos következmények nélkül.

Ez az összes vetés learatása, amit az emberi akarat vetett el az emberi működés kezdete óta. Minden igaznak és minden hamisnak a learatása tekintet nélkül arra, hogy valamikor ez a hamis rosszindulatból, vagy csak az Isten teremtésbeli törvényeinek nem ismeretéből fakadt. Ez a Fény megnövekedett ereje által virágzásba jön, és *nyíltan* meg *kell* mutatnia gyümölcseit, melyeket most e végső ítélet során a szerzőknek, a híveknek és a követőknek is jutalomként vagy büntetésként a kölcsönhatás visszaáramlásában el kell fogadniuk!

A különböző pártok közötti szerencsétlen széthúzás és megosztottság nem a rossz államfelépítés eredménye, hanem csak a helytelen osztálytagozódás folytatása, ami saját merevségében és elferdültségében sohasem vezethetett harmóniához a földi emberiség soraiban!

Ha ehhez még figyelembe vesszük a szükséges mozgás őstörvényét, akkor látjuk, hogy az önelégült, zsibbadt középosztálynak kellett elszenvednie a legnagyobb kárt. — Ez csak a szükséges mozgás őstörvényének feloldódásából adódott!

Az önelégültség kéz a kézben együtt jár a szellemi önhittséggel és lustasággal: Mindkettő *akadályozza* a szellemi mozgást éppúgy, mint a hírnév és a hatalom, ami nagyon könnyen büszkeséghez vezet, ahogy ez a felsőbb osztályoknál gyakran előfordult. Mindez gátolja és késlelteti a szellemi mozgást, ugyanakkor egyoldalúan elősegíti az ész munkáját.

De az ész munkája egyúttal nem szellemi mozgás is! Ebben nagy különbség rejlik.

Ám az alsóbb rétegek gyűlölete és irigysége sokkal mélyebbre ér. Annyira égető, hogy eléri az *intuitív érzékelést*, és így a szellemet is. Így *fokozódik* a szellemi mozgás, még ott is, ahol ezek az emberek fizikailag semmittevőknek számítanak!

Mivel azonban ez a lázassá fokozódó mozgás a Teremtés őstörvénye *ellen* irányul, épp oly zavaróan, mint a túl lassú mozgás, végül meg *kell*et növekednie a diszharmóniának, mint a felkorbácsolt tengeri hullámoknak, melyeket az őstörvény ennek pontosan megfelelő önműködő hatása hajt! Igazán nem jöhetett semmi más!

Itt szándékosan beszélek felső, közép és alsó társadalmi osztályokról, mert az alap felosztás ilyen volt. És ebben rejlik a hamisság. Nem egymás alatt vagy egymás fölött kell működniük ezeknek az önmagukban szükséges osztályoknak, hanem *egymás mellett*, minden osztály magában *teljes értékű* mint egy nélkülözhetetlen faj, melynek a Teremtésben kell érlelődnie a teljes virágzásig és a gyümölcsözésig, hogy a nagy, sőt a legnagyobb dolgokat a saját, teljesen meghatározott fajtájának talaján hajtja végre, ami azt egyedül teszi lehetővé, és ellátja a szükséges erővel!

Tekintsetek csak egyszer, ti emberek, az egyes *fajokra* a földön! Ebből sokat tanulhattok. Minden faj csak *önmagában* nemesedhet, érhet be, fejlődhet naggyá és erőssé, de *két* faj összekeverésével csak a *két* keveredett faj hiányosságai, gyengeségei és hibái szaporodnak meg, és ez kevés kivételtől eltekintve termésében *minden hiba* határtalan súlyosbodását hozza, és csak ritkán valami jót!

Fogadjátok ezt el a Teremtés útmutatásaként, és ehhez tartsátok magatokat a durvaanyagú mindennapi életben a földön. Itt a földön van egy durvaanyagú ruhátok, a földi test, amit figyelembe kell vennetek; mert itt a földön *ebben* rejlik a faj szaporodása! Ezt sose feledjétek. Ezeket a törvényeket soha nem kerülhetitek meg büntetlenül.

De ti mindnyájan közösen rá vagytok utalva erre a földre. Mindenkinek joga van itt dolgozni és fejlődni. Nem csak joga, hanem szent kötelessége is! Csakhogy nem egymás alatt, hanem egymás *mellett*. Figyeljétek meg egyszer a hangokat. Minden hang teljesen magának való, és nem keverhető. És csak ha más hangok *mellett a megfelelő helyen* áll, akkor jön létre a harmónia, ami kellemes hangzású. Ha megpróbáljátok átrendezni a hangokat és más sorrendbe rakjátok őket, akkor ennek diszharmónia lesz a következménye, melynek hatása egészen a fizikai fájdalom érzetéig, és végül az elviselhetetlenségig fokozódhat.

Ebből tanuljatok, és ezt értsétek meg! De ne a rosszabbik végén fogjátok meg újra mindent már kezdettől fogva!

Amivel eddig próbálkoztatok, az Isten teremtéstörvényeinek harmóniája ellen való volt, és ezért nem számíthatok semmi másra, mint *azokra* a gyümölcsökre, melyeket most kaptok, és amelyek még érlelődnek számotokra! Dobjátok őket a tűzbe, és kezdjétek el újra a vetést. Megújulásra csak az alapoktól kezdve kerülhet sor.

Ennek megfelelően járjatok el; mert a Teremtés egyetlen őstörvényét sem ferdíthetitek el anélkül, hogy ezért ne kéne nagy kárt aratnotok. Ismerjétek meg a törvényeket, és *aztán* azokra építsetek, akkor tiétek lesz a béke, az öröm és a boldogság is!

Továbbá, ha figyelembe vesszük, hogy végül is minden, de valóban minden kizárólag a pénzre, a földi hatalomra és a földi értékekre épült, akkor a jelenlegi szükség nem meglepő és a teremtés törvényei szerint összeomlást feltételez!

És ahogy ezzel történik, úgy megy az minden mással is, ami nem Isten törvényein alapszik, melyek oly könnyen felismerhetők a Teremtés őstörvényeiben.

Most mindent a végkifejletig kell hajtani. E föld sötétségébe behatóló Fény, mely például az állandó fegyverkezést is úgy felkorbácsolta a háború gondolatával, hogy tömegháború alakult ki. Ezt kizárólag az emberi gondolkodás, az emberi akarat, az emberi óvatosság és az emberi félelem váltotta ki. Így az ember *formákat* ültetett a Teremtésbe, melyek a felerősített Fény által erőteljesen hajtva virággá és gyümölcscsé, vagyis tetté növekedtek, és meg *kell* nőniük, mint mindennek, ami a Teremtésben most még valamilyen formában létezik, bármilyen jellegű is legyen.

Meg *kell* nőniük, miközben a Fény által felemeltetnek és megerősítetnek a további létre, ha megfelelnek e Fényerő törvényének, vagy csak megerősítetnek, hogy a heves növekedésben e Fényerőn megtörjenek, és így elítéljék önmagukat, ha e Fényerő törvényének nem felelnek meg, és ezért nem is találnak vele kapcsolatot. Így minden hamis, önmagában halott feléled, miközben minden láthatóan eljut a megnyilvánulásig, még az is, ami továbbra is szívesen rejtve maradna. Semmi sem maradhat többé elrejtve a Fény nyomása alatt, elő kell jönnie, ki kell jönnie a nappali fényre, *tettben* kell megmutatnia *gyümölcseit*! Hogy ezáltal egész pontosan felismerhető legyen, milyen is a valóságban. *És mindezt önmaga által.*

Itt már nem segít semmi ellenszegülés, semmi észbeli okoskodás, ami eddig gyakran beválhatott e nagy zűrzavar sötétjében és homályában. *Mindenütt Világosságnak kell lennie!* E teremtés önműködő és most erősen hatványozott alaptörvényei szerint. Az ember a maga akaratával többé már nem jelent semmit a hatalmas gépezetben, ami Isten ereje által újra áthatva felgyorsítja működését, hogy előre törve végbe vigye a megtisztítást, és abban megújuljon!

Közben ne beszéljétek egyes vezetők tömegszuggesztióiról; mert azok ebben az értelemben nem léteznek. A történet egészen más. Egy vezető erőfeszítéseivel csak a

gondolkodás egységességét válthatja ki. A hajtóerőt a fellángoláshoz, a tettehez egyedül az őstörvények állandó, önműködő hatása hozza létre! Ám az emberek sajnos a bevett nézeteket elsajátítva mindent a rossz oldalról látnak, mintha az erő az egyénből vagy az emberből, mint olyanból eredne. Pedig ennek az ellenkezője igaz! Minden erő csak felülről jön!

Így ez most nem is lehetett másként, mint hogy kitortek a legundorítóbb pártharcok, és *egészen a saját összeomlásukig* fokozódnak, mert nem ismerve a Teremtés őstörvényeit a pártok is kétes alapon állnak, és ezért soha nem juthatnak el a harmóniáig. A pártügyek összes gyomjának virágaként olyan újságok fejlődnek ki, melyek gátlástalan uszításukkal még az emberiségnek *azt* a részét is megmételtyezik, amelyik zavartalanul szeretne menni a maga útján. Ezek a lapok egymást próbálják felülmúlni a féktelen viselkedésben, mert a Fény erejének nyomása arra készíti őket, hogy most *megmutassák* az összes ürességet, a bennük rejlő összes hamis törekvést! És ezt meg is mutatják! *Olyan* billogot sütnek magukra, amit megérdemelnek, amit nem módosíthatnak vagy törölhetnek, ha az emberek számára *saját megtapasztalásuk*, saját felismerésük által eljön a megvilágosodás órája!

Aztán már nem lehet visszakozni ott, ahol túl messzire mentek, és ezáltal maguk tették lehetetlenné a visszatérést. Így önhibájukból itt is a bukás és az önpusztítás jön. De ha aztán a Teremtés szent törvényei szerint a fokozódó tevékenységben minden párt egészen a halálig kiéli önmagát, akkor ennek az lesz az első következménye, hogy a legtöbb újság megszűnik, mert olvasóinak már semmit sem fog tudni felkínálni, ha az irigységgel, a gyűlölettel és az ellenségeskedéssel összetörik az alapjuk, mert csak *ebből* a mocsárból tudott így kivirágozni. A *jó* talajon nincs létlehetősége.

Mindennek újjá kell lennie! Még az egyházak sem lesznek megkímélve abban, ami bennük eddig hamis volt. Itt is minden megy tovább a Teremtés törvényei szerint a maga útján, és ezt már nem lehet megállítani: Ami nincs teljes összhangban Isten törvényeivel, melyek nem a könyvekben találhatóak, hanem a *Teremtésben* vannak szilárdan lerögzítve, annak meg kell nyilvánulnia. Pontosan a vetés fajtájának megfelelően érik most betakarításra a termés, amikor minden olyan történés ciklusa bezárul, amit az emberi tevékenység és akarat beleszótt a Teremtésbe, ami egyet jelent azzal a gyakran megjósolt ítélettel az új és Istennek tetsző kor kezdete előtt!

Keserű ízű a gyümölcs, amit az emberi tevékenység a Teremtésben megtermesztett, és amit az emberiségnek most el kell fogyasztania, akkor is, ha megmérgezi magát vele és belepusztul! Túl sokáig szegült szembe minden ismerettel, mert az nem az ő eddigi nézete szerint való volt.

Először azonban *minden* újjá kell lennie, mielőtt bekövetkezhetne a felemelkedés, ahogy ezt már régóta hirdetik az ígéretok, és ahogy maga az Isten Fia már akkor kinyilvánította. Ez azt jelenti, hogy valóban *minden* helytelen volt.

De továbbra is minden lomha gondolkodású ember elmegy e tény mellett, még azok is, akiknek gyakran tele van a szájuk ezekkel az ígéretokkal. Tudnak róla, de nem veszik *olyan* komolyan, mint amire saját üdvösségük érdekében szükség lenne!

Sajnos minden *úgy* lett elfogadva és értelmezve, hogy az megfeleljen minden egyén önző, vagy kényelemszerető igényeinek is. És ami nem tetszik neki, vagy ami könnyen nem érthető, azt többnyire elutasítja, vagy teljesen figyelmen kívül hagyja, mert számára ez abban a pillanatban olyannyira kényelmesnek tűnik.

Az nem elég, hogy az összes egyház kudarcának a világháborúban oly világosan meg kellett mutatnia, hogy tanításaik valójában mily kevésbé *elevenek* a hívőkben. Megmaradtak egészen üres szavaknak, csak *külső* formáknak ahelyett, hogy közben ez a tanítás egyszer bizonyítást nyert volna. Ez a kudarc azonban nem a hívőknek volt köszönhető, hanem az Ige

eddig *értelmezéseinek*, melyekből teljesen hiányzott a meggyőződés minden életmelege! Ezért nem is voltak képesek bármiféle meggyőződést kelteni.

Csak ahol *él a meggyőződés*, ott lesz az Ige tetté, és nyújt az embereknek valóban szilárd támaszt! Minden dogma számára azonban a háború és a háborús következmények ideje még csak a virágbaszökést jelentette. *Most* kell megmutatkoznia a *gyümölcsnek*, hogy fel lehessen ismerni a vetőmag valódi jellegét! A növekvő kétségbeesés megtölti a szentegyházakat és a templomokat, minden istenházát, tekintet nélkül a fajtájára, azokkal a hívőkkel és követőkkel, akik azt remélik, hogy ott *olyan* fajta segítségre lelnek, amilyenre tanították őket. Ennek során minden ember saját tapasztalatból tudja majd meg, hogy az eddig tanultakból mi volt hiteles, és mennyi hamis rejlik még bennük. Minden hitelesnek és minden hamisnak úgy kell megmutatkoznia, hogy az mindenki számára világos legyen, és minden hamis gyorsan összeomlik az átélést követő ébredésben, hogy soha többé ne támadhasson fel. Csak az átélés tanítja meg az embert különbséget tenni! Amíg hiányzik neki az átélés révén szerzett meggyőződés, addig továbbra is marad a vak, a tétlen hitben, ami szellemének nem hoz semmi hasznot, hanem elringatja és megbénítja őt.

Menjetez, ti emberek, és *tapasztaljatok*, mert már nem vagytok képesek szellemetek mozgásán keresztül önként eljutni az isteni Igazság megismeréséhez, mivel ettől ti magatok zárkóztok el folyamatosan.

Még az általatok előszeretettel idézett mondás: „Isten előtt minden ember egyenlő!” is nagyon gyorsan elkallódik az eddigi hamis értelmezésben, ha még továbbra is *saját* elgondolásotok szerint fogtok e szavakkal vigasztalódni.

Bár ez a mondás önmagában helytálló, de az eddigi értelmezése téves! Isten törvényei a Teremtésben itt sem teszik lehetővé az ilyen hanyag értelmezést.

Bár az igaz, hogy Isten *előtt* az emberek egyenlők, függetlenül attól, mi van már mögöttük. De Isten előtt állni, vagyis eljutni egészen az Ő trónjának lépcsőjéhez, csak kevés ember számára lehetséges. Erre a súlyos körülményre azonban a földi ember felületes szokása szerint nem gondol, hanem igyekszik meggyőzni magát, hogy Isten előtt a szellemben abszolút egyenlőség uralkodik. Az egyértelmű utalást: „Isten előtt” teljesen figyelmen kívül hagyja. Ezen nyugodtan átsiklik, és ebben a mondatban csak az „egyenlőség” kifejezéshez ragaszkodik.

Ha azonban eltekintünk attól, hogy ebben az Isten előtti egyenlőségben utalás is rejlik minden földi méltóság hiábavalóságára Isten törvényeivel szemben, melyek az emberi szellem átmenetekor a durvaanyagú földi hüvelyből a finomanyagú világba nem tesznek különbséget, hogy ez az ember a Földön koldus volt-e vagy király, pap volt-e vagy pápa, Isten előtt ő egy *emberi szellem* és semmi más, aki maga felel minden gondolatáért, szaváért és tettéért, akkor ezekben a szavakban egy még magasabb értelem rejlik.

Isten *előtt* azt jelenti, hogy Isten trónjának lépcsői előtt, vagyis a szellemi birodalomban, a paradicsomban, amely a trón lépcsői alatt fekszik. Ez a legjelentősebb ebben a mondatban, de ezt az ember figyelmen kívül hagyja. Egyúttal ez a legnehezebb is, mert az emberi szellem a Teremtésben *csak akkor* jut el egészen Isten *elé*, amikor már mindent levezekelt, ami őt ebben a Teremtésben bűnként és gonoszságként megterhelte. Mindent, az utolsó porszemig! Addig „Isten előtt” nem állhat!

Mindazonáltal Istent soha nem fogja látni; mert ezt ő nem teheti. Azonkívül még mindig óriási a szakadék attól a helytől, amit az „Ő trónjának lábánál” neveznek. Az emberi szellem ezt soha nem hidalhatja át. Ezért az embernek meg kell elégednie azzal, amije van. Már az is mérhetetlenül sok, de a valóságban ebből még a legkisebb részt sem használta fel!

De az emberi szellemek *itt a földön*, és a többi a Teremtésben Isten előtt *nem egyenlők!* Az ilyen nézet egy sajnálatos tévedés! Az embernek a maga érettségében és tisztaságában

először el kell jutnia odáig, hogy Isten előtt helytállhasson illetve állhasson, és csak *akkor* mondhatja, hogy ő is *egyenlőnek* tekinthető azokkal, akikkel egyszerre Isten előtt áll. Annak aztán nincs jelentősége, hogy mi rejlik *mögötte*, mert addig nem állhat Isten előtt, amíg mindent, ami benne azelőtt még helytelen volt, le nem vezekelt, amíg mindent ki nem törölt, legyenek azok csak nézetek vagy tettek. Ez le van vezekelve és meg van fizetve, mihelyt a trón lépcsői előtt áll; mert hamarabb nem jut oda. Sem csellel, sem erőszakkal; mert a törvények a Teremtésben ezt nem teszik lehetővé.

De ha egyszer már ott áll, akkor a korábbi legnagyobb hibák mellett is feltétlenül teljesen egyenértékű, mintha soha nem lett volna vele semmi baj! Így kell ennek egyidejűleg érvényben lennie itt a földön is Isten akarata szerint, de az emberek a maguk alkotta törvényekben ezzel nem törődnek, ebben nem követik Isten akaratát, hanem mindig többet várnak Istentől, mint amit ők maguk hajlandóak embertársaiknak adni! Ezt Krisztus valamikor már elég világosan elmondta a hűtlen szolgáról szóló példabeszédében. —

Az akkortól üres szavak most a Fény erejében nyilvánvalóvá lesznek! És ezzel önmagától bekövetkezik mindannak a kirekesztése, ami eddig beteg volt, és beáll a gyógyulás. Minden hamis is életre lesz keltve, és meg kell mutatnia a gyümölcsét az egész emberiségnek! Hogy erről felismerje őt! A mindenható Isten haragja lehetővé teszi, hogy a gonosz széttépje saját magát! Csak Isten törvényeinek be nem tartásával jöhettek létre ilyen túlkapások és érhetett be a rossz gyümölcs, amit ma mindenütt el kell fogadnotok, hogy megízleljétek és ezáltal megszabaduljatok tőle vagy elpusztuljatok általa!

Amikor ez a gonoszság önmagától megszűnik, az emberek csak *akkor* ismerik fel fokozatosan, hogy a valóságban miként szenvedtek ettől a méregtől. Csak *azután* lélegezhetnek fel szabadon a friss levegőn, amit a legsúlyosabb fajtájú tisztító viharok hoztak létre.

Ma azonban még nem tartanak olyan messze a dolgok. Mindenütt még a félelem uralkodik! Bár az emberiség ezt még nem akarja beismerni, de mégis e félelem hatása alatt cselekszik; mert a gyűlölet már megmutatkozik! A gyűlölet valódi kiindulási pontja azonban a félelemben *rejlik!* Ami gyűlöletből lett megtámadva, az minden esetben rettegést is jelent. A földi embereknél ez a szokás.

A valódi gyűlölet csak a félelemből keletkezik. Soha nem a haragból, vagy a felháborodásból, ami megint szent haragot szül. A gyűlölet nem fakadhat megvetésből vagy undorból sem.

És mivel a félelem kezd átmenni a gyűlöletbe, már nincs túl messze a vég; mivel ez a félelem a földi embereknél most a Fény nyomásából adódik, ami elől a szokásos és bevált észbeli okoskodással nem menekülhetnek, ez évezredek után első alkalommal sikertelen, mert Isten élő és mindenható akaratával szemben tehetetlen! —

Az összes történés, amit elmagyarázok nektek, felöleli az egész emberiséget. Ezért ne emberi módon gondolkodjatok, hogy most már minden napokon, heteken vagy hónapokon belül elintéződik. Ez a harc már évek óta folyik, de a vége bele van szőve a Teremtés őstörvényeibe mint a Fény feltétlen győzelme!

Emberek, *ébredjétek fel* a megtapasztalásban, hogy ebben ne kelljen elvesznetek! Mert hamarosan olyan emberiségnek kell támadnia, amelyik tudatosan a Teremtés őstörvényeiben vibrál, és így elhárítja a katasztrófát, mint a helytelen élet következményét, hogy ezen a földi síkon csak a béke és az öröm uralkodhasson. A ti üdvösségetekre, és Isten dicsőségére!

30. Kötelesség és hűség

A kötelesség teljesítését mindig is az ember legnemesebb erényének tartották. Minden népnél a legnagyobbra értékelték, nagyobbra még magánál az életnél is. Olyan értéket tulajdonítottak neki, hogy még az észemberek között is megőrizte első helyét, akiknek végül saját eszükön kívül, melynek rabszolgák módjára behódoltak, már semmi sem volt szent. A kötelesség szükséges teljesítésének a tudata megmaradt, ezt még az ész uralma sem tudta megingatni. Ám a Sötétség mégis talált egy támadási pontot, és szétrágta a *gyökereket*. Itt is, mint mindenütt, a *fogalmat* ferdítette el, a kötelesség teljesítésének gondolata megmaradt, de *magukat a kötelességeket* az ész szabta meg, és ennek következtében a Földhöz kötődtek, fércmunka, tökéletlenek lettek.

Ezért az már csak magától értetődő, hogy az érzésember gyakran nem tudja helyesnek elismerni a reá kirótt kötelességeket. Ellentétbe kerül önmagával. A kötelesség teljesítése számára is a legfőbb törvények egyikének számít, melyet az embernek teljesítenie kell, és ugyanakkor mégis azt kell mondania, hogy a reá kiszabott kötelességek teljesítésekor néha meggyőződése ellen cselekszik. Ennek az a következménye, hogy az ilyen hozzáállás által nem csupán annak az embernek a bensőjében, aki így gyötrődik, hanem a finomanyagú világban is olyan alakzatok keletkeznek, melyek másoknál is elégedetlenséget és viszályt szülnek. Ennek következtében az akadémikuskodás és elégedetlenség iránti vágy a legszélesebb körökre terjed át, melynek voltaképpen okát senki sem képes megtalálni. Nem lehet felismerni, mivel a hatás a finomanyagúságból érkezik. Azok által az eleven alakzatok által, melyeket az érzésember a kötelesség teljesítésére való igyekezete és a másként cselekedni akaró érzése közötti benső ellentéttel alkot.

Ebben most változásnak kell bekövetkeznie, hogy orvosolódjék a baj. A kötelességnek és a benső meggyőződésnek mindig *összhangban* kell egymással lenniük. Hiba, ha az ember olyan kötelesség teljesítésekor teszi kockára életét, melyet bensőjében nem tud helyesnek elfogadni!

Minden áldozat csak akkor nyeri el igazi értékét, ha a meggyőződés összhangban van a kötelességgel. De ha az ember csak a kötelesség teljesítése miatt, meggyőződés *nélkül* kockáztatja életét, akkor megvásárolható zsoldossá alacsonyítja le magát, aki másnak a szolgálatában, mint az idegenlégiós, a pénzért harcol. Így az ilyen jellegű harc gyilkolássá válik!

De ha valaki meggyőződésből kockáztatja életét, akkor magában hordozza az ügy iránti szeretetet is, melyért, ahogy szabad akaratából döntött, harcolni fog.

És egyedül ennek van számára nagy értéke! Szeretetből kell tennie. Az *ügyért* érzett szeretetből! Ezáltal *élővé* válik a kötelesség, amit teljesít, és olyan magasztos értéket nyer, hogy teljesítését mindenek fölé helyezi.

Ezzel egészen magától válik el a kötelesség halott, merev teljesítése az élőtől. És csak az élőnek van szellemi értéke és hatása. Minden más csak a földi és észbeli célokat szolgálhatja és segítheti, és azt sem hosszú időre, hanem csak átmenetileg, mert egyedül az élő marad fenn tartósan.

Így válik a kötelesség teljesítése, mely meggyőződésből ered, valódi, szabad akaratból vállalt hűséggé és annak, aki végzi, magától értetődővé. Az ilyen ember nem akar és nem is tehet mást, nem botladozhat és nem bukhat el; hiszen a hűség számára igazi, szorosan kötődik hozzá, sőt mi több egy rész belőle, amit képtelen levetni.

A vak engedelmességnek, a kötelesség vak teljesítésének ezért éppoly kevés értéke van, mint a vak hitnek! Mindkettőből hiányzik az élet, mivel hiányzik belőlük a szeretet!

Egyedül ez alapján ismeri fel az ember azonnal a különbséget az igazi kötelességtudat és a csupán belé nevelt kötelességérzet között. Az egyik az érzésből fakad, a másikat viszont csak az ész fogja fel. Ezért a szeretet és a kötelesség nem állhat soha egymással szemben, hanem *egységes egészet* alkotnak akkor, amikor az ember *valóban* érzi őket, és belőlük virágzik ki a Szent Grál értelmében vett hűség!

Ahol hiányzik a szeretet, ott élet sincs, ott minden halott. Erre Krisztus már gyakran utalt. Ez benne rejlik a Teremtés őstörvényeiben, ezért kivétel nélkül érvényes az egész világra.

A kötelesség olyan teljesítését, mely az ember lelkéből szabadon, sugározva tör elő, és az olyat, melyet földi jutalomért végeznek, sosem lehet összetéveszteni egymással; könnyen fel lehet mindkettőt ismerni. Hagyjátok hát feltámadni magatokban az igazi hűséget, vagy maradjatok távol az olyan dolgoktól, ahol nem tudtok hűek maradni.

Hűség! Gyakran dicsőítik, és mégsem értették meg soha! A földi ember a hűség fogalmát is, mint mindent, a mélybe rángatta, szűk határok közé, merev formákba kényszerítette. Ami a hűség fogalmában hatalmas, szabad és szép, az kifejezéstelenné, rideggé vált. A természetes pedig *kényszeredetté!*

A hűség – a jelenlegi fogalmak szerint – megszűnt a lélek nemességéhez tartozni, jellemvonást csináltak belőle. Ég és föld a különbség. A hűség így lélektelen lett. Ahol szükség van rá, ott kötelességgé változott. Ezzel önállónak nyilvánították, saját lábán, teljesen önmagáért áll, és ezért... téves! Az emberi gondolkodásmód ezt is elferdítette és eltorzította.

A hűség *nem* valami önálló dolog, hanem csupán a szeretet tulajdonsága! Az *igazi* szereteté, mely mindent magába foglal. Hogy mindent magába foglal azonban nem azt jelenti, hogy az emberi felfogás szerint mindent egyidejűleg ölel fel, ami kifejezésre jut az ismert mondásban: „átöleli az egész világot”! Hogy mindent magába foglal, azt jelenti: *Mindenre tud irányulni!* Úgy a személyes, mint a tárgyi dolgokra! Nem csak valami teljesen meghatározott dologhoz kötődik, nem egyoldalúnak rendeltetett. Az igazi szeretet semmit nem zár ki, ami tiszta, vagy ami tisztán van tartva, mindegy, hogy személyekről vagy a hazáról, a munkáról vagy a természetről van szó. *Ezt* jelenti a mindent magába foglal kifejezés. És *ennek az igazi* szeretetnek a *tulajdonsága* a hűség, melyet éppoly kevésbé szabad kicsinek és földileg behatároltnak elképzelni, mint a szűziesség fogalmát.

Valódi hűség nincs szeretet nélkül, mint ahogy igaz szeretet sincs hűség nélkül. A mai földi ember azonban a kötelesség teljesítését nevezi hűségnek! Ez egy *merev* forma, melynél nem szükséges, hogy a lélek együtt rezdüljön vele. Ez téves. A hűség *csak* az igazi szeretet tulajdonsága, mely egybeolvad az igazságossággal, de semmi köze sincs a szerelemhez.

A hűség a szellem érzésrezgéseiben rejlik, ennek következtében a lélek tulajdonságává válik.

A jelen korban az ember kötelessége teljesítésekor gyakran szolgál lelkiismeretesen egy olyan másik embert, akit bensőleg meg kell vetnie. Ezt természetesen nem lehet hűségnek nevezni, hanem pusztán az elvállalt földi kötelességek teljesítése marad. Ez egy tisztán *külső* ügy, mely az embernek a kölcsönhatás révén *szintén csak külsőleg* hozhat hasznot, legyen ez a földi anyagiak vagy a földi tekintély terén.

Igaz hűség nem lehet ilyen esetekben jelen, mivel a hűség megkívánja, hogy a szeretettel együtt, *szabad akaratból* legyen felajánlva, melytől elválaszthatatlan. Ezért a hűség nem is képes egyedül hatni!

De ha az emberek igaz szeretetben élnének, úgy ahogy azt Isten akarja, már egyedül e körülmény hatékony segítséget nyújtana ahhoz, hogy az emberek között sok minden, sőt minden megváltozzék! Akkor nem létezhetne bensőleg megvetésre méltó ember, még kevesebben arathatnának sikert itt a Földön. Azonnal hatalmas tisztítást eredményezne.

Belsőleg megvetésre méltó emberek nem élveznének földi tiszteletet, hivatalokat sem tölthetnének be; hiszen pusztán az észbeli tudásnak nem szabad feljogosítania a hivatal gyakorlására!

Így azután a kötelesség teljesítése mindig feltétlen örömmé változna, minden munka élvezetté, mivel minden gondolatot, minden cselekedetet áthatna az igaz, Isten által megkívánt szeretet, és a megtéveszthetetlen igazságérzet mellett magával hozná a hűséget is. Azt a hűséget, mely – saját mivoltából kiindulva –, mint magától értetődőség változatlan marad, és ezt nem érdemnek tekinti, melyet meg kell jutalmazni.

Ilyen a természete minden tevékenységnek a jövőbeli Isten akarta béke és nyugalom birodalmában a földön, de csak miután a sötétséget már felszámolták. —

Az előadások sorrendje

I. kötet

1. Szent Ige
2. A félhomály országában
3. A feltámadás reggele!
4. A töprengő
5. Önkéntes vértanúk, vallási fanatikusok
6. Isten szolgái
7. Az állatok ösztöne
8. A baráti csók
9. Az Utóteremtés nője
10. Az eltorzult eszköz
11. Minden halott dolog feltámasztatik a Teremtésben, hogy ítélje önmagát!
12. A gyermek
13. A nőiség feladata
14. Az ezeréves birodalom
15. Szükséges kiegyenlítés
16. Jézus és Imanuel
17. Karácsony!
18. Mindenütt jelenvalóság!
19. Krisztus mondta..!
20. Megadás
21. Finomanyagú tüskés bozót
22. A szellem restsége
23. „A mozgás”, a Teremtés törvénye
24. A földi test
25. A temperamentum
26. Lásd ember, hogyan kell vándorolnod ezen a Teremtésen át, hogy sorsfonalaid felemelkedésedet ne akadályozzák, hanem segítsék!
27. A betlehemi csillag
28. Egy új törvény
29. Kasztrendszer, társadalmi rend
30. Kötelesség és hűség
31. Törekedjete meggyőződésre!
32. A népek szépsége
33. Milyen vagy, ember!
34. Bevégeztetett!
35. Tebened, ember, támadjon fel a Húsvét!
36. A durvaanyagúság határán
37. A földi ember Istene előtt
38. Isten felismerése
39. A lényyszerűség
40. Aki most nem akarja ismerni az én Igémet valami más miatt, azt én nem fogom ismerni szüksége órájában!

41. A kis lényszerűek
42. A lényszerűek durvaanyagú műhelyében
43. Egy lélek vándorol...
44. Nő és férfi
45. Eltorzult lelkek
46. Az ember szellemi vezetője
47. Fényszálak fölöttetek!
48. Figyelmeztetően száll a karácsonyi harangszó a világegyetemen át
49. Az Őskirálynő
50. A sugárzások körforgása
51. Kerüljétek a farizeusokat!
52. Megszállott
53. Kérjétek, és adatik nektek!
54. Hála
55. Csalódások
56. Ha majd az emberiség megkérdezi...
57. Legyen világosság!
58. Én titeket küldelek!
59. 1934, Húsvét
60. A lénytelenység
61. Hogyan kell az üzenetet befogadni

II. kötet

1. A kapu megnyílik!
2. A seb
3. Végtelen bölcsesség
4. Az emberi szó
5. 1935, Újév
6. Lásd, mi válik javadra!
7. A szellemi szintek I
8. A megszokásból hívők
9. A megmentő vágy
10. A szellemi szintek II
11. A nagy megtisztítás
12. A szellemi szintek III
13. A szellemi szintek IV
14. 1935, Húsvét
15. A szellemi szintek V
16. A szellemi szintek VI
17. A szellemi szintek VII
18. 1935. május 30-ára (Áldozat)
19. A láng őrzőnöje
20. A beszéd hatalma
21. Élő szó (1935, Pünkösöd)
22. Családi kötelék
23. Meghitt otthon
24. A tanítványok lángnyelvei
25. A gyengébb nem

26. A szétrombolt híd
27. A Teremtés áttekintése
28. Szellemcsírák
29. Lénycsírák
30. Az út előkészítői
31. Amikor legnagyobb a szükség, legközelebb az Isteni segítség!
32. Tisztító lángok
33. Saját kívánságok szakadéka
34. A lélek
35. A természet
36. A lényserűség gyűrűje
37. Ne essetek kísértésbe!
38. Karácsony